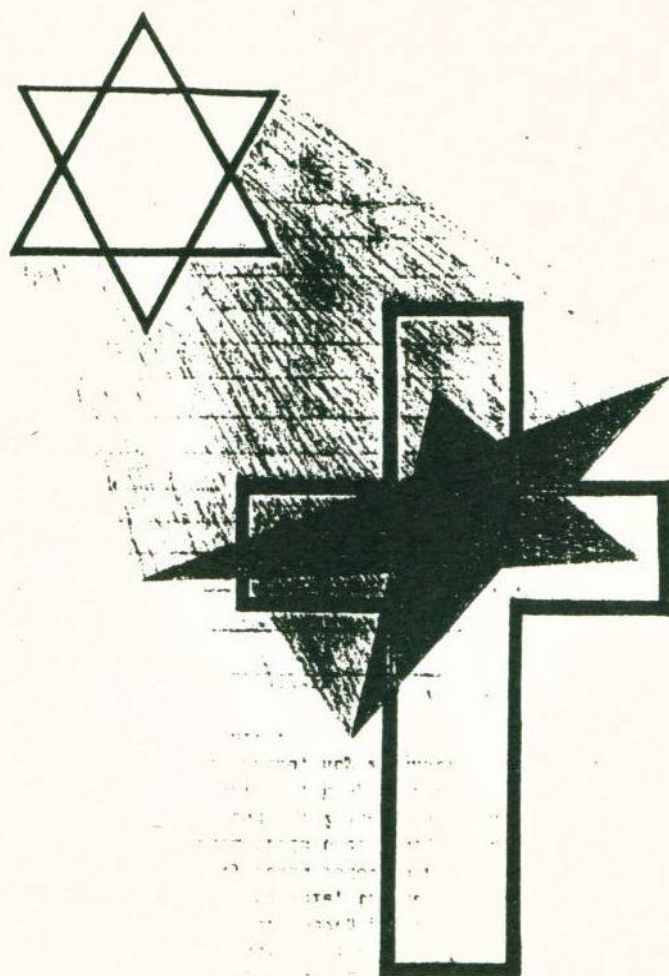


*KAREL HALBICH*

# GENÉZA SIONIZMU



[www.europskenarody.info](http://www.europskenarody.info)

# OBSAH

## ČASŤ PRVÁ: Doba prípravná

### I. Dvaja odvekí nepriatelia: judaizmus a kresťanstvo

1. Vyvolený národ
2. Proroci vidia príčinu pádu vyvoleného národa v jeho materialistickej koncepcii Thory
3. Babylonské zajatie podnietilo vznik židovského kozmopolitizmu a judaizmu
4. Pod tlakom helenizmu a rímskej okupácie sa judaizmus zradikalizoval
5. So zrakom zastreným takými falošnými predstavami nemohli Židia v Ježišovi poznať Mesiáša a fyzicky ho likvidovali
6. Židovská vojna a vznik rabínskej oligarchie
7. Napriek zákazu bola na konci 2. storočia podchytená Masora
8. Koncom 5. storočia je Mišna rozšírená na Talmud

### II. Budovanie a rozpad kresťanskej Európy

1. Zrodenie Európy
2. Prvá židovská dŕžava v Európe - Maurami okupované Španielsko
3. Dvorskí Židia a úžera
4. Kresťanská Európa dosahuje svoj vrcholný rozkvet
5. Prenasledovanie Židov v 11.-15. storočí
6. Rozpad katolíckej Európy
7. Protokoly síónskych mudrcov - plán na vybudovanie všesvetového judaistického impéria

## ČASŤ DRUHÁ: Realizácia plánu na zriadenie všesvetovej judaistickej vlády

### I. V Holandsku sa kladú základy židovskej „Haute finance“

1. Čo je burza?
2. Pomocou štátnych pôžičiek dostali Židia panovníkov pod svoju moc
3. Židia vytvorili špekuláciou ďalší zdroj, z ktorého čerpali prostriedky, požičiavané štátom
4. Ďalším zdrojom židovskej finančnej moci je špekulácia s akciami
5. V Holandsku sa tlačí Talmud

### II. Prvým cieľom judaistického útoku je Anglicko a jeho americké kolónie

1. Pôdu bez účasti Židov pripravil kráľ Henrich VIII
2. Misia Menasseha Ben Izraela ako hovorca svetového Židovstva
3. Zákon zo 16. decembra 1689 premenil anglické kráľovstvo na plutokraciu a anglického kráľa na bábku
4. Na slávnosti Narodenia sv. Jána Krstiteľa 24. 6. 1717 vzniká anglická veľká lóža
5. „Amerika je vo všetkých svojich častiach židovskou krajinou.“
6. Hlavné princípy „Deklarácie nezávislosti“ sú judaistické
7. Do anglických dejín vstupujú Rothschildovci

### **III. Po Anglicku začal útok na Francúzsko**

1. Francúzsko odráža útok a nápor reformácie
2. Na zdolanie Francúzska bolo teda nevyhnutné zvoliť inú cestu
3. Aj vo Francúzsku boli finančné problémy koruny vodou na slobodomurársky mlyn
4. Zvolanie generálnych stavov otvorilo brány Veľkej francúzskej revolúcii
5. Emancipácia Židov a boj proti šľachte a cirkvi
6. Francúzski slobodomurárski revolucionári zasadili katolíckej cirkvi ťažkú ranu

### **IV. Ako štvrté prišlo na rad Rusko**

1. Židovský boj proti ruskému cárizmu sa datuje od čias Kataríny II
2. Do boja proti cárizmu nastupuje marxizmus
3. Vstupom do vojny podpísal Mikuláš II. svoj ortieľ smrti
4. Cárovou abdikáciou sa začala nová etapa americkej politiky
5. Potom už išlo všetko hladko podľa siónskych mudrcov

### **V. Keď boli ovládnuté Spojené štáty, Anglicko, Francúzsko a Rusko, rozhodol sa medzinárodný judaizmus položiť základy k všesvetovláde, zatiaľ za účasti Gojimov**

1. Myšlienka svetovlády nepochádza od Žida, ale od Angličana
2. Insidrovský všesvetový štát je plánovaný ako štát socialistický
3. Insidri podporujú Sovietsky zväz
4. Najlepším dôkazom americko-sovietskej spolupráce v záujme medzinárodného judaizmu je jaltská konferencia a jej dôsledky

### **VI. Ďalším krokom bola obnova Dávidovho kráľovstva, ktorú medzinárodný judaizmus zrealizoval namiesto Mesiáša**

1. Čo je to sionizmus?
2. Židia a Palestína
3. Vznik sionizmu
4. Po skončení 2. svetovej vojny urobili sionisti posledný krok – uskutočnili okupáciu Palestíny spôsobom, ktorý sa líši od nacistických okupácií len tým, že bol oveľa beštiálnejší

## **ČASŤ TRETIA: Pokus o zdolanie posledného nepriateľa - Katolíckej cirkvi**

### **I. Plány na uskutočnenie tohto pokusu vstupujú do štádia realizácie v druhej polovici 20. storočia**

1. Tieto plány existovali už od verejného vystúpenia Ježiša Krista
2. Akcie sa ujímajú slobodomurári a realizujú ju útokom zvnútra
3. Odštartovanie akcie uskutočňujú v roku 1937 francúzski slobodomurári zblížovacou akciou s francúzskymi katolíckymi kruhmi
4. „S príchodom Jána XXIII. a s novým poňatím ekumenizmu došlo akoby náhle k výbuchu.“

## **II. Vatikánsky koncil (1962-1965)**

1. Zvolanie
2. Arcibiskup Marcel Lefebvre
3. Priebeh II. Vatikánskeho koncilu podľa prednášky arcibiskupa Lefebvra v Rénes v novembri 1972
4. K svojmu pokusu použili slobodomurári osvedčené zbrane z arzenálu „Veľkej francúzskej revolúcie“

## **III. Princíp náboženskej slobody vyhlásený koncilom je popretím učiteľského úradu Cirkvi**

1. Čo je učiteľský úrad Cirkvi?
2. Nepriatelia Magistéria zahájili svoj útok z pozícií progresizmu
3. II. Vatikánsky kongres prijal princípy progresizmu
4. Na záver niekoľko ukážok tohto „dôvtipu“ a „zdokonalenia“

## **IV. Princíp kolegiality, vyhlásený koncilom, je popretím hierarchie právomoci pápeža a diecéznych biskupov**

1. Čo je hierarchia právomoci?
2. Siónski mudrci vedeli, že každá právomoc musí byť autokratická
3. Ani tento moment neunikol bdelosti sv. Pia X
4. II. Vatikánsky koncil prijal princíp kolegiality
5. Dôsledky kolegiality, ako ich vidí biskup Graber
6. Pôvodným javom kolegiality je zotretie rozdielov medzi kňazmi a laikmi

## **V. Keď koncil princípom náboženskej slobody ochromil učiteľský úrad Cirkvi a princípom kolegiality podlomil hierarchiu právomoci, mohol prikrčiť k vyhláseniu ekumenizmu, ktorý dokorán otvoriť brány univerzálnemu synkretizmu**

1. Čo je ekumenické hnutie?
2. Čo je synkretizmus?
3. Praktickým dôsledkom pokoncilového ekumenizmu je poluteránštenie obete Svätej Omše, uskutočnenej liturgickou reformou
4. Z Lutherovej bludnej koncepcie cesty k spáse vyplýva aj jeho bludná cesta koncepcie Svätej Omše

## **VI. II. Vatikánsky koncil uskutočnil aj radikálnu zmenu postoja Cirkvi k židovskému národu**

1. Vyjasnenie pojmu
2. „Genéza“ a vyhlásenie o vzťahu Cirkvi k nekresťanským náboženstvám
3. Koncil preklenul priepasť, ktorú vyhlbil judaizmus medzi židovským a kresťanským náboženstvom neuznaním Ježiša Krista za Mesiáša, neurčitým vyhlásením, ktoré má dvojaký výklad
4. Túto úvahu končíme slovami arcibiskupa Lefebvra z roku 1975

## Motto

Už krátko po „Vítaznom novembri“, 1989 začali v Čechách a na Morave opäť fungovať lóže slobodných murárov, dovtedy zakázané. Od mája 1991 obnovili svoju činnosť aj slobodomurári v Bratislave.

Po prečítaní Halbichovej knižky túto skutočnosť vnímavý čitateľ iste pochopí ako posledné memento. Len aby už nebolo neskoro...

Vydavateľ

Táto práca je prehľadným súhrnom skutočností, založeným na dôkladnom štúdiu „Protokolov síónskych mudrcov“, ktoré odhaľujú židovský rasizmus v jeho obludnej snahe všetkými prostriedkami dosiahnuť vládu Židov nad celým svetom tak, aby im všetky gojimské (nežidovské) národy otrocky slúžili.

Pre tieto svoje ciele uskutočnili sionisti už všetky potrebné prípravy a vo všetkých smeroch, a to predovšetkým za posledných 100 rokov. Dnes už majú pevne vo svojich rukách svetové financie, svetové tlačové agentúry a tlač, svetovú politiku, ekonómiu, burzy, kultúru aj cirkev a prostredníctvom svojich židomurárskych expertov aj labilitu jednotlivých vlád, podľa potreby svojich plánov.

Toľko k obsahu na úvod.

8. februára 1978

Autor

# ČASŤ PRVÁ

## Doba prípravná

### I. Dvaja odvekí nepriatelia: judaizmus a kresťanstvo

#### 1. Vyvolený národ

Okolo roku 1230 pr. Kr. udrela veľká hodina izraelského národa: stal sa národom vyvoleným. Okolo roku 1875 pr. Kr. prišiel Abrahám z Mezopotámie do dnešnej Palestíny. Jeho potomstvo vyspelo, v priebehu 430 rokov trvajúceho pobytu v Egypte, v národ, nazvaný izraelský, po Abrahámovom vnukovi Jakubovi - Izraelovi. V uvedenom roku 1230 vyviedol Mojžiš tento národ z Egypta a na hore Sinaj prijal od Boha túto radostnú zvesť: „Ak budete ochotne nasledovať môj hlas a dbať na moje zmluvné ustanovenia, budete mojím zvláštnym majetkom medzi všetkými národmi, pretože celá zem je moja. Budete mojím kráľovstvom kňazov a svätým ľudom.“ (Ex. 19, 1-6).

Avšak izraelský národ v 13. st. pr. Kr. tvorili primitívni kočovníci. Aby Mojžiš zabránil miešaniu náboženských mravov a právd, ktoré Jahve skrze neho zjavil vyvolenému národu, s náboženskými bludmi pohanov, ktorí ho obklopovali, uložil mu 613 ľahko pochopiteľných telesných predpisov s tým, že ich dodržiavaním, hoci aj formálnym, preukáže svoju príslušnosť k vyvolenému národu. Tieto predpisy sú obsiahnuté v 5. Mojžišových knihách, ktorým Izraeliti hovoria Thora, t. j. Učenie. V 26. kapitole štvrtej knihy a v 28. kapitole piatej knihy sú obsiahnuté materiálne požehnania a kliatby, ktoré na seba privolávajú tí, ktorí budú dodržiavať alebo porušovať spomínané predpisy. Pozastavíme sa nad 15. veršom 28. kapitoly piatej knihy:

**„Ale stane sa, že by si nepočúval na hlas Jahveho, svojho Boha, tým, že nebudeš zachovávať a činiť všetkého prikázania a všetkého ustanovenia, ktoré ti ja prikazujem dnes, prídu na teba všetky tieto kliatby a dostihnú ťa.“**

A tieto kliatby sú strašné. Dá sa teda povedať: Nemožno vôbec pochybovať o tom, že izraelský národ je národom, ktorý Boh vyvolil k tomu, aby vykonával funkciu jeho kňazov. Ale táto vyvolenosť je viazaná na podmienku, že bude počúvať hlasu Jahveho, svojho Boha.

#### 2. Proroci vidia príčinu pádu vyvoleného národa v jeho materialistickej koncepcii Thory.

Proroci sú svätí muži, ktorí, čerpajúc z bezprostrednej Božej skúsenosti, dobre rozumejú minulosti, súdia prítomnosť a odhaľujú budúcnosť. Pripomínajú ľuďom, čo od nich Boh žiada a nabádajú ich k viere a poslušnosti. Izraelský národ má týchto „veľkých“ prorokov:

Izaiáša, ktorý žil v južnom júdskom kráľovstve a vo svojom ranom veku prežil odchod desiatich severných izraelských kmeňov do asýrskeho zajatia (722 pr. Kr.): podľa povesti ho júdsky kráľ dal rozrezať píľou. Jeremiáša, ktorý bolestne prežíval odvedenie kmeňa Juda (zmiešaného s kmeňom Simeon) do babylonského zajatia (586 pr. Kr), načo odišiel do Egypta, kde bol ukameňovaný. Už v mladosti sa k nemu pripojil prorok Baruch a s dojemnou vernosťou a udivujúcou statočnosťou ho sprevádzal po celý život. Babylonské zajatie znášali so svojimi priateľmi aj proroci Ezechiel a Daniel.

Od sinajského zjavenia uplynulo asi 700 rokov. Izraelský národ vyspel natoľko, aby mohol pochopiť, že predmetom Božieho zjavenia nemôžu byť veci svetské, ale duchovné. A túto pravdu mu prišli zvestovať práve proroci. Vypočujme si Izaiášovo volanie:

**„Načo že mi to množstvo vašich obetí? Nasýtil som sa zápalných obetí baranov i tuku vykŕmeného dobytká, a krvi juncov, oviec a kôz, nie som žiadostivý... Nedonášajte viacej obilných darov klamných, kadivo mi je ohavnosťou, čo do novomesiaca, soboty a**

zvolávania zhromaždenia, nemôžem znieť neprávosti ani sviatočného davu bezbožného. Vaše novomesiace a vaše výročité slávnosti nenávidí moja duša, stali sa mi bremenom, ustal som od nesenia. Preto, keď rozprestierate svoje ruky, zakrývam svoje oči pred vami, ba i keď množíte modlitbu, nečujem, vaše ruky sú plné krvi. Umyte sa, očistite sa, odstráňte zlobu svojich skutkov pred mojich očí, prestaňte zle robiť! Učte sa dobre činiť, hľadajte súd, dopomáhajte utláčanému k právu, súdte právo siroty, zastaňte sa práva vdovy". (Iz. 1, 11-17).

### 3. Babylonské zajatie podnietilo vznik židovského kozmopolitizmu a judaizmu

Jedným zo základných rysov židovských dejín je skutočnosť, že sa neodohrávali na určitom území, v určitej vlasti. Patriarchovia mezopotámskej krvi sídlili v Palestíne od príchodu Abraháma okolo roku 1875 pr. Kr. až do Jakubovho odchodu do Egypta okolo roku 1660 pr. Kr., teda viac ako 200 rokov. Potom nasleduje pobyt v Egypte, trvajúci 430 rokov. Po dobytí Palestíny tu zostalo desať severných kmeňov asi len 500 rokov, južný kmeň júdsky len asi 600 rokov, načo boli všetci odvezení do Mezopotámie.

Hlavné mesto ich novej vlasti, Babylon, bolo svojimi dvomi miliónmi obyvateľov najväčším mestom vtedajšieho sveta. Bolo sídlom nielen znamenitých učencov, ale aj znamenitých obchodníkov, bankárov a dopravcov. Izraelskí deportovanci sa stali ich neobyčajne učenívými žiakmi. Bolo s určitou zistené, že to boli všetko účastníci babylonskej deportácie, teda príslušníci kmeňa Juda, zatiaľ čo sa dodnes nepodarilo uspokojivo zodpovedať otázku, čo sa stalo s desiatimi kmeňmi, odvedenými do asýrskeho zajatia. Vyskytli sa najdivokejšie dohady. Za ich potomkov boli prehlásené najrôznejšie národy, medzi inými napr. aj Tatári a Indiáni.

Jedinými reprezentantmi Izraelovho potomstva ostali teda príslušníci kmeňa Juda a preto od babylonského zajatia hovoríme o židovskom národe. Ak zmyslom pobytu Abrahámových potomkov v Egypte bol vznik národa izraelského, potom zmyslom pobytu v Babylone bol vznik kozmopolitného národa židovského. V oboch prípadoch sa tieto veľké premeny udiati mimo územia Zaslúbennej zeme.

Totíž keď v roku 539 pr. Kr. perzský kráľ Kýros dobyl Babylon a dovolil Židom vrátiť sa do Palestíny, nevrátili sa všetci: veľká časť ostala so svojimi podnikmi v Babylone a odtiaľ sa potom rozptýlili po celej perzskej ríši. Palestína, ktorá bola tiež časťou tejto ríše, bola rozdelená na dve časti - samarskú a júdsku. V júdskej časti bolo zavedené dvoje právo: perzské a Thora, ktorá sa tak stala štátnym zákonom.

Už od samého začiatku bola Thora zákonníkom nielen náboženským, ale i občianskym a trestným. Ale jej ustanovenia, pôvodne koncipované len pre primitívnych izraelských kočovníkov, nemohli pokryť všetky neustále sa prehlbujúce spoločenské vzťahy. Preto už počas babylonského zajatia sa okrem Thory, t. j. zákona písaného, začína tvoriť ešte tzv. Masora, t. j. zbierka ústnych výkladov a doplnkov Thory. Súčasne vzniká inštitúcia zákonníkov (hebrejský soferin), znalcov písaného aj nepísaného zákona, Thory aj Masory.

V Babylone malo svoj počiatok ešte jedno ideologické hnutie. Proroci dobre vedeli, že babylonským zajatím dejiny židovského národa nekončia, ale začínajú. Izaiáš hovorí: „A stane sa v ten deň, že Pán po druhé priloží svoju ruku, aby si dobyl ostatok svojho ľudu, ktorý ponechaný súc pozostane... A pozdvihne prápor národom a zoberie zahnaných Izraelských a rozptýlené Júdove zhromaždí od štyroch strán zeme." (11, 11-12). Podobne hovorí Jeremiáš (kap. 30-31) i Ezechiel (37, 22). Jeremiáš ďalej hovorí:

**„V ten deň budú nazývať Jeruzalem trónom Jahvovým, a zhromaždia sa k nemu, k Jeruzalemu, všetky národy, k menu Jahveho do Jeruzalema, a nebudú viacej chodiť za umiernením svojho zlého srdca." (Jer. 3, 17).**

O budúcom židovskom kráľovi prorok Zachariáš hovorí:

**„Plesaj veľmi, dcéra Siona, pokrikuj radostne, dcéra Jeruzalema! Hľa, tvoj kráť príde k tebe, spravodlivý je a plný spasenia, chudobný a jazdiaci na oslovi, na osľati... a bude**



**hovorí pokoj národom. A jeho panstvo bude od mora až k moru a od rieky až do končín zeme." (9, 9-10.).**

Pod vplyvom podobných proroctiev sa u Židov začína kryštalizovať predstava bohatierskeho židovského kráľa, ktorý vymaní zaslúbenú zem z perzskej nadvlády, obnoví Dávidovo kráľovstvo a postupne si začne podmaňovať ostatné národy sveta.

Ideologické hnutie, ktoré prostredníctvom tajného ústneho učenia vysvetľuje starozákonnú vyvolenosť židovského národa ako rasovú nadradenosť nad všetkými národmi sveta a ako povolanosť vládnuť nad týmito národmi, nazývame judaizmus.

Musíme si uvedomiť, že nie všetci Židia boli či sú judaisti. Medzi príslušníkmi židovského národa je veľa vyznávačov čistého učenia Mojžiša a prorokov, ba aj mnoho nasledovníkov Ježiša Krista. Preto je nutné presne rozlišovať medzi Židmi a judaistami, tak ako robíme rozdiely medzi Nemcami a nacistami.

#### **4. Pod tlakom helenizmu a rímskej okupácie sa judaizmus zradikalizoval**

Palestína bola pod vládou Peržanov až do roku 331 pr. Kr., kedy Alexander Veľký dobyl Perzskú ríšu. Tento dobyvateľ zomrel už v roku 323 pr. Kr. vo veku 33 rokov, ale jeho zásah do svetových dejín bol obrovský. Helenistická kultúra zaplavila celý svet, gréčtina sa stala rečou všetkých vzdelaných ľudí a Alexandria ich metropolou. Sedemdesiat prekladateľov vraj za sedemdesiat dní preložilo na ostrove Fáros Thoru do gréčtiny a odvtedy sa tomuto prekladu hovorí Septuaginta (latinsky Sedemdesiat). Do konca druhého storočia pr. Kr. bol preklad doplnený všetkými ostatnými knihami Starého zákona.

Sprístupnenie Starého zákona neobrezaným vyvolalo medzi judaistami vlnu zdesenia. Vo svojom prológu k „Babylonskému Talmudu“ (Judische Verlag Berlin, 1930) jeho prekladateľ Lazar Goldschidt na str. IV. napísal: „Písané učenie, inšpirované izraelským bohom, zostavené na izraelskej pôde, spísané Izraelskými mužmi pre poučenie a povzbudenie izraelského národa, bolo pôvodne vlastníctvom Izraela. Avšak bolo preložené do západného jazyka a stalo sa hodnotou všeobecnou, stalo sa dielom svetovej literatúry.

Izraelského ľudu sa zmocnil hlboký zármutok nad stratou tohto vlastníctva a rozhneval sa nad ňou aj nebeský Otec.

(...) Izraelská pôda sa zachvela v deň, keď bol prorocký odkaz preložený a nebeský hlas hnevľivo zvolal: „Kto je ten, ktorý prezrádza ľuďom moje tajomstvá?“ Od tej doby Izrael žiarlivo strážil svoje ústne učenie. Malo sa stať výkladom písaného učenia, pretože rovnako pochádzalo z úst Všetca, ale výkladom rozširujúcim, zameraným na skutočnosť, výkladom prispôbeným dobovým zmenám. Bol vydaný aj úplný zákaz zápisu: „Ústne učenie musí byť prenášané od úst k ústam, aby tajomstvo Thory nebolo zverované každému uchu.“

Helenizmus bol priaznivo prijatý najmä vo vyšších židovských kruhoch, teda medzi kňazmi, statkármi, obchodníkmi a finančníkmi, ktorí bývajú za všetkých dôb vlašní k náboženstvu. Časom sa pre týchto ľudí vžil názov saduceovia. Toto slovo pochádza z mena Sadok, za ktorého synov prehlásil prorok Ezechiel všetkých levitských kňazov. Proti nim vyvstala opozícia stredných vrstiev židovských roľníkov a remeselníkov, ktorých začali nazývať „perišaja“, t.j. odlúčení. Z tohto názvu sa potom vyvinul pojem farizej. Teda možno povedať, že saduceovia predstavujú umiernenú a farizeovia radikálnu vrstvu judaizmu.

Poslednými likvidátormi niekdajšej Alexandrovej ríše sa stali Rimania. V roku 64 pr. Kr. dobyl rímsky kolaborant Herodes Veľký s rímskymi légiami Jeruzalem. Po jeho smrti bolo územie rozdelené medzi jeho troch synov. Herodes Antipas dostal Galileu a Pereu, Filip severné krajiny, zatiaľ čo Júdsko, Samarsko a Idumea boli tretiemu synovi odňaté a pripojené k sýrskej provincii. Do čela bol postavený rímsky prokurátor so sídlom v Cézarii Prímorskej.

Rímsku okupáciu Jeruzalema a najmä do očí bijúcu pevnosť Antóniu, ktorú Herodes postavil skoro ako súčasť veľchrámu, niesli Židia, predovšetkým judaistickí, veľmi ťažko. Toto obdobie bolo ťaživejšie o to viac, že Rím, v dobe Ježišovej, stál vtedy na vrchole moci. V jeho čele bol jeden z najvýznamnejších vladárov svetových dejín Octavianus Augustus (31 pr. Kr. až 14 po

Kr.). O čo však boli nádeje Židov nejasnejšie, o to fantastickejšie formy nadobúdali. P. F. Žák o tom píše vo svojej knihe „Pán Ježiš Kristus“:

**„Mesiáš sa zjaví ako odmeniteľ židovskej vernosti zákonu. Svojím príkladom utvrdí túto vernosť naveky. Obnoví Dávidovo kráľovstvo na zemi, ale v oveľa väčšej sláve a moci. Jeruzalem bude hlavné mesto sveta. Odtiaľ bude Mesiáš vládnuť všetkým národom, ktorých jedinou úlohou bude slúžiť Židom. Mesiáš bude nesmierne krásny a bude oplývať podivuhodnou životnou silou. Celé pokolenie Izraela bude telesne úžasne vyvinuté. Ženy budú denne rodiť, samozrejme bezbolestne. Žiadny stravec hrozna nedá menej, než tridsať sudov vína, obilie bude vysoké ako palma a bude dávať už zomletú múku a pod. ...”**

Tak hovorí o Mesiášovi celá rabínska literatúra, aj Josephus Flavius, Filon Alexandrijský a iní, všetci.

## **5. So zrakom zastreným takými falošnými predstavami nemohli Židia v Ježišovi poznať Mesiáša a fyzicky ho likvidovali**

Zatiaľ, čo sa Židia tešili na pohodlný život vo svojom vybájenom všesvetovom impériu, Ježiš Nazaretský prehlásil pred Pilátom, že jeho kráľovstvo nie je z tohto sveta (Ján 18,36.) a v horskom kázaní povedal, že jeho kráľovstvo, ktoré nazýva nebeským, patrí tým, ktorí sa vo svojom duchu cítia chudobnými (Mat. 5,3.) a pre spravodlivosť sa nechajú prenasledovať (Mat. 5,10.). Uzavrel do neho prístup vládnucej triede farizejov a zákonníkov, pretože povedal: „Ak nebude vaša spravodlivosť oveľa dokonalejšia, ako spravodlivosť zákonníkov a farizejov, nevstúpíte do nebeského kráľovstva.” (Mat. 5,20.).

Pred celou veľkou radou otvorene a bez vytáčok priznal, že je Mesiáš (Mat. 26,64.) a dokonca si dovoľil prehlásiť, že Židia, ktorí mu neveria, nepočujú Božie slová. Doslova hovorí:

**„Keby bol Boh vašim otcom, milovali by ste ma, lebo ja som vyšiel od Boha a prišiel sem, lebo ani som neprišiel sám od seba, ale On ma poslal. Prečo neznáte mojej reči? Preto, že nemôžete počúvať moje slovo. Vy ste z otca diabla a chcete robiť podľa žiadosti svojho otca. On bol vrahom od počiatku a nestál v pravde, pretože niet v ňom pravdy. Keď hovorí lož, hovorí zo svojho vlastného, lebo je lhár a otec lži. Ale ja, pretože hovorím pravdu, neveríte mi. Kto z vás ma usvedčí o nejakom hriechu? Ale ak hovorím pravdu, prečo mi neveríte? Ten, kto je z Boha, počúva slová Božie, vy preto nepočujete, pretože nie ste z Boha.”**

Tieto slová môžeme zhrnúť do nasledujúcej premisy: Židia, ktorí neveria Ježišovi, nepočujú Božie slovo. Z Mojžišových slov, ktoré sme citovali na str. 1, plynie druhá premisa: „Kto nepočúva Božieho hlasu, prídu na neho všetky kliatby, vymenované v Deuteron (28,16-68).

Záver je jednoznačný - Židia, ktorí neveria Pánovi Ježišovi, prepádajú prekliatiu, ktoré nad nimi vyslovil Mojžiš. K tejto vete sa ešte vrátíme.

Miesto toho, aby si túto skutočnosť uvedomili a vyvodili z nej patričné dôsledky, obžalovali Židia Pána Ježiša u rímskeho prokurátora, pohana Piláta Pontského, ktorého hrozne nenávideli, a hrozbou vzbury si vynútili Jeho ukrižovanie. Kristova vražda bola len začiatkom sústavného vyvražďovania kresťanov. Prvý prišiel na rad jáhen Štefan, ktorý bol ukameňovaný. Apoštol Jakub starší bol bez súdu popravený mečom. Asketický Jakub Menší bol zhodený z cimburia jeruzalemského chrámu a dobitý sochorom. Keď roku 64 po Kr. ľahol Rím popolom, boli kresťania obvinení z podpaľačstva a následne brutálne vyvraždení. Že iniciátorom tohto obvinenia boli rímski Židia, nazýva Jozef Holzner „strašným podozrením, ktoré sa stalo takpovediac historickou istotou” („Apoštol Pavol”, Praha 1939, str. 586). V roku 67 boli popravení Peter a Pavol, apoštolské kniežatá. Mučenícku smrť ostatných apoštolov nemáme doloženú, ale cirkev ich všetkých - s výnimkou sv. Jána - slávi ako mučeníkov.

## 6. Židovská vojna a vznik rabínskej oligarchie

Odpor židovského obyvateľstva Palestíny voči rímskym okupantom medzitým neustále stúpala. Keď v lete v roku 66 po Kr. vzal prokurátor Gessius Florus z chrámového pokladu asi pol tony zlata, vypuklo povstanie. V apríli roku 70 po Kr. obklúčil cisársky syn Flavius Jeruzalem práve v dobe, keď bolo mesto plné veľkonočných pútnikov z celého sveta. Počet padlých Židov odhaduje Josephus Flavius na pol milióna. Veľchrám bol zborený, mesto Jeruzalem ostalo v troskách. Veľká rada však opustila Jeruzalem ešte pred jeho obklúčením a uchýlila sa do prímorského mestečka Jamnie. Po dobytí mesta Titus dovolil zriadiť v Jamnii rabínsku školu, ktorá v tejto tragickej etape židovských dejín zohrala dôležitú úlohu. S pádom jeruzalemského chrámu zanikol aj veľkňazský úrad, zanikla farizejská aj saducejská strana. Rektor jamnijskej školy teda prevzal funkciu predsedu veľkej rady a spolu s profesormi sa prakticky stal predstaviteľom porazeného národa. Táto nová rabínska funkcia nahradila starú kňazskú a zákonnícku funkciu. H. Milman vo svojich „Dejinách Židov“ hovorí: (Londýn 1913, str. 120):

**„Rabínska oligarchia, nepretržite stmelovaná silným duchom pospolitosti, spoločnými záujmami a totožnými princípmi, prispela viac ako akákoľvek vonkajšia príčina k tomu, že do šírky aj do diaľky rozptýlení príslušníci židovskej rodiny sa zomkli do jedného národného celku a zostali aj naďalej výrazne segregovaným národom, akým boli za všetkých dôb svetových dejín“.**

Milman ďalej píše: „V štáte tak vyvstal podivuhodný jav nadvlády, odlišný od kňazstva, nadvlády, ktorá vykonávala najneobmedzenejšie panovanie, ktorá formálne nebola zakotvená v žiadnej ústave a napriek tomu bola reálna a účinná, pretože bola založená na všeobecnej viere, vedená dobrovoľnou poslušnosťou všetkých poddaných. Tak vrástla do mysli a srdca ľudí, že nakoniec bola verejne vyhlásená zásada: „Hlas rabína - hlas Boží.“

Teda pád Jeruzalema neznamenal koniec židovského štátu, pretože mal oporu v obyvateľstve ostatných miest, ktoré sa vojny nezúčastnili a v obyvateľstve dedín. Roku 132 po Kr. však vypukla ďalšia vzbura, vedená Bar Kochbom, ktorého jeden z najväčších rabínov sa prehlásil za Mesiáša. Rimania začali dobývať jedno mesto za druhým, počet padlých Židov sa odhaduje na 580 tisíc. Celé Júdsko sa premenilo na púšť a bolo premenované na Filištínsko - Palestína, Jeruzalem na Aelia Capitolina. Nad bránou, vedúcou do Betlehema bol umiestnený reliéf svine a žiadny Žid sa pod trestom smrti nesmel k Jeruzalemu priblížiť ani na dohľad. Miesto, na ktorom stál veľchrám, bolo zorané a posypané soľou.

## 7. Napriek zákazu bola na konci 2. storočia podchytená Masora.

Lazar Goldschmidt na str. 7 knihy „Babylonský Talmud“ hovorí:

**„Tu vystúpil jeden muž, zvaný rabí Jehuda (155-217), bol to izraelský hakkadoš (patriarcha) a hovorili mu „svätý“... a v múdrej predvídavosti sa podrobil nevyhnutnému - lepšie je prekročiť zákaz, než dať Thore upadnúť do zabudnutia. Ústne nauky boli zhromaždené a usporiadané, a bolo podchytené celé územie ústneho podania. Citujú sa nielen podania, ale aj ich autori, zaznamenávajú sa aj opačné názory a len zriedkakedy sa ich Jehuda snaží zmieriť. V šiestich knihách, nazvaných sekcie (sederin) bolo kodifikované celé ústne učenie a podľa rímskeho spôsobu rozdelené na traktáty, oddiely a odstavce. A tak na sklonku 2. storočia vznikla Mišna (t. j. učenie) podľa jazykového výkladu druhej, po prvom Mojžišovom podaní. Nebola to Mojžišova Thora, ktorá napriek politickému rozkladu združovala izraelský národ, ale bolo to skôr ústne učenie, ktoré mu vlievalo do žíl elixír života. Keď sa veľká uschnutá a odumretá časť vyznávačov Starého zákona Židovstvu odcudzila, predstierajúc, že ho udržuje, zostalo talmudské židovstvo verné svojmu symbolu vo všetkých krajinách diaspóry... Čím kedysi bývala Thora, tým sa teraz stala Masora - Mišna: základným študijným textom, ktorý bol vysvetľovaný rôzne podľa smeru a temperamentu.“**

## 8. Koncom 5. storočia je Mišna rozšírená na Talmud.

Dajme opäť slovo Lazarovi Goldschmidtovi:

**„Krajinou prešli stáročia... Ústne podanie stálo znovu tvárou v tvár svojmu zániku, a len pero ho mohlo ochrániť pred útokmi času... A tak ku koncu 5. storočia vzniká ono obrovské encyklopedické dielo, ktoré poznáme pod názvom Babylonský Talmud. Nemalo to byť Corpus iuris, žiadna rukoväť kanonického a občianskeho práva, ktorými kedysi boli Thora a Mišna, skôr to bol stenografický zápis verne podchycujúci všetky slová, ktoré plynuli z rabínskych úst pri vzájomných diskusiách. Žiadny systém, žiadna metóda, len zmäť poučiek a poučení, výrokov a prehlásení, vtipov a anekdot. Popri dedukcii bájka, za právnickou úvahou nasleduje nevinná necudnosť, scholastická exegesia premiešaná metafyzickými špekuláciami, historická udalosť preložená astronómiou. Aký obsah, taký i jazyk - zmes najrôznejších jazykov a bezuzdných slangov“.**

Po 300 rokov bola Mišna komentovaná. Súhrn týchto komentárov sa nazýva Gemara. Koncom 5. storočia rabín Jose kodifikoval Gemaru a spojil do tzv. Talmudu (poučenia) babylonského. Spomínaný Goldschmidtov preklad má štrnásť zväzkov a celkom 16 000 strán. Zachováva rovnaké rozdelenie ako má Mišna, t.j. 6 kníh atd. Každý odstavec obsahuje text Mišny a k nemu je pripojený text Gemary. Okrem Talmudu babylonského existuje ešte Talmud jeruzalemský. Ak však hovoríme o Talmude, a neuvedieme, o ktorý z nich ide, má sa na mysli babylonsky.

Zmätenosť myšlienok v Talmude je zámerná. Proti každej jeho téze možno uviesť najmenej jednu antitézu. Talmudskí judaisti ju s úspechom používajú proti každému, kto sa pozastaví nad niektorou talmudskou vetou. V 10. protokole siónskych mudrcov, o ktorých ešte bude reč, sa hovorí:

**„Aby sme dobre ovládli verejnú mienku, musíme ich zmiast' tým, že zo všetkých strán budeme chrliť navzájom si odporujúce názory, aby nezasvätení gojimovia v tomto labyrinte zabúdili..“**

Aj napriek tomu však máme hlavné talmudské princípy k dispozícii, vďaka celoživotnej mravčej práci profesora biblistiky a semitskej filozofie Augusta Rohlinga. Z jeho knihy „Talmudský Žid“ (Leipzig, 1891, str. 141) citujeme doslovne jeho názory:

- a) Žid vôbec nie je viazaný povinnosťou blíženeckej lásky voči nežidom. Žid sa dokonca nedopúšťa hriechu, ak zákony blíženeckej lásky a spravodlivosti nezachováva, najmä vtedy, keď ich nezachovávaním môže nežidom beztrešne spôsobiť škodu.

Na str. 1 sme hovorili o Mojžišovej snahe zabrániť zmiešaniu izraelitov s pohanmi, ktorí ich obklopujú. Nevyhnutným dôsledkom toho bola zásada, že len príslušník izraelského národa je blížnym v biblickom zmysle.

- b) Pre Žida je právom a v prípade možností dokonca povinnosťou, aby nežidom, obzvlášť kresťanom, škodil a ničil ich, a to ako spôsobom tajným, tak i použitím verejnej moci, pri tom sa má vždy riadiť zásadou: ak je v твоjich rukách jeho život, tým skôr je v твоjich rukách jeho majetok.

Tento princíp z Protokolov siónskych mudrcov priamo vyžaruje. Snáď najlepšie to vyjadruje táto veta z 26. protokolu:

**„... všetky schopnosti židovského národa sme pre seba použili v obchode a v komisii, t.j. v špekulácii a vo všetkých ostatných oboroch ľudskej činnosti, ktoré slúžia k zničeniu Gojimov a ich premene na otrokov, a to tak dlho, až všetka šľachtická a roľnícka pôda s prispením pozemkových ústavov prejde do našich rúk.“**

V prvom protokole sa hovorí:

**„V politike je nevyhnutné bez váhania sa zmocňovať majetku druhých, ak je tým možné docieľiť ich podrobenie a nadobudnúť moc.“**

Ďalej opäť prof. Rohling:

- c) Ak je Žid sudcom, musí nechať Židov vyhrať všetky spory s nežidmi, ak mu k dosiahnutiu tohto cieľa nestačí cesta zákonná, musí sa uchýliť k intrigám, ale musí postupovať opatrne, aby nikto nemohol byť odhalený, pretože by to mohlo škodiť judaizmu.

Siónski mudrci však postúpili oveľa ďalej:

**„Súdne dvory rozhodujú o najdôležitejších politických a morálnych otázkach spôsobom, ktorý im predpisujeme. Súdne predpisy posudzujú z hľadiska, ktoré im sugerujeme prostredníctvom nastrčených figúrok, mienkou tlače alebo aj inými spôsobmi, na ktorých nikto nespozná, že v nich máme prsty my.“ (Z 8. protokolu)**

Podľa Rohlinga:

- d) Žid pokladá nežida za kus dobytku. Preto prisaha Žida v sporoch s nežidom k ničomu nezaväzuje a ak je Žid nútený prisahať, má právo v myšlienkach zrušiť svoju prisahu tým, že prekrúti jej zmysel výhradou alebo frázou, ale aj tu musí byť opatrný, aby nebol pristihnutý pri krivej prisaha, ktorá je zakázaná, ak hrozí nebezpečenstvo, že by mohla byť odhalená.  
Žid má právo nežida použiť k ukájaní svojich zmyselných žiadostí a nedopúšťa sa cudzoložstva, ak zneuctí nežidovku, hoci by bol ženatý, pretože manželstvo medzi nežidmi je treba brať rovnako vážne ako spoložitie medzi zvieratami.

Podľa siónskych mudrcov:

„Gojimský duch je čisto zvierací“. (8. protokol)

„Ich mozog je na úrovni mozgu zvieracieho“. (15. protokol)

„Ako zreteľne vystupuje predajnosť, nízkosť a hlúposť čisto zvieracieho mozgu Gojimov“. (24. protokol)

Prof. Rohling:

- e) Žid je božskej podstaty ako syn svojho otca. Musí hovieť všetkým svojim sklonom a žiadostiam. Na odpustenie mu stačí výhovorka na zlú prirodzenosť, ktorá ho zbaví všetkej zodpovednosti. Predovšetkým však musí zostať Židom, pretože príslušnosť k Židovstvu všetko odpúšťa, dokonca aj vonkajšie obrátenie sa ku kresťanstvu alebo k islamu.

Siónski mudrci pokladajú Židov za Božích vyvolencov, ktorí majú vládnuť nad celým svetom (10. protokol). Tento motív sa opakuje v 8., 15., 18. a 24. protokole.

Je vhodné si uvedomiť, že prvé vydanie Rohlingovej knihy vyšlo v roku 1871, teda tridsať rokov pred prvým vydaním siónskych Protokolov.

## **II. Budovanie a rozpad kresťanskej Európy**

### **1. Zrodenie Európy**

V 5. storočí po Kr. sa rímska ríša rozpadla na niekoľko nových štátnych útvarov, do čela ktorých sa prebojovali generáli rímskych zborov, ktoré sa tvorili z tzv. barbarských národov, usídlených na rímskych hraniciach. Ak sa však zrútila ústredná rímska moc, neznamená to, že prestali existovať rímske inštitúcie. V nových štátoch aj naďalej platili rímske zákony, listiny sa aj naďalej vypracúvali v spisovnej latinčine, aj naďalej sa vyberali staré rímske dane. V krajinách ešte dlho obiehali staré rímske mince s podobizňou cisára a vo všetkých väčších mestách - a to je najdôležitejšie - neprestali existovať rímsko-katolícke biskupstvá s cirkevnými školami.

Po zosadení posledného rímskeho cisára v roku 476 sa rímskemu generálovi gótskeho pôvodu Theodorovi Veľkému podarilo vytvoriť na talianskej pôde nový štátny útvar. Ten sa však po 100 rokoch stal korisťou Byzantíncov, severné Taliansko bolo potom krátko nato dobyté

generálskym kmeňom Longobardov, ktorých meno dodnes nesie Pádska nížina. Karol Veľký pričlenil územie posledného longobardského kráľa k svojej ríši a v roku 800 po Kr. bol pápežom korunovaný na cisára. V roku 962 získal cisársku korunu saský kráľ Otto Veľký, ktorý na 300 rokov spojil cisárstvo s Nemeckou ríšou.

Na území dnešného Francúzska sídlil keltský kmeň Galov. V roku 52 pr. Kr. ich porazil J. G. Caesar a pripojil ich územie k rímskej ríši. Za zmienku stojí, že pôvodné keltské obyvateľstvo sa v priebehu dvoch generácií úplne premiešalo, porománčilo a prijalo kresťanskú vieru. Po zrútení rímskej moci prešla vláda Galie do rúk generálov kedysi pomocného zboru románskych Frankov, ktorí dali krajine nové meno Francia. V roku 768 po Kr. nastúpil na francúzsky trón Karol Veľký, od roku 800 cisár. Po jeho smrti v roku 814 sa jeho katolícke cisárstvo rozpadlo na tri časti: západná sa stala historickým jadrom dnešného Francúzska, východná zasa dnešného Nemecka a zo strednej vzniklo dnešné Belgicko, Holandsko, Lotrinsko, Burgundsko a Savojsko.

Pyrenejský polostrov sa ako hispánska provincia stal tiež súčasťou rímskej ríše. Počas všetkých týchto hlbokých zmien zostávali Židia bokom. Súc vyhnaní z Palestíny rozptýlili sa po celom území rímskej ríše v skupinách, tvoriacich malé obce tzv. kahaly, a venovali sa svojmu obľúbenému obchodu a peňažníctvu. Vojnové udalosti však uviedli do pohybu aj ich kahaly. Skupiny Židov tiahli za postupujúcimi vojenskými jednotkami a pohotovo skupovali od vojakov ulúpený tovar a od veliteľov vojnovú korisť. H. Milman na str. 214 diela „Dejiny Židov“ píše:

**„Máme dostatok dôkazov, že jedno obchodné odvetvie padlo skoro výhradne do rúk Židov - európsky vnútrozemský obchod s otrokmi. Nie je možné si nemyslieť, že tento kuriózný stav vyvolával v mysli horlivého Izraelitu zvláštny druh pomstychtivosti. Zatiaľ čo ich predchádzajúci kresťanskí páni, či aspoň predchádzajúci vládcovia nariekali nad spustošenými poliami, zborenými chrámami a vylúpenými klášťormi, on uprostred všeobecnej skazy bohatol tým, že pre svoje služby za najnižšie ceny kupoval najkrajších kresťanských mladíkov a dokonca aj urodzené devy, alebo hnal tlupy otrokov na rozličné trhy, kde sa ešte stále dali dobre speňažiť.“**

## **2. Prvá židovská dŕžava v Európe - Maurami okupované Španielsko**

Prví dvaja kalifovia, t.j. Mohamedovi nástupcovia, zorganizovali všetky arabské ozbrojené sily a pod heslom „Korán alebo smrť“ tiahli na výboje. Na severe stroskotalo ich úsilie na pevných hradbách Carihradu, na západe však prešli celou severnou Afrikou, prekročili Gibraltár, v roku 711 v bitke pri Xeres de la Frontera porazili vojsko hispánskeho kráľa, prekročili Pyreneje a zaplavili juhozápadné Francúzske. V roku 732 boli však v bitke pri Poitiers na hlavu porazení francúzskymi bojovníkmi a vytlačení späť za Pyreneje.

Židovský autor Joachim Prinz vo svojich „Židovských dejinách“ (Berlín, 1931, str. 105) píše:

**„Možno zazlievať Židom, že s túžbou čakali na oslobodenie a že radostne jasali, keď v roku 711 priniesla bitka pri Xeres de la Frontera arabské víťazstvo a zahájila novú éru židovských dejín Španielska? Dejinám sa nepodarí dokázať, či je len povest'ou tá správa, podľa ktorej zvláštny židovský oddiel pod velením muža menom Jehuda tiahol Arabom naproti. Už v Afrike sa s nimi spojil a potom po ich boku dobýval krajinu. Isté však je, že Židia okamžite ponúkli Arabom svoje služby, a že Arabi túto ponuku s najväčšou radosťou využili, pretože Židia poznali krajinu, ovládali jazyk, predstavovali faktor hospodársky veľmi aktívny a svojím zmýšľaním dostatočne spoľahlivý. A tak v Španielsku začína netušený rozmach Židov, ktorý nebol len kultúrny. Je nesprávne zobrazovať židovskú epochu v Španielsku len ako epochu literárneho rozkvetu, dobu hebrejského básnictva, takže vzniká dojem, že Židia v Španielsku boli počas tohto rozkvetu len krasoduchí estéti. Dôležitejšie je naopak poukázať na to, že podstatným rysom tejto doby je vytvorenie židovského typu, ktorý v židovských dejinách po zničení ríše tvorí výnimku a má mimoriadny význam až po súčasné dni: typ Žida - politika, Žida - štátnika a Žida - finančníka.“**

Určite nebudeme ďaleko od pravdy, ak budeme predpokladať, že podobným spôsobom pomáhali deportovaní Židia už perzskému kráľovi dobyť Babylon. Tento židovský raj v Španielsku trval 700 rokov. Židia zaujímali význačné postavenie nielen v obchode, doprave a finančníctve, ale aj vo vedách, najmä vo filozofii, medicíne a práve. Odtiaľ vyrážali do Francúzska, Nemecka, Talianska a Anglicka, a na kráľovských aj veľmožských dvoroch zaujímali vplyvné miesta osobných lekárov, právnych poradcov a finančníkov. Keď Karol Veľký vypravoval svoju delegáciu k jednému z najväčších kalifov, legendárnemu Hárún al Rašídovi do Bagdadu, do jej čela postavil Žida Izáka.

### 3. Dvorní Židia a úžera

Pre existenciu rozptýlených kahalov mali však najväčší význam tzv. dvorní Židia. Boli to finanční poradcovia vládarov, ktorí okrem toho dávali vládarom k dispozícii značné finančné čiastky bez toho, aby žiadali ich vrátenie. Za to sa im a všetkým ich súkmeňovcom v celej krajine od vládarov dostávalo mimoriadnej právnej ochrany, ktorá spočívala v tom, že boli vyňatí z právomoci vrchnostenských a mestských úradov a podrobení priamo vládarovi. Vo svojich „Dejinách verejného práva v strednej Európe“ prof. Kadlec na str. 80 píše:

**„Postavenie Židov v Nemeckej ríši bolo upravené cisárskymi privilégiami. Už v zemskom mieri Jindřich IV. v roku 1103 po prvý krát upravil vyslovenú zásadu, že všetci Židia ríše požívajú kráľovskú ochranu. V privilégii Fridricha I. z roku 1157 boli prehlásení za príslušných ku kráľovskej korune a v privilégii z roku 1236 už priamo za „cervi camerae nostrae“. za poskytovanú ochranu museli platiť kráľovi zvláštny poplatok“.**

Načo potrebovali túto ochranu? Aby ich chránila pred hnevom ľudu, u ktorého vzbudzovali hnev krutým úžerníctvom. Úžera (lat. usura) bola vtedy tým, čím je dnes prijímanie úrokov z neproduktívnych pôžičiek, t.j. pôžičiek, ktoré neprinášajú zisk. Sú to najmä pôžičky vo finančnej tiesni spôsobenej ohňom, chorobou, úrazom, pôžičky na stavbu chrámov atď. Všetci moralisti a filozofi všetkých dôb pokladali branie úrokov z týchto pôžičiek za nemravné. Cirkev ich vždy zakazovala. Židom ich však králi výnimočne povoľovali s tým, že ich výnos po smrti oprávneného pripadne korune. Naproti tomu Židia si v dôsledku príslušných ustanovení Talmudu o spôsobovaní škôd kresťanom nerobili výčitky svedomia ani z úžery, ani z 50-80 % úrokov, ktoré požadovali, aby mohli svojho kráľa náležite odmeniť úplatkami. Aby táto podmienka nebola až tak nápadná, stanovili ju „per septimanam“, t.j. týždenne 1 %, per septimanam sa rovná 52 % per annum, za rok.

### 4. Kresťanská Európa dosahuje svoj vrcholný rozkvet.

Bitka pri Poitiers bola len začiatkom dlhodobej a krvavej drámy, v ktorej kresťanskí bojovníci museli hájiť Európu pred náporom barbarov. V 9. storočí udreli mongolskí Avari, boli však odrazení Karlom Veľkým. V 10. storočí sužovali západnú Európu lúpežní germánski Vikingovia, ktorí na svojich rýchlych lodiach prenikali po Seine do samotného Paríža a ohrozovali ho. Súčasne sa z volžských stepí vyrojili mongolskí Maďari. Ich výboj bol zachytený a odrazený na rieke Lech. V tom istom storočí sa na Pyrenejách začína formovať kráľovstvo Asturské, Kastílske a Aragónske, ako základňa slávnej „Reconquisty“, t.j. znovudobytia polostrova, okupovaného Maurami. 15. júla krížiaci dobyli Jeruzalem a bolo zriadené Jeruzalemské kráľovstvo.

Na krvavých španielskych bojiskách sa zrodilo rytierstvo, ktorého slávu ospieval neznámy francúzsky pevec v „Piesňach o činoch“. Nekatolík Otokar Šimek o nich píše vo svojich „Dejinách francúzskej literatúry v obrysoch“ (Praha 1947, str. 36):

**„Asi 85 skladieb, ktoré sa v týchto piesňach zachovali, súvisí s hrdinami a udalosťami, avšak vnútorne sú zjednotené mravnými názormi, založenými práve na tých myšlienkach, na ktorých spočívala dovŕšená budova feudálnej spoločnosti - myšlienka boja s pohanstvom a s Islamom, v ktorej ide o „Povznesenie kresťanstva nad všetko“ a**

myšlienka vazalskej vernosti kráľovi a pánovi (seniorovi) a vernosť kráľa či pána vazalom. Tieto „Piesne o činoch“ sú tak síce hrubo tesaným, ale vo svojej jednoduchosti predsa mohutným pomníkom francúzskej spoločnosti v dobe, keď sa tvorila a keď sa v nej vytváralo silné národné sebavedomie. A to v časoch, keď sa Francúzsko, po chaoze rozkladu Karolovcov, náhle priodelo rúchom chrámov a kláštorov, v dobe, keď zároveň s nimi bolo vykrúžené prvé ogiválne okno. Myšlienky „Piesní o činoch“ sú rovnaké, s akými boli sprevádzané krížové výpravy proti neveriacim do Španielska a potom do svätej zeme."

Rúchom kláštorov odeli celú západnú Európu benediktíni, ktorým vďačíme za prvé verejné školy, františkáni a dominikáni, z ktorých vzišiel najväčší mysliteľ všetkých dôb sv. Tomáš Akvinský. Prototyp týchto chrámov bol postavený v St. Denis pri Paríži a bolo na ňom zrealizované prvé ogiválne okno (okno s lomeným oblúkom). Druhý lateránsky koncil v roku 1179 rozhodol, aby každá diecéza zriadila teologickú fakultu. Na túto fakultu sa potom napojili ďalšie, najmä lekárske, právnické a artistické, a tak vznikli univerzity. Najstaršia z nich je parížska Sorbona.

V 13. storočí dochádza aj k ďalšej významnej udalosti. Základom rímskej agrárnej sociálnej sústavy bolo dedinské gazdovstvo zvané villa, na ktorom pracovali otroci. Tento systém prenikol do všetkých rímskych provincií, takže ho dostali do vienka aj Španielsko, Francúzsko a Taliansko. Sv. Pavol vyhlásil rovnosť medzi pánmi a otrokmi (Gal. 3,28) a pod vplyvom tejto zásady sa otroci pozvoľna menili v nevoľníkov a tí zase na slobodných sedliakov. V knihe „Otrocký štát“ (Praha 1921, str. 45) Hilaire Belloc píše:

**„Nevoľník ranného stredoveku v 11. a na počiatku 12. storočia je už bezmála sedliakom.“**

V priebehu 12. a 13. storočia potom dochádza k tomu, že robota sa nahrádza feudálnou rentou, čo nie je nič iné, ako moderná pozemková daň. Spočiatku bola naturálna, neskôr prevažne peňažná.

## **5. Prenasledovanie Židov v 11.-15. storočí**

Zatiaľ čo európski kresťania takto budovali Európu, zakladali Židia na celom území kahaly, v ktorých sa navzájom utvrzovali vo viere, že Ježiš Kristus nie je pravý Mesiáš, že pravý Mesiáš ešte len príde a z Jeruzalema bude riadiť všesvetové judaistické impérium. Pomocou neslýchaného vydierania kresťanských dlžníkov si získavali finančné prostriedky na to, aby sa dostali na panské a kráľovské dvory, ktoré ich chránili pred hnevom ľudu.

Ale tento hnev predsa len občas vybuchol. V dobe príprav na I. krížovú výpravu križiaci pokladali za samozrejmé uskutočniť najskôr ťaženie proti judaistickým nepriateľom, usadeným v najbohatších nemeckých mestách. V Kolíne nad Rýnom, Wörmse, Spyre a Strasburgu došlo k masakrom židovského obyvateľstva. Vtedy sa začala mohutná emigrácia Židov do Poľska, ktoré ich ochotne prijímalo.

V roku 1181 boli Židia vypovedaní z Francúzska, ale už po 17-tich rokoch bol vypovedací dekrét zrušený. Veľmi závažnou skutočnosťou bolo to, že tvrdé protižidovské predpisy ostali v platnosti aj za vlády legendárneho kráľa Ľudovíta IX. Svätého (1226-1270), ktorý spolu s pápežom Innocentom III. (1198-1216) bol ozdobou 13. storočia. Počas jeho panovania boli v roku 1242 zabavené všetky opisy Talmudu a potom verejne spálené.

V roku 1276 boli na území anglického kráľovstva zatknutí všetci Židia a v roku 1290 vyhostení z krajiny. Vo vypovedacom dekrete kráľa Eduarda I. sa hovorí :

**„Na odplatu za spáchané zločiny a ku cti ukrižovaného sme ich ako zradcov vyhostili z našej krajiny.“** Peter Aldag: „Židovstvo v Anglicku, Berlín 1943, str. 57.).

Po znovudobytí Španielska dochádza k početným prejavom násilností obyvateľstva proti Židom za ich kolaborantstvo s Maurami. Celá akcia skončila vypovedaním Židov zo Španielska v roku 1492.



## 6. Rozpad katolíckej Európy

Na počiatku tohto rozpadu je zlyhanie rímskych pápežov. Mikuláš V. (1447-1455) zahajuje poradie tzv. renesančných pápežov, ktorí pomätení humanizmom a renesanciou si ako životný cieľ stavajú čisto svetskú vec - urobiť z Ríma stredisko umenia a vied. Jeho nákupcovia prechádzajú celú Európu a skupujú a kupujú všetky staré kódexy. Zároveň sa rozvíja mohutná výstavba chrámov. Pápežský dvor svojou okázalosťou stavia do tieňa mnoho kráľovských dvorov. To všetko pohlcovalo nesmierne peňažné čiastky, ktoré boli získavané spôsobom viac než pochybným.

Tieto neprístopnosti vyvolali rozhorčenie najmä v Nemecku, kde ho tamojší veľmoži veľmi šikovne využívali na to, aby sa zmocnili cirkevného majetku. Tieto chamtivé ciele odiali do ideologického rúcha, ktoré im utkal odpadlý augustiniánsky mních Martin Luther. Výsledkom bola tzv. „Augšpurská konfesia“, základ dnešného luteránskeho protestantstva, ktoré sa z Nemecka rozšírilo do Dánska, Nórska, Švédska a Fínska.

Úplne iný priebeh malo anglické protestantstvo. Jeho hnacou silou bol sám kráľ Henrich VIII. (1509-1547), ktorý odtrhol svoju krajinu od Svätej Stolice len preto, aby sa mohol oženiť so svojou milenkou. V tomto jeho počínaní ho horlivo podporovali aj anglickí veľmoži, pretože aj im sa tak podarilo získať cirkevný majetok.

V roku 1579 sedem holandských provincií vytvorilo tzv. Utrechtskú úniu, ktorá v roku 1581 zosadila španielskeho kráľa a v roku 1588 vyhlásila kalvínsko-protestantskú „Republiku spojeného Nizozemska“.

## 7. Protokoly siónskych mudrcov - plán na vybudovanie všesvetového judaistického impéria

Ruský publicista Jurij Butmi uverejnil v roku 1901 „Protokoly vyňaté z tajných archívov siónskeho kancelárstva“ a v roku 1905 právnik Segej Nilus zverejnil „Veľké v malom a Antikrist ako bezprostredná možnosť vlády“. Mimo hraníc ruskej ríše zostali obe diela neznáme a upadli by do zabudnutia, keby po prvej svetovej vojne nedošlo na Západe k ich reedícii. V roku 1919 vyšla v Berlíne kniha „Tajomstvo siónskych mudrcov“. Vo svojom vydaní z 8. mája Londýnske Times napísali:

**„Times dosiaľ nepodrobili túto kurióznú knihu analýze. Ale je stále viac a viac rozširovaná a jej obsah stačí, aby znepokojila tých, ktorí vedia myslieť. Všimnime si napríklad toho, že isté podstatné rysy údajného židovského programu vykazujú znepokojujúcu podobnosť so súčasnými svetovými udalosťami.“**

Prírodné judaisti nastúpili do protiútku a vyhlásili Protokoly za falzifikát. Avšak americký automobilový kráľ Henry Ford vo svojej knihe „Medzinárodný Žid“ hovorí (Praha 1924, I. diel, str. 101):

**„Tento spis je príliš hroznou skutočnosťou, než aby mohol byť výmyslom, je príliš zasvätené fundovaný, aby mohol byť výplodom špekulácií a vykazuje príliš hlboké znalosti tajomstva života, než aby mohol byť podvodom.“**

Zaujímavý je aj postreh českého publicistu Františka Slavatu:

**„Tak ako u cestovného poriadku nezáleží ani tak na tom, kto ho napísal, ako na tom, či podľa neho chodia vlaky, tak je to aj s Protokolmi.“**

V nasledovných kapitolách sa pokúsime ukázať, že od príchodu španielskych Židov do Holandska sa svetové udalosti naozaj znepokojivo podobajú plánom, obsiahnutým v Protokoloch. Konečné závery nechávame na čitateľa. Naše citácie sú preklady francúzskeho vydania Butmiho verzie Protokolov z roku 1901. Rovnako, ako v tomto vydaní, používame hebrejské slovo „Gojim“ na označenie všetkých ľudí, ktorí nepatria židovskému národu. Neznámych autorov Protokolov budeme jednoducho nazývať „siónski mudrci“.

## ČASŤ DRUHÁ

### Realizácia plánu na zriadenie všesvetovej judaistickej vlády

#### I. V Holandsku sa kladú základy židovskej „Haute finance“

##### 1. Čo je burza?

V prvej časti knihy sme citovali slová židovského historika Prinza o tom, ako sa počas maurskej okupácie Španielska vyvinul nový typ Žida - politika, Žida - štátnika a Žida - finančníka. Po vypovedaní Židov zo Španielska sa im otvorila cesta do novej zaslúbenej zeme pri ústí Rýnu. Podiel Židov na odtrhnutí Holandska od nenávidenej španielskej koruny sa dá len ťažko dokázať, hoci sa o tom vôbec nedá pochybovať. Siónski mudrci v X. protokole hovoria:

**„Aby sme ovládli gojimskú spoločnosť, v ktorej sme tak hlboko zakorenili spory a dogmy protestantského náboženstva, bude nevyhnutné uskutočniť nevyhnutné opatrenia.“**

Zdrojom finančných prostriedkov, ktoré Židia používali na zabezpečenie vplyvu na kráľovských a veľmožských dvoroch, bola úžera. V priebehu 16. storočia sa však v dôsledku nových objavov a vzniku zámorských kolónií nesmierne zväčšil rozsah svetového obchodu, a s ním sa Židom otvorili nové zdroje finančných prostriedkov. Hlavnou inštitúciou, ktorá Židom dopomohla k ich finančnej moci, bola burza.

Vo všeobecnom zmysle slova je burza zhromaždenie obchodníkov na určitom mieste v určitom čase, za účelom predaja a nákupu. Takéto burzy sú staré ako ľudstvo samo, ale dovtedy sa im tak nehovorilo. Toto pomenovanie vraj dostali od zhromaždenia, ktoré sa konalo v dome rodiny Van der Beursa v Bruggách. Ottov obchodný slovník (I. diel, str. 302) rozoznáva tri vývojové stupne burzy:

- a) do založenia antverpskej burzy v roku 1531 prebieha obchodovanie živelne
- b) do založenia amsterdamskej burzy v roku 1613 sa obchoduje podľa určitých pravidiel
- c) o nasledujúcom období sa v citovanom slovníku doslova píše: Tretie obdobie siaha od roku 1613 až do dnešných dní. Na amsterdamskej burze nadobúda obchod prvýkrát moderný ráz.

Umiestňovaním veľkých pôžičiek a hlavne štátnych emisií, obracajú burzy na seba pozornosť vlád. V Amsterdame sa vyvinula burzová špekulácia, burzová hra, ako aj moderná technika burzových obchodov, a to predovšetkým zavedením akcií na trh a vznikom lehotných obchodov. Až na začiatku 16. storočia, ako bolo povedané, vznikali všade, kde sa obchodovalo, zhromaždenia obchodníkov, ktorí sa v určitý čas a na určitom mieste zhromažďovali, aby predávali a nakupovali. Takúto burzu odznakov máme ešte aj dnes na Václavskom námestí v Prahe. V priebehu 16. storočia boli pre obchodnú činnosť na burze vypracované presné pravidlá, nazvané uzancie. Od začiatku 17. storočia sa v Amsterdame vytvára burza moderného typu: okrem tovaru s obilím, bavlnou, vlnou sa začína obchodovať aj s cennými papiermi, predovšetkým so štátnymi pôžičkami, akciami a devízami. V nasledujúcich riadkoch si o týchto obchodoch povieme viac. Tu však chceme upozorniť ešte na to, že k tomuto vývoju dochádza po odlúčení Holandska od španielskej koruny, čím sa Židom, vypovedaným v roku 1492 zo Španielska, otvorila cesta do Holandska. O tom, aká mohutná bola táto invázia, svedčí skutočnosť, že počet amsterdamského obyvateľstva sa v rokoch 1585-1995 zdvojnásobil.

## **2. Pomocou štátnych pôžičiek dostali Židia panovníkov pod svoju moc.**

Aby sme pochopili toto tvrdenie, musíme si uvedomiť, akým spôsobom kryli feudálni panovníci svoje finančné potreby. Najdôležitejším faktom je, že zdrojom panovníckych dôchodkov neboli nejaké dane vyberané od obyvateľstva, ako je to dnes, ale súkromné príjmy panovníkov, predovšetkým výnos z jeho statkov, dane ukladané kráľovským mestám, súdne poplatky, clá a mýta, vyberané od cudzích kupcov a razenie mincí. V prípade vojny boli vazali povinní dostaviť sa k panovníkovi a to aj s družinou, pričom náklady, ktoré boli s tým spojené, niesli sami a museli ich hrať výnosom z vojnovnej koristi a výkupným za zajatých nepriateľov. Ak sa panovník dostal do finančnej tiesne, obrátil sa na svojho dvorného Žida, ktorý mu potrebnú čiastku, obyčajne nenávratne, zadovážil. Dvorný Žid tak dosiahol značný vplyv na panovníka, ale v žiadnom prípade panovníka neovládal.

Od druhej polovice 15. storočia začínajú byť feudálne vojská nahradzované žoldnierskymi a vrchnostenská miestna správa platenými úradníkmi. Na úhradu s tým spojených nákladov nemohli feudálne panovnícke dôchodky stačiť. Je to nesmierne dôležitá okolnosť vo vývoji politickej moci v európskom novoveku.

Táto situácia nastala v Holandsku po zosadení španielskeho kráľa. Vodcovia povstania, Viliam Oranžský a jeho potomkovia museli financovať boj proti Španielsku, ktorý trval takmer do podpísania vestfálskeho mieru (1648), čím bola konečne uznaná nezávislosť Holandska ako na Španielsku, tak aj na nemeckom cisárovi. Holandskí Židia dali samozrejme odbojárom všetky finančné prostriedky, čím vzniklo niečo, čo až dodnes hrá v politických dejinách sveta neviditeľnú, ale o to významnejšiu úlohu: štátny dlh. Nechajme si tento pojem vysvetliť siónskymi mudrcmi (24. protokol):

**„Pôžička je emisia vládnych zmeniek, ktoré obsahujú záväzok platiť stanovené úroky z istiny, ktorá bola zverená vláde. Ak je pôžička 5 %, po uplynutí 20-tich rokov vydá štát na úrokoch čistou stratou čiastkou, ktorá sa rovná samotnej pôžičke. Po 40 rokoch sa vyplatená čiastka bude rovná dvojnásobku pôžičky, po 60 rokoch trojnásobku, zatiaľ čo dlh zostane nezmenený, ako v dobe emisie. Podľa tejto kalkulácie je jasné, že vláda žmýka z úbohých poplatníkov pomocou všeobecnej dane posledný halier, aby mohla zaplatiť úrok zahraničným kapitalistom, od ktorých si požičala peniaze, miesto toho, aby tieto čiastky, ktoré potrebuje, získala vo vlastnej krajine a nemusela platiť úroky, ktoré znamenajú poplatok na doživotie ... Je faktom, že ľahkomyselnosť gojimských panovníkov v štátnych záležitostiach, úplatnosť ministrov, a ich ignorancia vo finančných otázkach nám podrobila národy, ktoré sme primäli k tomu, aby s nami uzatvorili pôžičky, ktoré nebudú môcť nikdy splatiť, čím sa všetky finančné záležitosti dostali pod naše vedenie, všeobecne pokladané za vedecké. Musíme mať na pamäti, koľko úsilia a peňazí nás to stálo.“**

Nie je známe, na koľko percent boli uzatvárané holandské štátne pôžičky, ale určite nie na 5 %. Ak však boli 8 %-né, tak ako prvá anglická pôžička z roku 1692 a prvá československá pôžička z roku 1922, tak sa na úrokoch čiastka rovnajúca sa istine, zaplatila každých dvanásť rokov.

## **3. Židia vytvorili špekuláciou ďalší zdroj, z ktorého čerpali prostriedky, požičiavané štátom.**

Povedali sme si, že na burzách sa pôvodne obchodovalo s tovarom. Napríklad Amsterdam bol sídlom svetoznámej obilnej burzy. V miestnostiach burzy sa v stanovenú hodinu schádzali zástupcovia vývozcov so zástupcami holandských, francúzskych a anglických dovozcov a uzatvárali s nimi príslušné kontrakty. Zjednané ceny sa zaznamenali, vypočítal sa priemer, ktorý sa vyhlásil ako denný kurz pšenice, jačmeňa a pod. Za tento kurz sa potom platilo za obilie aj mimo burzy. Pokiaľ burza pracovala týmto spôsobom nemáme proti nej námietok. Námietky však mali siónski mudrci.

V 6. protokole siónskych mudrcov sa hovorí:

**„Aby sloboda mohla gojskú spoločnosť rozložiť a zničiť, musíme základňou priemyslu urobiť špekuláciu. V dôsledku toho všetko bohatstvo vytážené z pôdy prejde do špekulácie, t.j. pomôže plniť naše nedobytné pokladne, pretože všetky nitky špekulácie sa budú zbíhať v našich rukách.“**

Výška kurzov je totiž závislá na mnohých faktoroch. Najdôležitejším je odhad budúcej úrody a budúcej spotreby. Tieto odhady sa však dajú ovplyvňovať najrozličnejšími spôsobmi, napr. rozširovaním nepravdivých informácií, zadržiavaním zásob tovaru a pod. Kto dajme tomu dôjde k záveru, že budúca úroda bude zlá a cena pšenice stúpne, môže svoju zásobu zadržať a predáť ju až po žatve. Vytvorilo sa mnoho druhov burzových obchodov, pri ktorých vôbec nedôjde ku kúpe či predaju tovaru a kde ide len o to, využiť cenový pohyb. Takýmto transakciám hovoríme špekulačné. Pretože Židia boli a sú svojimi výbornými stykmi vždy najlepšie informovaní a svojim ovládaním tlače mali a majú možnosť rozširovať priaznivé informácie pre svoju špekuláciu, stávajú sa suverénnymi pánmi špekulácie v celosvetovom meradle. Vždy to boli a sú oni, kto na meniacich sa cenách najviac zarábali a zarábajú.

#### **4. Ďalším zdrojom židovskej finančnej moci je špekulácia s akciami**

V hospodárskom podnikaní platila vždy zásada, že podnikateľ ručil celým svojim súkromným majetkom za dodržanie svojich finančných záväzkov. Ak bol však predmet podniku rozsiahly alebo riskantný, združovalo sa viac osôb, ktoré sa potom podieľali na zisku v pomere k výške kapitálu, ktorý do podniku vložili, a len do tej výšky ručili aj za prípadnú stratu. Prototypom týchto spoločností je londýnsko-indická spoločnosť, založená v roku 1600 a amsterdamská Východoindická spoločnosť, založená v roku 1602. Prvá spoločnosť položila základ britskému koloniálnemu panstvu v Indii. Druhá holandskému panstvu v Indonézii. Stalo sa zvykom, že kapitál týchto spoločností bol rozdelený na menšie zaokrúhlené diely, napr. po 100, po 200 a pod. peňažných jednotiek a na ne boli vystavené cenné papiere, takzvané akcie. Tie boli potom uvedené na burzu a stali sa vyhľadávanými špekulačnými papiermi.

O tom, že to boli najmä príslušníci židovského národa, ktorí túto špekuláciu uskutočňovali, máme veľmi závažné svedectvá. Nemecký vedec Werner Sombart (1941), ktorý je pokladaný za priateľa Židov, uvádza vo svojom diele „Židia a hospodársky život“ (Mníchov a Lipsko 1922, str. 104) nasledujúcu správu francúzskeho vyslanca v Haagu svojej vláde z roku 1698:

**„V tomto štáte zohrávajú Židia významnú rolu a podľa predpovedí týchto údajne politických špekulantov, ktorí však sami tápu v neistote, ceny akcií sa nachádzajú v takom ustavičnom pohybe, že v priebehu jedného dňa dochádza k uzatváraniu obchodov, ktoré si zaslúžia názov hra alebo stávka. A to tým skôr, že Židia, ktorí sú hnacou silou tohto počínania, ovládajú toľko šikovných ťahov, že sa im darí oklamať stále nových ľudí, dokonca aj tých najzdatnejších.“**

K tomu Sombart dodáva:

**„Teda to znamená už umelé ovplyvňovanie burzy“.**

#### **5. V Holandsku sa tlačí Talmud.**

Vypočujme si opäť Lazara Goldschmidta:

**„Ešte na sklonku 15. storočia bol Talmud na indexe a až v roku 1520 povolil pápež Lev X. jeho uverejnenie. Kresťanský tlačiar Daniel Bomberg z Antverp, ako tlačiar a nakladateľ hebrejských diel až dodnes nepredstihnuteľný, začal toho roku s tlačou a po troch rokoch bolo dielo úplné, v nádhernej úprave a s komentárom. Trvalo to iba ďalšie dva roky a už vyvstala potreba druhého vydania, za ktorým vzápätí nasledovalo tretie. V neskorších vydaniach už bol veľmi málo menený text i úprava. Ďalšími vydaniami sa Talmud veľmi rozšíril. Kolega z mesta na Lagunách predstihol svojho predchodcu Bomberga glosami a dodatkami“.**

Akí mocní museli byť antverpskí Židia, keď sa im ešte za života španielskeho kráľa podarilo v priebehu troch rokov vytlačiť celý desaťfoliantový Talmud: A pokiaľ ide o súhlas Leva X., vysvetlenie je jednoduché - tento pápež potreboval nesmierne veľa peňazí na stavbu svätopeterskej baziliky ako aj pre svoj prepychový dvor. Nikdy sa však nedozvieme, akú čiastku z týchto nákladov zobrali na seba Židia za súhlas na vytlačenie Talmudu.

Ďalej opäť Goldschmidt:

**„A tu okolo polovice 16. storočia bola znovu postavená hranica a ďalšie vydanie bolo úplne zakázané. Zničené boli takmer všetky vtedy existujúce zväzky Talmudu, ktoré vyšli bez cenzúry, v nepatrnej miere určite aj v dôsledku opotrebenia. Takže dnes vieme len o niekoľkých málo exemplároch z týchto edícií. Skvosty hebrejskej literatúry, predmety túžob a snáh zberateľov sú už len predbombervovské traktáty.“**

Doba okolo polovice 16. storočia bola dobou zbožných a silných pápežov, Pavla III. (1543-1549) a Pavla IV. (1555-1559) a dobou tridentského koncilu (1545-1563).

## **II. Prvým cieľom judaistického útoku je Anglicko a jeho americké kolónie.**

### **1. Pôdu bez účasti Židov pripravil kráľ Henrich VIII.**

Henrich VIII. (1509-1547) sa oženil so španielskou kráľovskou dcérou Katarínou. Bol však chorý na syfilis a všetci traja chlapi, ktorých mu Katarína porodila, zomreli a ostala im iba dcéra Mária. V roku 1524 sa kráľ zaľúbil do Anny Boleynovej, ktorá mu odopierala lôžko, dokiaľ ju neurobí kráľovnou. Keď pápež odmietol prehlásiť jeho sobáš s Katarínou za neplatný, vymenoval sa Henrich v roku 1531 sám za hlavu anglikánskej cirkvi a ním dosadený arcibiskup Granmer vyhlásil jeho sobáš za neplatný: Nasledovala konfiškácia rehoľného majetku, neskôr rozohnanie rádov, búranie kláštorov a vešanie opátov.

Keď Henrich zomrel, obávali sa veľmoži, obohatení cirkevným majetkom, normalizácie vzťahov s Rómom a preto uskutočnili reformu v Kalvínovom duchu. Obeť svätej omše bola zrušená a tajná účasť na nej bola trestaná smrťou.

Za vlády Henrichovej dcéry Alžbety I. (1558-1603), ktorú mu porodila Anna Boleynová, začína koloniálna expanzia. V roku 1684 Sir Reiligh zakladá v zátokke Chesapeake prvú americkú kolóniu, ktorú na počesť nezobášananej kráľovny nazval panenskou, Virgínia. Toto počínanie si vyžaduje veľký finančný náklad, ktorý nemožno hrať z tradičných kráľovských zdrojov. Dochádza k sporu s anglickým parlamentom, ktorý končí prvou európskou popravou kráľa: 30. januára 1649 je katolícky Stuartovec Karol I. ako „tyran, zradca, vrah a nepriateľ ľudu“ popravený. Anglicko je vyhlásené za republiku na čele s lordom-protektorom Oliverom Cromwelom. Toto všetko sa udialo bez účasti Židov, pretože od ich vypovedania v Anglicku prakticky neboli.

### **2. Misia Menasseha Ben Izraela ako hovorca svetového Židovstva**

V októbri 1655 prišla do Londýna delegácia štyroch holandských rabínov, vedená rabínom Menassehom Ben Izraelom. Prišli požiadať Cromwela o dovoľenie, aby sa príslušníci jeho národa mohli usídlieť v Anglicku. Je nesmierne dôležité konštatovať, že táto delegácia jednala v mene celého Židovstva. Vyplýva to aj z listu, ktorý napísal 2. septembra 1655 C. Roth („Nové svetlo znovuosídlenia“, zv. XI, str. 115).

Praktickým výsledkom misie bolo, že dvaja významní sudcovia prehlásili, že v Anglicku neexistuje zákon, ktorý by zakazoval návrat Židov do krajiny. Tak sa začína invázia Židov do ďalšej zaslúbenej krajiny.

Po Cromwlovej smrti nastúpil na trón opäť katolícky Stuartovec, starší syn popraveného kráľa, Karol II. (1660-1685) a po ňom jeho brat Jakub II. (1685-1689), ktorého najstaršia dcéra

Mária mala za manžela miestodržiteľa a generálneho kapitána Holandska Viliama Oranžského III. Tento sobáš sa uskutočnil preto, aby bola kráľovská anglická koruna konečne vytrhnutá z rúk katolíckych Stuartovcov. Keď sa však v roku 1688 narodil Karolovi proti jeho očakávaniu syn, ktorý bol katolícky pokrstený, veľmoži udreli: dňa 5. novembra 1688 sa Viliam Oranžský na čele 16.000 francúzskych, holandských a nemeckých žoldnierov vylodil v Anglicku a 17. novembra obsadil kráľovský palác v Londýne. Posledný národný anglický kráľ z domácej krvi ušiel do Francúzska a na trón nastúpil cudzinec Viliam III. (1689-1702), čím vznikla personálna anglicko-holandská únia.

### **3. Zákon zo 16. decembra 1689 premenil anglické kráľovstvo na plutokraciu a anglického kráľa na bábkú.**

Slovo plutokracia je odvodené od mena gréckeho boha bohatstva Pluta. Znamená také štátne zriadenie, v ktorom o výbere vykonávateľov vládnej moci rozhoduje ich bohatstvo. Citovaný zákon delegoval celú vládnu moc na dolnú snemovňu, v ktorej boli bankári, továrnici, obchodníci a sudcovia, ktorým sa v angličtine súhrnne hovorí „gentry“. Anglickí králi, počínajúc Viliamom III, sa stali úplne bezmocnými bábkami. Ešte dnes, keď otvára dolná snemovňa zasadnutie, prednáša britská kráľovná trónnu reč, ktorú jej napíše ministerský predseda.

Nemožno zistiť, do akej miery bol tento vývoj ovplyvňovaný judaizmom. Isté je to, že odstránenie dedičných dynastií zaujíma v judaistických plánoch na vybudovanie celosvetového impéria prvoradá miesto. Vyplýva to predovšetkým z 15. protokolu sionských mudrcov, kde sa hovorí:

**„Povinnosťou vlády, ktorá si uvedomuje, že podmienky jej existencie nespočívajú len v privilégiách, ktoré požíva, ale predovšetkým v povinnostiach, ktoré musí plniť, je zaistiť prosperitu aj za cenu početných obetí. Utvrdiť prestíž svojej moci je hlavným predpokladom pevnej vlády a táto prestíž sa nedá docieľiť ináč, ako vznešenou neoblomnou mocou a silou, ktorá sa musí zdať neoblomiteľnou a obklopenou tajomnou mocou, napr. mocou Božou. Taká je až dodnes ruská aristokracia, náš jediný nebezpečný nepriateľ, ak nepočítame Svätú Stolicu“.**

Werner Sombart vo svojom citovaní ďalej hovorí (str. 105):

**„Koncom 17. storočia nachádzame londýnsku burzu už plnú Židov. Ich počet bol tak veľký, že jedna časť budovy bola nazvaná „Židovská promenáda“ (Jewe walk). Odkiaľ táto náhla povodeň? Vieme to presne. Bola spôsobená tými Židmi, ktorí prišli z Amsterdamu v družine Viliama III. A ako už bolo uvedené, priniesli títo Židia aj vyspelú techniku burzových obchodov.“**

Ich pôsobením bola v Anglicku uvedená inštitúcia štátneho dlhu, ktorý bol založený 8 % pôžičkou 1 200 000 libier šterlingov. Werner Sombart k tomu ešte dodáva, že všetci hlavní jednatelia tejto pôžičky boli Židia na čele so židovskou rodinou Montagovcov. Realizáciou tejto pôžičky bola v roku 1694 založená Bank of England.

Viliamovou nástupkyňou sa stala jeho švagriná, druhá dcéra vypudeného Jakuba, dánska kráľovná Anna (1702-1714). Za jej panovania sa Anglicko zúčastnilo vojny o španielske dedičstvo. Veliteľom anglických vojsk bol známy vojvoda z Marlborough. A teraz nechajme opäť rozprávať Sombarta:

**„Bohatý Medina, Marlboroughov bankár, mu vyplácal ročný dôchodok 6 000 libier a dostával prvé správy z vojnových výprav. Víťazstvá anglického vojska boli pre neho rovnako výnosné ako boli slávne pre anglické zbrane. Všetky špekulačné úskoky, falošné správy z bojiska, vymyslené príchody kuriérov, tajné burzovné krúžky, celý tajný aparát mamonu, to všetko bolo prvým otcom londýnskej burzy známe a náležite využité. Vedľa Sira Šalamúna Medinu, Žida Medinu, ako sa mu hovorilo a ktorého možno pokladať za zakladateľa anglickej špekulácie s cennými papiermi, poznáme ešte celý rad**

**iných židovských peňažníkov z doby kráľovnej Anny, ktorí špekulovali na burze vo veľkom štýle."**

„Vieme, že Menasch Lopez nadobudol veľký majetok tým, že využíval paniku, spôsobenú falošným poplachom: Kráľovná je mŕtva! a skúpil všetky štátne papiere, ktorých kurzy rýchlo klesali. Podobná udalosť sa rozprávala aj v neskoršej dobe o Sampsonovi Gideonovi, ktorý medzi nežidovskými burziánmi bol známy pod menom „Veľký židovský broker". Aby sme si mohli urobiť obraz o finančnej situácii Židov vtedajšieho Londýna, musíme vziať do úvahy, že počet židovských rodín, ktorých ročný dôchodok sa odhadoval na 1 000 až 2 000 libier, dosahoval okolo 100 rodín s 30 000 librami, zatiaľ čo jednotlivci, ako Mendes da Costa, Moses Hart, Aron Franke, barón d'Aguliar, Moses Lopez Ferreira, Moses alebo Anthony da Costa (niekedy koncom 17. storočia riaditeľ anglickej banky) a iní patrili k najbohatším londýnskym obchodníkom".

#### **4. Na slávnosti Narodenia sv. Jána Krstiteľa 24. 6. 1717 vzniká anglická veľká lóža**

Medzi stredovekými cechmi zaujímali mimoriadne miesto stavebné cechy, jednak pre náročnosť a nebezpečnosť vykonávaných prác (najmä stavieb katedrál), jednak pre svoju internacionálnosť. Čoskoro dostali zvláštne označenie, v nemčine „Hüttes", v angličtine „Lodge", ktoré označujú prevádzkový domček blízko stavieb. Ďalším znakom týchto cechov bola starostlivosť o zachovanie výrobného tajomstva a záujem o európsku politiku. Töhötöm Nagy vo svojej knihe „Jezuiti a slobodní murári" (Wien 1969, str. 398) uvádza, že sa v roku 1694 stal „prijatým" členom lóže sv. Pavla v Londýne sám nový kráľ Viliam III.

Dňa 24. 6. 1717 sa zišli zástupcovia troch londýnskych lóží a založili Veľkú Lóžu Anglickú. (Grand Lodge of England), ktorá sa v nasledujúcich rokoch stala centrom anglického murárstva. Toto postavenie im zabezpečila slobodomurárska konštitúcia, ktorej redaktorom bol presbyteriánsky pastor James Anderson, a ktorá dodnes nesie jeho meno.

Po smrti kráľovnej Anny neboli reštaurovaní Stuartovci, ale trón bol ponúknutý nemeckému protestantovi Jurajovi I. (1714-1727) Hanoverskému, ktorý vôbec nevedel anglicky. Ním počínajúc je kráľovská rodina až do našich čias patrónkou anglického slobodomurárstva, v čom ju napodobňuje aj vysoká anglická šľachta. Jej príslušníci pracujú v diplomatických službách a zakladajú lóže vo všetkých hlavných mestách Európy: v roku 1721 v Gente, v roku 1726 v Madride, roku 1728 v Paríži, roku 1731 v americkej Philadelphii a v Moskve, roku 1733 vo Florencii, roku 1735 v Lisabone, roku 1757 v Ženeve, Stockholme, Mannheime a Hamburgu. Pol roka po založení hamburgskej lóže sa jej členom stal pruský korunný princ, neskôr smutne známy Fridrich II. „Veľký". Prvé slobodomurárske lóže v Čechách vznikli v roku 1741.

Na otázku, čo je to slobodomurárstvo, nám opäť odpovedajú siónski mudrci v 15. protokole:

**„Až do nástupu našej vlády budeme vo všetkých krajinách sveta zakladať a rozmnožovať slobodomurárske lóže. Prilákame do nich všetkých, ktorí majú schopnosti stať sa veľkými politikmi, pretože tieto lóže budú našim hlavným zdrojom informácií, rovnako ako prostriedkom ovplyvňovania politiky."**

V anglickom hospodárstve zaujímali Židia veľmi vplyvné pozície a vlastnili rozsiahly pozemkový majetok, hoci im to zákon z 13. storočia zakazoval. Napriek tomu, že sa im podarilo pomocou sobášov votrieť medzi vysokú anglickú šľachtu, nemali plné politické práva. Nemohli byť členmi politických inštitúcií, nemohli byť členmi ani vlády ani parlamentu. Totiž každý, kto sa uchádzal o tieto funkcie, musel najprv zložiť tzv. odriekáciu prísahu, t.j. že sa odrieka poslušnosti voči Jakubovi II. a jeho potomstvu. Táto prísaha sa končila slovami „na opravdivú kresťanskú vieru", čo však žiadny Žid nemohol vysloviť. O to väčší význam pre nich mali tajné slobodomurárske lóže, ktorých členovia boli viazaní bezvýhradnou poslušnosťou. Členmi týchto lóží boli, okrem kráľovskej rodiny aj početní ministri, vysokí štátni úradníci, dôstojníci,

podnikatelia, profesori, žurnalisti, spisovatelia atd. Títo ľudia boli zároveň zdrojom informácií, pretože v lóži sa nesmeli odvolávať dokonca ani na povinnosť zachovávať úradné tajomstvo.

Siónski mudrci hovoria:

**„Všetky tieto lóže budú mať neznámu centrálu a budú spravované našimi mudrcmi. Každá lóža bude mať svojho zjavného predstaviteľa, ktorý bude slúžiť ako plášťik, za ktorý sa budú skrývať naši mudrci, od ktorých bude dostávať heslá a programy.“**

Tento cieľ judaisti dosiahli svojráznou organizáciou slobodomurárstva. Slobodomurárov rozdelili do rôznych stupňov (u tzv. škótskeho obradu 33 stupňov) s tým, že príslušníci nižších stupňov nesmú poznať slobodomurárov vyšších stupňov, tzv. zdokonalených. Preto rádový slobodomurár veľakrát ani netušil, že v tajomne, z ktorého dostával príkazy a ktorému sa so všetkým zveroval, sa skrývajú príslušníci a agenti medzinárodného judaizmu.

Nakoniec mudrci hovoria:

**„Smrť je nevyhnutný koniec každého z náš. Je lepšie ju urýchliť u ľudí, ktorí sa stavajú do cesty nášmu dielu, než aby zomierali naši bratia, ktorí na tomto diele pracujú. Vráťme sa k slobodomurárom. Už teraz ich posielame za neposlušnosť na smrť, a to takým spôsobom, že len naše bratstvo tuší popravu a možno aj obeť samotná. V očiach verejnosti všetci zomierajú úplne prirodzenou smrťou. Bratstvo sa neopovažuje protestovať, pretože v slobodomurárskom prostredí sme vytrhali všetky korene akýchkoľvek sklonov protestovať proti našim príkazom.“**

Smrť W. A. Mozarta je klasickým potvrdením týchto slov. Kto by si v tejto súvislosti nespomenul na Kaifášove slová, keď išlo o rozhodnutie zlikvidovať Pána Ježiša: „Vy ničomu nerozumiete a nechápete, že je pre nás lepšie, aby jeden človek zomrel za ľud, než aby zahynul celý národ. (Ján 11,50.).

Slobodomurárstvo je výberová, tajná medzinárodná organizácia skutočných aj potenciálnych prominentov, zaviazaných prísnyimi sľubmi, ktorej účelom je získavanie informácií medzinárodného judaizmu, šíriť jeho ideológiu a pripravovať jeho všesvetové impérium.

## **5. „Amerika je vo všetkých svojich častiach židovskou krajinou.“**

Tak píše na strane 31 citovanej knihy Werner Sombart. Už Kolumbova plavba bola umožnená židovskou pôžičkou. Pretože sa táto plavba uskutočnila v roku, keď boli Židia vypovedaní zo Španielska, je jasné, že Židia boli medzi prvými kolonistami silne zastúpení. V roku 1731 nadväzuje Philadelphská lóža spojenie s Londýnskou veľkou lóžou, v roku 1749 sa stal provincionálnym veľmajstrom Benjamín Franklin. Ďalším významným činiteľom amerického slobodomurárstva bol plukovník George Washington.

V roku 1740 vydal anglický kráľ zákon pre americké kolónie, podľa ktorého Židia nemuseli v odriekacej prísaha hovoriť slová „na opravdivú kresťanskú vieru“. Týmto im bola otvorená cesta na všetky posty.

V roku 1773 rozpútali slobodomurári odboj proti materskej krajine. V máji 1775 sa v sídle prvej lóže vo Philadelphii zišiel druhý kontinentálny kongres, ktorý 4. júla 1776 tzv. „Deklaráciou nezávislosti“ vyhlásil vznik Spojených štátov amerických na republikánskom základe a ich odtrhnutie od anglickej koruny. Boje s anglickými vojskami trvali až do roku 1781. V roku 1782 kráľ Juraj III. uznal nezávislosť amerických kolónií.

## **6. Hlavné princípy „Deklarácie nezávislosti“ sú judaistické**

Citujeme jeden z nich:

**„Pokladáme za samozrejmu pravdu, že všetci ľudia sú stvorení sebe rovní, že sú svojím Stvoriteľom obdarení určitými právami, že medzi tieto práva patrí život, sloboda a sledovanie osobného šťastia.“**



V týchto slovách nám ako cantus firmus (základný hlas) znie heslo „voľnosť, rovnosť, bratstvo“. Pozrime si, čo o ňom hovoria siónski mudrci v 1. protokole:

**„Od dôb rozkvetu antického Grécka sme boli prví, kto vykrikol heslo „sloboda“. Od tej doby bolo toto slovo častokrát opakované nevedomými papagájmi, ktorí sa vrhli na túto vábničku a použili ju na to, aby svet pripravili o jeho prosperitu, aby mu odňali naozajstnú individuálnu slobodu, ktorá spočíva v ochrane pred násilím davu. Títo tzv. bystrí a múdri Gojimovia nedokázali rozpoznať, aké pomyselné sú tieto slová, ktoré boli hlasne rozširované, na všetkých stranách okolo nich. Nepostrehli, že v prírode sloboda ani rovnosť neexistuje, pretože sama príroda vytvorila nerovnosť inteligencií, charakterov a schopností a všetko je podriadené jej zákonom. Nespozorovali, že naša politika ich vytrhla z ich obvyklého života na cestu, ktorá končí našou vládou. Aj hlupák môže vládnuť, ak je zasvätený do tajov politiky, kdežto nezasvätenec aj keby bol génius, zabľúdi na cestách, po ktorých ho vodíme my.“**

Nedostatok pracovných síl v amerických kolóniách bol riešený odchytom čiernych mužov a žien na západných brehoch Afriky a ich násilným odvlečením na americké plantáže. Podľa Brokhausovho Náučného slovníka (1938, diel 4., str. 228) bolo len v rokoch 1680-tych takto deportovaných asi 2 130 000 čiernych otrokov. Nemožno pochybovať o tom, že podstatný podiel na tejto tragédii mali Židia, ktorí sa zaoberali obchodom s otrokmi odjakživa. V čase vydania „Deklarácie nezávislosti“ bolo teda v krajine, ktorá tak veľmi hlásala slobodu a rovnosť, okolo 2 miliónov týchto nešťastníkov, na ktorých sa sloboda ani rovnosť nevzťahovali. Pri kolíske budúcich Spojených štátov stála zlá sudička Pokrytectvo, ktorej tieň leží na tejto krajine dodnes.

Aj v tomto smere boli zakladatelia Spojených štátov dobrými žiakmi svojich sionistických učiteľov, ktorí v 1. protokole hlásajú:

**„Politika nemá nič spoločné s morálkou. Panovník, ktorý sa dáva viesť morálkou, nie je dobrým politikom a jeho trón nie je pevný. Kto chce vládnuť, musí sa uchýľovať ku ľsti a pokrytectvu. Poctivosť a úprimnosť, tieto dve veľké ľudské cnosti sa v politike stávajú nerestami, ktoré dokážu zvrhnúť vládu istejšie a obratnejšie, než najhorší nepriateľ. Tieto vlastnosti nech sú typické pre vlády Gojimov, my sa nimi však nesmieme riadiť v žiadnom prípade.“**

„Deklarácia nezávislosti“ ďalej uvádza:

**„Na zabezpečenie týchto práv (sloboda, rovnosť, bratstvo) sa medzi ľuďmi ustanovujú vlády, odvodzujúce svoju oprávnenú moc zo súhlasu tých, ktorým vládnu. Kedykoľvek začne byť niektorá vláda týmto cieľom na prekážku, má ľud právo ju zmeniť alebo zrušiť a ustanoviť vládu novú, ktorá by bola založená na takých zásadách a svoju právomoc mala upravenú takým spôsobom, ako uzná ľud za najvhodnejšie pre zabezpečenie svojej bezpečnosti a svojho šťastia.“**

Ďalším veľmi dôležitým bodom judaistického plánu na prevzatie svetovej moci, ktorý sa im v Spojených štátoch podarilo realizovať, bolo odstránenie kráľa. Videli sme, že z anglického kráľa urobili bábku, ale aj táto bábka im bola nemilá a preto sa jej zbavili úplne. Siónski mudrci k tomu v 1. protokole hovoria:

**„Abstraktný pojem slobody nám umožnil presvedčiť masy, že ich vláda je len splnomocnencom vlastníka krajiny, ktorým je ľud, a že je možné týchto splnomocnencov meniť tak, ako vymieňame rukavice. Táto zosaditeľnosť nám ich vydala napospas, pretože ich voľbu prakticky vložila do našich rúk.“**

Ďalej uvidíme, že nikde to nie je tak, ako v Spojených štátoch amerických.

## **7. Do anglických dejín vstupujú Rothschildovci**

V druhej polovici 18. storočia silnie prúd židovskej imigrácie, ktorý priťahuje rýchly rast anglickej ekonomiky, spôsobený priemyselnou revolúciou. S touto vlnou prichádza v roku 1798 do Londýna aj Nathan Meyer Rothschild, tretí syn francúzskeho obchodníka, vo Frankfurte nad Mohanom. Najstarší syn Amschel ostal vo Frankfurte, mladší Salomon odišiel do Viedne, štvrtý Carl do Neapolu a najmladší James do Paríža. Všade založili obchodné bankovné domy, ale dohromady tvorili jeden podnik, ktorého hlavou bol najbystrejší z nich, londýnsky Nathan, najzarputilejší Napoleonov odporca a hlavný aktér v tvrdošijnom boji Anglicka proti nepohodlnému Korzičanovi. Na vojnových pôžičkách a armádnych dodávkach však vedel patrične zbohatnúť.

V roku 1847 bol Nathanov syn Anton povýšený na baroneta, teda na Sira Anthony Rothschilda. Jeho brat Lionel viedol spolu s prvým židovským ministerským predsedom Benjamínom Disraelim celých 28 rokov boj o emancipáciu Židov, ktorý sa skončil úspechom. V roku 1858 kráľovná Viktória podpísala zákon, ktorý rušil zmienené slová v odriekacej prísaha a o niekoľko dní neskôr zasadol Lionel medzi členov dolnej snemovne. Jeho syn Nathaniel sa v roku 1885 stal členom snemovne lordov ako prvý lord Rothschild. Tento Rothschild mal veľký záujem o juhoafrické zlaté bane a bol hlavným iniciátorom búrskej vojny.

Dňa 2. novembra 1917 obdržal Lionelov syn, tiež Lionel, od britského ministra zahraničných vecí Arthura Jamesa Balfoura list, že vláda Jeho Veličenstva má porozumenie pre zriadenie národného domova pre židovský národ v Palestíne. K tomuto listu sa ešte vrátíme.

## **III. Po Anglicku začal útok na Francúzsko**

### **1. Francúzsko odráža útok a nápor reformácie**

Francúzsky kráľ Ľudovít XI. (1461-1483) musel viesť dlhé boje o trón, v ktorých sa veľká časť šľachty postavila proti nemu, čo ho donútilo oprieť sa o žoldniersku armádu. Po svojom víťazstve vyradil šľachtu aj z úseku právneho tak, že svojich spolupracovníkov si vyberal z radov mešťanov. O to viac šľachtu priťahoval cirkevný majetok. Ale Francúzsko, „najstaršie dieťa Cirkvi“, ako sa hovorievalo, nebolo ani Anglickom, ani Nemeckom. Francúzsky národ podľa príkladu Paríža a jeho Sorbony a pod vedením vernej katolíckej šľachty s rozhorčením a odporom odmietal kalvínske bludy. V troch vojnách, zvaných „hugenotské“ - „hugenots“ je francúzska skomolenina slova „Einungenosse“, ktorými boli označovaní švajčiarski kalvíni - boli hugenoti zatlačení a až nanteským ediktom dostali asi 100 miest s niekoľkými pevnosťami, medzi ktorými bola pevnosť la Rochelle, ako stvorená pre vojenskú pomoc anglických protestantov.

V roku 1610 viedol francúzsku politiku kardinál Richelieu. Bez toho, aby zrušil nanteský edikt, odnímal hugenotom pevnosť za pevnosťou, a pádom la Rochelle bolo hugenotstvo vo Francúzsku zlikvidované, takže Ľudovít XIV. mohol pokojne tento edikt zrušiť ako nepotrebný.

Ľudovít XIV. nastúpil na trón ako 5-ročný. V tejto dobe vrcholil konflikt medzi anglickou šľachtou a kráľom, ktorý skončil kráľovskou popravou. Tieto skutočnosti dodali francúzskym veľmožom odvalu, a tak dochádza k občianskej vojne medzi kráľovským dvorom, vedeným kráľovou matkou Annou Rakúskou, a parížskym parlamentom. Tento boj vstúpil do dejín pod názvom „fronde“. Francúzske parlamenty mali s parlamentom anglickým spoločný len názov. Boli to súdne dvory, ktoré okrem normálnej súdnej činnosti mali právo, posudzovať oprávnenosť niektorých kráľovských zákonov, najmä daňových. V druhej fáze tejto vojny, ktorá sa začala po londýnskej kráľovražde, sú hlavnými protagonistami príslušníci vysokej šľachty. V roku 1653 bola vzbura potlačená kráľovským vrchným veliteľom Turennom. Na mladučkého kráľa, ktorý mal pri jej likvidovaní 15 rokov, však urobila nezmazateľný dojem. Ľudovít XIV. potom dokončil absolutizáciu francúzskej kráľovskej moci. Šľachtu zbavil provinciálnej vládnej moci, ktorú preniesol na platené úradníctvo a najvyššie štátne úrady obsadil nešľachticmi. Minister financií

Colbert a minister vojny Louvils boli občianskeho pôvodu, riaditeľ opevňovacích prác maršál Vauban pochádzal z úplne chudobnej rodiny a tvrdo zakročil proti hugenotom.

## **2. Na zdolanie Francúzska bolo teda nevyhnutné zvoliť inú cestu**

Siónski mudrci v 3. protokole hovoria:

**„Až naše zásady budete uvádzať do života, majte na zreteli charakter ľudu v krajine, kde budete pôsobiť. Všeobecná uniformita pri aplikovaní týchto zásad by, až do doby keď bude uskutočnená prevýchova tohto ľudu, nevedla k úspechu. Ak budete postupovať pomaly a opatrne, uvidíte, že neuplynie ani desať rokov a aj najzarputilejšia povaha sa zmení a my si prirátame ďalší národ k tým, ktorí sa už podrobili našej myšlienke humanitného internacionalizmu.“**

Cesta, ktorú si judaisti zvolili k podrobeniu Francúzska, je v podstate zhodná s tou, ktorá im vydala do rúk Anglicko. Rozdiel je v tom, že v Anglicku našli svojich kolaborantských spojencov na kráľovskom dvore a medzi šľachtou vernou kráľovi, vo Francúzsku medzi šľachtou, ktorá kráľovskú inštitúciu nenávidela, a medzi intelektuálmi. Bernard Fay vo svojej knihe „Slobodné murárstvo a intelektuálna revolúcia 18. storočia“ (Paríž 1961, str. 55) píše:

**„Keď boli vojny skončené a Ľudovít XIV. pochovaný, keď išlo o zorganizovanie nového Francúzska, v ktorom aristokracia chcela opäť zaujať miesto, ktoré jej odňali králi a obracia sa k Anglicku, aby tu našla tajomstvo úspechu, ktorý vydal anglickej šľachte do rúk parlament aj celú krajinu, bez toho, aby bolo treba vyradiť korunu. Ponáhľajú sa na štúdiá do Anglicka a vracajú sa s vážnou tvárou a hrubými knihami. V rokoch 1715-1730 dosahuje táto literatúra rozkvet a veľké rozšírenie. Jej korunu tvoria „Filozofické listy“ od Voltaira (1734) a najmä „Duch zákonov“ od Montesquieho (1748).“**

Na str. 130 citovanej knihy Fay ďalej uvádza, že:

**„...zasadania lóže v londýnskom hostinci Horn v roku 1730 sa zúčastnili okrem veľmajstra vojvodu z Norfolkku aj početní zahraniční hostia, medzi ktorými bol aj Montesquieu. Prvá parížska lóža vznikla už v roku 1726. Francúzske slobodomurárstvo sa preslávilo tým, že zaviedlo tzv. slobodomurárstvo zdokonalené.“**

Vo Francúzsku bolo teda nevyhnutné postupovať ináč ako v Anglicku, totiž zdola. Preto boli brány lóží dokorán otvorené príslušníkom drobnej intelektuálnej, umeleckej a obchodnej buržoázie, ktorú priťahovali lákavé heslá o voľnosti a rovnosti. Zo slov siónskych mudrcov, ktoré sme citovali z 1. protokolu pri príležitosti objasňovania princípov Deklarácie nezávislosti, pripájame ešte ďalšie z 1. protokolu:

**„Politická sloboda je idea, nie realita a je nevyhnutné použiť túto ideu na vytvorenie nejakej idealistickej návnady, aby sme ľudové masy priviedli na našu stranu, keď sa tieto masy rozhodli zvrhnúť niektorú vládnú stranu.“**

Vo Francúzsku bolo nevyhnutné poštváť buržoáziu proti kráľovi. Príliv buržoázie do lóží však nebol po chuti šľachtickým slobodomurárom. Preto bolo slobodomurárstvo rozdelené do stupňov - vyššie boli vyhradené šľachte a nižšie buržoázii. V rokoch 1771-1773 vznikla Francúzska veľlóža a dostala meno „Vefký francúzsky orient“. V tej dobe bolo v Paríži už 23 lóží a v celom Francúzsku už 104.

Mocným zdrojom slobodomurárskej ideologickej ofenzívy sa stala známa encyklopédia, pozostávajúca zo 17 foliantov, 5 zväzkov dodatkov a 11 zväzkov ilustrácií. Jej vydanie bolo dokončené v roku 1766. Hlavnými autormi Encyklopédie boli Diderot, Dalambert, Helvetius, Holbach, Rousseau a Voltaire. Všetci boli členmi slobodomurárskej lóže „Deviatich sestier“. Manfred Adler nás vo svojej knihe „Protikresťanská revolúcia slobodného murárstva“ (Jestten 1974, str. 23) informuje o nasledujúcom humanitnom výroku filozofa a dramatika Denisa Diderota:

**„Svet nebude šťastný, pokiaľ črevami posledného kňaza nebude zahrdúsený posledný kráľ.“**

### **3. Aj vo Francúzsku bolí finančné problémy koruny vodou na slobodomurársky mlyn**

Ľudovít XIV. bol síce slávny kráľ, ale keď zomrel, zanechal svojmu vnukovi Ľudovítovi XV. (1715-1774) štátny dlh vo výške 15 miliárd a ročný rozpočtový deficit 65 miliónov libier. Vojna o rakúske dedičstvo (1756-1763), sedemročná vojna a pomoc revoltujúcim americkým kolóniám ďalej ničili kráľovskú pokladňu. Minister financií Ľudovíta XVI. (1774-1793) Turgot videl záchranu vo všeobecnej pozemkovej dani. Šikovná propaganda sa však postarala o to, aby sa proti tomu zákonu postavili nielen tí, ktorí ju mali priamo odvádzať, ale aj spodina, ktorej sa zdôrazňovalo, že takáto daň by mala za následok zvýšenie cien životných potrieb. Druhým propagandistickým ťahom boli prehnané správy o rozmarnosti kráľovského dvora, pričom hlavným terčom bola „Rakúšanka“, kráľovná Antoineta, dcéra Márie Terézie. Najenergickejšie sa proti novej dani postavili parlamenty, a odmietli daň zaregistrovať. V tejto súvislosti je nevyhnutné poznamenať, že v predvečer francúzskej revolúcie pracovalo vo Francúzsku už 612 slobodomurárskych lóží - 65 v Paríži, 442 na vidieku, 39 v kolóniách, 69 v armáde a 17 v zahraničí (Fay, str. 177). V lyonskej lóži „Prozreteľnosť“ bolo 7 kanonikov lyonskej katedrálnej kapituly vrátane dekana (Fay, str. 198). Teraz si uvedieme pokračovanie citátu z 1. protokolu síónskych mudrcov:

**„... zvrhnúť niektorú vládnu stranu. Táto úloha sa značne uľahčí, ak je sám panovník infikovaný ideou slobody, teda liberalizmom a pre túto ideu sa sám zriekne svojej moci. V tomto okamžiku náš systém zvíťazí. Akonáhle sa uvoľnia opraty vlády, ihneď sa ich podľa zákona života chopí nová ruka, pretože slepá sila ľudu nemôže ani jediný deň existovať bez vodcu. Následkom toho neurobí nová moc nič iné ako to, že nahradí starú moc, oslabenú liberalizmom.“**

Tento recept sa vo Francúzsku uskutočnil do posledného písmena. Po celom Francúzsku rozosievali slobodomurárske lóže nenávisť voči monarchii a monarchovi, predovšetkým proti jeho manželke a proti tomuto temnu vynášali šialené svetlo imaginárnej slobody. A bol to práve monarcha, ktorý spôsobil, že ich dielo bolo korunované úspechom. Ľudovít XVI. bol určite dobrák, ale na kráľovský trón nepatril. Miesto toho, aby vyriešil finančnú krízu zdanením bohatých a to predovšetkým tých, ktorým koruna bola dlžná niekoľko miliárd štátneho dlhu, dal sa prehovoriť, aby za účelom riešenia finančnej situácie zvolal generálne stavy.

### **4. Zvolanie generálnych stavov otvorilo brány Veľkej francúzskej revolúcii**

Generálne stavy (pomenované podľa provinčných stavov) boli tri: duchovenský, panský a mestský, ktorému sa hovorilo aj tretí. Zvolával a predsedal im kráľ, ak potreboval súhlas k nejakej významnej veci, ako napr. keď potreboval uložiť stavom nejakú mimoriadnu daň. Prvýkrát zvolal stavy v roku 1302 Filip Pekný, aby si dal schváliť boj proti Svätej Stolicy a naposledy boli zvolané v roku 1614.

V generálnych stavoch, rovnako ako napr. v stavoch českých, sa hlasovalo tak, že každý stav mal jeden hlas. Vo svojej knihe „Francúzske slobodné murárstvo a príprava revolúcie“ (Paríž 1920, str. 185), ktorá bola vyznamenaná slobodomurárskou cenou Arthura Milla, píše Gaston Martin:

**„V tretom stave sa vytvoril slobodomurármi vedený blok..., ktorý vynikal súdržnosťou, dokonalou znalosťou svojich cieľov, zbehosťou v parlamentných debatách a disciplínou, ktorá bola spočiatku takmer bezvýhradná. Aj keď, čo do počtu, tvorila asi len polovicu príslušníkov všetkých stavov a v tretom stave tvorila veľkú väčšinu, bola odsúdená k bezmocnosti, pri zachovaní hlasovania podľa stavov.“**

5. mája 1789 Ľudovít XVI. otvoril zasadanie a keďže do programu rokovania nebola zaradená požiadavka tretieho stavu, aby sa hlasovalo podľa hláv, zišli sa 17. júna sami príslušníci tretieho stavu v kráľovskej herni so slobodomurárskou skupinou, prijali názov Národné zhromaždenie a prisahali, že sa nerozídu, pokiaľ nedajú Francúzsku ústavu.

Siónski mudrci v 11. protokole hovoria:

**„Keď sa nám podarilo nakaziť vládnú organizáciu liberalizmom, týmto smrteľným jedom, zmenil sa celý komplex politického života štátu, všetky jeho zložky boli postihnuté smrteľnou chorobou rozkladu krvi. Teraz nám už zostáva len čakať na koniec tohto smrteľného zápasu. Liberalizmus plodí konštitučné vlády, ktoré nahradia autokraciu. Konštitúcia je sotva niečím iným než školou nezhôd, rozporov, nedorozumení, nezhôd, planého rozčuľovania sa a straníckych záujmov, jednoducho všetkého toho, čo vedie k oslabeniu štátu.“**

Aj tento návrh sa stal skutočnosťou. Dňa 11. júla kráľ rozpustil vládu vrátane Neckera, podporovaného slobodomurármi, na čo poštvaný plebs odpovedal útokom na väznicu Bastilu. Tento útok podnikli dňa 14. júla a v Bastile našli len 7 väzňov vrátane kriminálnikov. Veliteľ Bastily bol ubitý a jeho mŕtvola nesená parížskymi ulicami. Siónski mudrci hovoria v 27. protokole:

**„Slovo „sloboda“ stavia ľudstvo proti akejkoľvek moci, ba dokonca aj proti moci Boha a prírody. Preto pri svojom nástupe k moci vytrieme toto slovo z ľudského slovníka, ako symbol zvieracej sily, ktorá mení dav v krvilačné šelmy“.**

V noci zo 4. na 5. augusta odhlasovalo zhromaždenie, ktoré zmenilo svoj názov na ústavodarné, „Deklaráciu ľudských a občianskych práv“, formulovanú presne v duchu učenia siónskych mudrcov, podobne ako deklarácia americká. V tomto zhromaždení zasadalo 500 slobodomurárov, z ktorých najvýznamnejší boli príslušníci politického klubu umiernených girondistov. Druhým politickým klubom, ktorý na seba pomaly strhával celý vplyv, predovšetkým po vypovedaní vojny Rakúsku, bol radikálny klub Jakobínov. Nová ruka, ktorá uchopila uvoľnené opraty, bola ruka člena lôže „Deviatich sestier“ Georges Jacques Dantona, s ktorým do Paríža vstupuje teror. Začiatkom septembra 1792 dáva Danton povraždiť 1 600 väzňov, rozpúšťa ústavodarné zhromaždenie a vypisuje voľby do Konventu, ktorý na svojej ustanovujúcej schôdzi 21. septembra 1792 ruší kráľovstvo a vyhlasuje Francúzsku republiku: Siónski mudrci v 5. protokole hovoria:

**„Republiky nám dajú svetový trón“.**

Dňa 21. januára 1793 bol Ľudovít XVI. popravený a 11. marca na podnet Dantona bol uvedený do činnosti Revolučný tribunál, ktorý až do svojho zrušenia v máji 1795 vyniesol viac ako 3 000 politických rozsudkov smrti. Až poprava Dantona a jeho krvavého druhu, slobodomurára Maximiliána de Robespierre, urobila koniec tomuto krviprelievaniu. Siónski mudrci v 1. protokole hovoria:

**„Naša vláda, kráčajúca cestou mierového dobývania bude mať právo nahradiť vojnové hrôzy menej očividnými, ale zato ďaleko účinnejšími popravami. Ich zmyslom bude udržiavať vlnu teroru k docieleniu slepej poslušnosti Gojimov, alebo ich znehybneniu. Spravodlivá a neúprosná prísnosť sú hlavnými prostriedkami silnej vlády.“**

## **5. Emancipácia Židov a boj proti šľachte a cirkvi.**

Deväť rokov po nadviazaní spojenia medzi americkými a anglickými slobodomurármi došlo k emancipácii t.j. k politickému zrovnoprávneniu amerických Židov. Vo Francúzsku sa tak stalo už 2 roky po dobytí Bastily. Francúzski Židia boli v tej dobe silnejší a vo väčšom počte usídlení v dvoch oblastiach. Na juhu zhruba medzi Bordeaux a Avignonom boli usadení Sephardini, ktorí ušli zo Španielska a v Alsasku bola aglomerácia aškonánskych Židov, ktorí ušli z Nemecka. Bordeauxskí Židia dostali rovnoprávnosť uznesením Národného zhromaždenia už 28.

septembra 1790. Presne o rok boli emancipovaní všetci Židia. Príslušné uznesenie Ústavodarného zhromaždenia znie:

**„Vzhľadom k tomu, že predpoklady, ktoré zakladajú titul francúzskeho občana a užívanie jeho aktívneho práva, sú zakotvené v ústave, ďalej, že každý, kto v sebe zlučuje predpoklady, vykonal občiansku prísahu, má právo na všetky zaručené slobody, ruší Ústavodarné zhromaždenie všetky odkladajúce ustanovenia, klauzuly a výnimočné opatrenia, ktoré boli predtým prijaté doteraz do vydaných dekrétov a týkajúce sa Židov, pričom zároveň ustanovuje, aby občianska prísaha, ktorú Židia budú musieť skladať, bola pokladaná za zrieknutie sa všetkých privilégií a zvláštnych zákonov, ktoré boli vydané v ich prospech.“**

Emancipácia Židov vo Francúzsku má ďalekosiahly význam, pretože bola natrvalo uskutočnená vo všetkých krajinách, ktoré patrili k Napoleonovmu cisárstvu. Vychádzala z prvého článku „Deklarácie ľudských a občianskych práv“, ktorý znie:

**„Všetci ľudia sa rodia a zostávajú slobodnými a vo svojich právach rovnými, spoločenské rozdiely sa môžu zakladať len na všeobecnej užitočnosti“.**

Teda formulácia náležitá široká a pritom judaisticky pokrytecká. Siónski mudrci v 27. protokole píšu:

**„Biedou sme pripútali národy k ťažkej práci ďaleko pevnejšie, ako to dokázalo nevoľníctvo či otroctvo. Z nich sa im podarilo oslobodiť, ale nie od biedy. Práva, ktoré sme vložili do ústav, sú pre masu fiktívne a nereálne. Sú výrazom naprosto neuskutočniteľnej myšlienky. čo pomôže pracujúcemu, zohnutému pod ťarchou svojej driny, alebo osudom zdrvenému proletárovi, že sa tárajom dostalo právo písať o najrôznejších hlúpostiach rovnako vážne ako o dôležitých otázkach, ak proletár nemá z ústavy nič iné, ako odrobinky z nášho stola, ktoré mu hádzeme preto, aby odhlasoval naše zákony a zvolil našich agentov. Republikánske práva sú pre pracujúcich len trpkou iróniou.“**

Na základe prvého článku Deklarácie boli zrušené všetky šľachtické výsady len preto, aby sa ich zmocnili emancipovaní judaisti. Siónski mudrci v 1., protokole píšu:

**„Naše heslo „bratstvo, rovnosť, sloboda“ priviedlo zo všetkých svetových strán, vďaka našim slepým agentom, celé légie, ktoré sa s nadšením chopili našich zástav. Ale tieto heslá sa stali červotočom, ktorý nahlodal prosperitu Gojimov, narušil mier, pokoj a solidaritu v poslušnosti zákonov a podkopal všetky základy svojich štátov. Neskôr uvidíte, že práve tieto akcie najviac prispeli k víťazstvu nášho systému mierového dobývania sveta. Tak sme mohli docieľiť zrušenie privilégií, na ktorých spočívala Gojimská šľachta, ktorá bola prirodzenou hradbou, chrániacou národy a ich vlasť pred našou akciou. Na troskách tejto šľachty sme vybudovali šľachtu povýšencov, kritériom ktorých sa stali: peniaze a veda.“**

Tento recept našiel uplatnenie už v Anglicku, kde vyššia šľachta bola vytlačená nižšou, teda „gentry“, ku ktorej patrili bankári, továrnici, obchodníci a sudcovia, prevažne Židia. V 27. protokole sa o tom hovorí ešte naturalistickejšie:

**„Pod naším vedením národy a vlády zmietli šľachtu, ktorá bola ich oporou a obranou a ktorá sa vo svojom vlastnom záujme starala o všetko, čo potrebovali. Práve preto dnes upadli pod úžerníckych zbohatlíkov a povýšencov, ktorých nesú ako veľké bremeno.“**

**6. Francúzski slobodomurárski revolucionári zasadili katolíckej cirkvi ťažkú ranu.**

Aj v tomto prípade pracovali podľa receptu siónskych mudrcov, ktorí v 6. protokole hovoria:

**„Musíme pripustiť, že sloboda by mohla byť neškodná a trvalá, keby spočívala na princípoch viery v Boha a na ľudskom bratstve, ale keby sa oslobodila od myšlienky rovnosti, ktorá je v rozpore s prírodnými zákonmi, vychádzajúcich z princípu hierarchie. Keby bol ľud ovládaný takouto vierou, kráčať by pod vedením svojich farností pokojne, pokorne a v podriadenosti Božím zákonom, ktoré upravujú jeho osudy tu na Zemi. Z týchto dôvodov musíme podkopať vieru, vyrvať z gojimských myslí akýkoľvek pojem Boha a duše a nahradiť ich matematickými vzorcami, žiadostivosťou a materiálnymi záujmami.“**

A v 17. protokole:

**„Naši filozofovia budú preberať a kritizovať všetky názory gojimských náboženských systémov.“**

(V tejto súvislosti je vhodné spomenúť T. G. Masaryka).

Ideologickým arzenálom, z ktorého slobodomurárstvo získavalo zbrane pre boj proti kresťanskému náboženstvu, bol naturalizmus. Pápež Lev XIII. hovorí vo svojej protislobodomurárskej encyklike „Humanum genus“ z roku 1884:

**„Hlavnou poučkou naturalizmu je, ako už ukazuje samotný názov, že Ľudská , prirodzenosť a Ľudský rozum sú učiteľia a vodcovia vo všetkých smeroch. V dôsledku toho zanedbávajú povinnosti voči Bohu alebo ich prekrúcajú falošnými poučkami. Tvrdia, že neexistuje žiadne Božie zjavenie, žiadna dogma, žiadna pravda, ktorá by presahovala chápanie ľudského rozumu, ani žiadny učiteľ, ktorému by bolo treba veriť pre jeho autoritu.“**

Naturalizmus bolo hnutie, ktoré vstúpilo do dejín pod menom „osvieteného“ racionalizmu a jeho nositelia sa hrdo nazývali „filozofovia“. Patrili k nim predovšetkým všetci encyklopedisti na čele s Voltairom.

Keď bol takto nepriateľ, francúzska cirkev, pripravený delostreleckou paľbou filozofov, bol daný povel k útoku. A tento povel dal katolícky biskup Talleyrand. V 10. protokole siónski mudrci hovoria:

**„Bez toho, aby sme sa zaťažovali, prenášame zodpovednosť na tých zástupcov ľudu, ktorí nevedomky, a čo je dôležité, bez toho, aby poznali cieľ, uskutočňujú náš program.“**

Predseda Národného zhromaždenia, teda niekto, ktorému väčšina slobodomurárskej väčšiny dôverovala, podal návrh, aby ku krytiu rozpočtového schodku bol použitý cirkevný majetok. Klérus, zbavený svojej hospodárskej základne, bol prijatý do stavu platených štátnych zamestnancov, tzv. „Civilnej konštitúcie duchovenstva“. Podľa tejto konštitúcie zo dňa 12. júla 1790 mali biskupi a farári byť aj naďalej volení svojimi farníkmi a mali zložiť prísahu na konštitúciu. Túto prísahu zložila asi štvrtina až pätina duchovných osôb. Zo 130 biskupov iba Talleyrand a ďalší traja. Všetkým duchovným osobám, včítane rehoľných osôb, bolo zakázané nosiť cirkevný odev. Pri Dantonovom septembrovom masakri v roku 1792 bolo popravených 225 duchovných, z toho traja biskupi. A vtedy nastal hromadný útek duchovných do zahraničia: 10 000 do Anglicka, 8 000 do Španielska, 5 000 do pápežského štátu, 5 000 do Švajčiarska a ostatní do Holandska a Talianska. Dňa 10. novembra 1793 bol zorganizovaný nechutný hold „bohyni Rozumu“, predstavovanej speváčkou parížskej opery Maillardovou v katedrále Notre Dame. Bol zavedený povinný občiansky sobáš.

## **IV. Ako štvrté prišlo na rad Rusko**

### **1. Židovský boj proti ruskému cárizmu sa datuje od čias Kataríny II.**

Židia sa počas poľskej emigrácie v priebehu 18. storočia začínajú rozširovať aj do susedných štátov - do Pruska, Habsburskej ríše, Osmanskej ríše a najmä do Rumunska. V Prusku a

dunajskej monarchii sú „osvietení panovníci“, ktorí im nerobia problémy a tiež osmanská ríša v nich videla vítaných spojencov proti porobeným kresťanským národom na Balkáne. ale v Rusku bola situácia iná. Vo veľkej sovietskej encyklopédii (Moskva 1932, zv. 24, str. 62) sa dočítame, že moskovskí kupci napísali cárovnej Kataríne II. (1762-1796) sťažnosť, v ktorej poukazujú na nekalú konkurenciu uskutočňovanú židovskými obchodníkmi. Tí vraj vozia do Ruska tovar tajnými cestami, čím sa vyhýbajú plateniu cla a môžu predávať za oveľa nižšie ceny. Katarína kupcom vyhovela a nariadila, že Židia môžu obchodovať len na Bielej Rusi, v miestodržiteľstve Jekaterinoslav (dnešný Dnepropetrovsk na Ukrajine) a v gubernii Krymskej. Tieto oblasti boli až do konca druhej svetovej vojny klasickými židovskými aglomeráciami. Po Jeruzaleme, kde v čase medzi svetovými vojnami žilo vyše 60% Židov, má svetový rekord Odesa so 45%, Lodž 35%, Waršava 33%, New York 30% a Budapešť 23% židovského obyvateľstva (Brockhaus, zv. 2, str. 544).

Slobodomurárske myšlienky francúzskej revolúcie síce do Ruska prenikli, ale ich šíreniu zabránila tvrdá ruka cára Mikuláša I. (1825-1855), pri nástupe ktorého na trón došlo k nevinnej demonštrácii dekabristov. Heslami tejto „nikolajevskej“ éry bolo samoderžavie, pravoslavie a národnosť, teda práve tie heslá, ktoré vzbudzovali u siónskych mudrcov nevôľu. A skutočne vidíme, ako sa v polovici 19. storočia vytvorila anglo-francúzska koalícia, namierená proti Rusku.

K prvej demonštrácii tejto novej orientácie európskej politiky došlo počas Krymskej vojny (1853-1856). V rámci pomoci balkánskym národom v boji proti tureckým okupantom, za tou „pomocou“ sa skrýval starý ruský imperializmus, obsadili Rusi Multánsko a Valašsko, t.j. dnešné Rumunsko na juh a východ od Karpát. Avšak Turecko z podnetu Anglicka a Francúzska vyvolalo nepokoje vo Svätej zemi, ktoré viedli k vojne, počas ktorej anglické a francúzske loďstvo priplávalo do Čierneho mora a po ročnom obliehaní dobylo Sevastopol'. Parížskym mierom stratilo Rusko ústie Dunaja a muselo sa zaviazať, že v Čiernom mori nebude mať ani vojnové prístavy ani vojnové plavidlá.

Neúspech v Krymskej vojne prinútil Alexandra II. (1855-1881) k uvoľneniu tvrdého režimu Nikolajevskej éry a k početným reformám. Toto uvoľnenie malo za následok okamžitý vznik intelektuálnych hnutí, silne presiaknutých prírodnou a materialistickou filozofiou. V ich čele stáli Černyševski, Dobroľubov a Saltykov. Zároveň vzniká ruské nihilistické hnutie, vedené Pisarevom.

V roku 1877 vypukla Rusko-turecká vojna, v ktorej boli Turci na hlavu porazení a Rusi pritiahli až k Carihradu, ktorého vytrhnutie z mohamedánskych rúk bolo starou túžbou ruských cárov. Mierom v San Stefano bola zaručená úplná nezávislosť Rumunska, Srbska, Čiernej Hory, Bosny a Hercegoviny a bolo vytvorené veľké samostatné Bulharsko. V kresle ministerského predsedu v Anglicku však vtedy sedel pokrstený Žid Benjamín Disraeli. E. Raymond uvádza v Disraeliho životopise (1925, str. 317) nasledujúci výrok ministerského predsedu Gladstona:

**„Mám silné podozrenie, že tajné židovstvo má vplyv na jeho politiku. Východní Židia smrteľne nenávidia kresťanov. Disraeli nasadil všetky diplomatické a finančné páky. Ich výsledkom bol berlínsky kongres, ktorý silne oklieštil turecké a sanstefanské ústupky. Vysoká porta sa mu odmenila tým, že Anglicku odstúpila Cyprus.“**

V Rusku tento ďalší diplomatický neúspech posilnil najmä radikálnu opozíciu. Tieto kruhy vychádzali z presvedčenia, že k dosiahnutiu revolučných cieľov je potrebné zrevolucionizovať mužíkov a preto sa rozbehli po ruských dedinách. Vláda zakročila a uväznila niekoľko tisíc ľudí. Ostatní revolucionári sa združili v tajnej organizácii „Národná vôľa“ a prešli k teroru. Na cára bol podnikaný jeden atentát za druhým, až ho v roku 1881 roztrhala vražedná bomba. Aj v tomto prípade možno zistiť znepokojujúcu podobnosť medzi inštrukciami siónskych mudrcov a skutočnými udalosťami. V 20. protokole sa hovorí:

**„Nesmie sa zabúdať na to, že vládna prestíž trpí, ak sa obyvateľstvo dozvedá o atentátoch pripravovaných proti nej. Časté odhalenia spiknutí môžu utvrdzovať vo viere,**



že vláda buď nemá pravdu alebo je slabá, čo v oboch prípadoch môže vyvolávať nespokojnosť. Ako viete, znižovali sme úctu ku Gojimským vladárom častými atentátmi na ich život, ktoré organizovali naši agenti, slepé ovce, ktoré je možné nadnesenými liberálnymi frázami primäť ku spáchaniu politického trestného činu."

Cár Alexander III. (1881-1894) rozdrvil „Národnú vôľu" a pretože mal dostatok dôkazov, že na ich terorizme mali rozhodujúcu účasť Židia, vydal v roku 1882 za podpory vysokého pravoslávneho kléru povestné protižidovské zákony. Židia smeli žiť len v 15 výslovne vymenovaných západných krajoch a to len v mestách, ibaže by boli v dobe vydania zákonov už usadení na dedine. V roku 1889 bol obmedzený počet židovských advokátov a v roku 1891 bolo Židom zakázané najímať a obrábať pozemky v ruskej časti Poľska, v roku 1897 im bolo zakázané študovať na moskovských univerzitách medicínu a farmáciu a asistovať pri kresťanských pôrodoch. V roku 1900 bol obmedzený počet Židov zamestnaných na obecných úradoch. Dôsledkom týchto opatrení bol nový exodus. V rokoch 1882 až 1914 sa do Anglicka prisťahovalo 750 000 Židov a do Spojených štátov 1,5 milióna Židov. V období medzi svetovými vojnami tvorili Židia 30 % obyvateľstva New Yorku, 13 % Philadelphie a 11 % Chicaga (v Prahe to bolo len necelých 5 %).

Dňa 20. mája 1882 bola uzatvorená tajná vojenská dohoda medzi Nemeckom, Rakúsko-Uhorskom a Talianskom zvaná Trojspolok. Touto koalíciou sa cítilo byť ohrozené Francúzsko a Rusko. Preto Francúzsko uzatvorilo v rokoch 1891 až 1894 s Ruskom dohodu, tzv. Dvojdohodu, ktorá bola rozšírená rusko-anglickou dohodou z roku 1907 na Trojdohodu.

Za vlády Mikuláša II. (1894-1917) kríza ruskej spoločnosti vrcholila. Roľníci sa búrili a zapalovali veľkostatkárske usadlosti, robotníci štrajkovali, vojaci a námorníci prejavovali pochopenie pre revolučnú propagandu, študenti demonštrovali pod heslami „Preč so samoderžavím. Nech žijú politické slobody".

## **2. Do boja proti cárizmu nastupuje marxizmus.**

V roku 1898 bola založená marxistická ruská sociálno-demokratická robotnícka strana. V Anglicku mala plutokratická vláda za následok neslýchané zbedačenie proletariátu. V roku 1844 napr. vydala zákon, podľa ktorého deti do 16 rokov smeli pracovať v textilných továrňach nanajvýš 12 hodín denne. Toto zbedačenie bolo zámerné, pretože siónski mudrci si v 27. protokole takto pochvaľujú:

**„Biedou sme pripútali národy k ťažkej práci oveľa ľahšie a pevnejšie, než to dokázalo nevoľníctvo či otroctvo."**

Ďalej sa v tomto protokole hovorí:

**„Hlad dáva kapitálu voči robotníkom oveľa viac práv, než koľko mal nad nimi panovník a šľachta. Pomocou biedy a z nej prameniacej závidi budeme riadiť masy a použijeme ich ruky na rozdrvenie tých, ktorí nám budú stáť v ceste. Predstavíme sa ako osloboditelia pracujúcich a ponúkneme im, aby vstúpili do našich socialistických, anarchistických a komunistických armád."**

Rovnako o tom hovorí aj Marx (Manifest komunistickej strany, Praha 1973, str. 45 a 50):

**„Najbližší cieľ komunistov je rovnaký, ako cieľ všetkých ostatných proletárskych strán - stvárnenie proletariátu v triedu, zvrhnutie buržoázie a dobytie politickej moci proletariátom."**

Ale aj v mravnom ohľade je Marx konformný so siónskymi mudrcami. Na str. 41 hovorí:

**„Zákony, morálka a náboženstvo sú pre proletariát len buržoázne predsudky, za ktorými sa opäť skrývajú buržoázne záujmy."**

V roku 1894 vypukla medzi Čínou a Japonskom vojna kvôli Kórei. Počas nej Japonci obsadili Port Arthur. Rusko sa vmiešalo do konfliktu, vytlačilo Japoncov z prístavu a samé ho neskôr

obsadilo. A tu dostalo Japonsko znamenitú pomoc z dvoch strán. Zo strany ministerského predsedu Anglicka, ktorým bol vtedy Arthur James Balfour, onen judaistický agent, ktorý 2. septembra 1917 poslal Lionelovi Waltrovi Rothschildovi list, o ktorom sme sa už zmienili. Iniciátorom druhej pomoci bol Jakob Schiff, šéf newyorského Židovstva a veľkobankovného domu Kuhn, Loeb and Co. Jakob Schiff sa narodil vo Frankfurte nad Mohanom, kde bol jeho otec Rothschildovým maklérom.

Vďaka politickej a finančnej pomoci Anglicka a Spojených štátov a s ich vedomím uskutočnili Japonci „generálnu skúšku na Pearl Harbour“. V noci zo 7. na 8. februára 1904 bez vyhlásenia vojny napadli ruské vojnové loďstvo, kotviace nad Port Arthurom. Ruská baltická flotila pod velením admirála Rožesvjeného, ktorá bola vyslaná na východ, musela v dôsledku uzatvorenia Suezského prieplavu, oboplávať Afriku. Za spolupráce anglickej tajnej služby bola zaskočená pri ostrove Tasušima v kórejskom prieplave a zničená. Americký automobilový kráľ Henry Ford v knihe „Medzinárodný Žid“ píše:

**„Schiff využil zároveň túto príležitosť na to, aby ruských vojnových zajatcov v japonských táboroch oboznamoval s myšlienkami, z ktorých neskôr vzišiel bolševizmus.“ (II. diel, str. 32).**

Katastrofálnu porážku, v ruských vojnových dejinách nevídanú, využilo ruské podzemie, podpichované Židmi, k rozdúchavaniu revolúcie, ktorá vypukla známou vzburou na križníku Potemkin. Aj v Spojených štátoch sa rozpútala proticárska kampaň. Henry Ford nás na str. 115 informuje o tom, že mnoho Židov opustilo Rusko len preto, aby sa po získaní občianstva USA mohli vrátiť do Ruska ako „Američania“. Ruské úrady pozerali na týchto ľudí, ako na Židov, podliehajúcich príslušným zákonom. Americkí Židia, pod vedením Jacoba Schiffa, odpovedali tým, že donútili prezidenta Tafta, aby v predvečer prvej svetovej vojny, v decembri 1911 vypovedal americko-ruskú obchodnú zmluvu z roku 1832 a tak citeľne znížil ruskú vojnovú pripravenosť. Ford výslovne dodáva: „Frankfurt nad Mohanom zvíťazil.“

### **3. Vstupom do vojny podpísal Mikuláš II. svoj ortieľ smrti**

Dňa 28. septembra 1914 zastrelil v Sarajeve študent G. Princip rakúskeho následníka trónu Františka Ferdinanda a jeho manželku. Princip bol členom tajného spolku „Narodna obrana“, vedeného slobodomurárom majorom Tamkosičom. Leon de Poncins vo svojej knihe „Tajomná židovská internacionála“ (Paris 1936, str. 3) tvrdí, že Princip bol Žid. Dňa 28. júla vypovedalo Rakúsko-Uhorsko vojnu Srbsku. A tu došlo k osudnému rozhodnutiu cára Mikuláša ujať sa Srbska. Podceňoval sily vnútorné aj vonkajšie, ktoré ho nenávideli a boli rozhodnuté využiť vojnu na jeho likvidáciu.

Do zložitej situácie sa dostali judaistické anglické aj americké kruhy. Pre nich bola nepríjemná vyhliadka víťazstva ako Nemecka tak aj Ruska. To dobre vedel hlavný iniciátor vojny cisár Viliam II. a preto nepočítal s anglickou účasťou a ešte menej s účasťou americkou. Keď však nemecké vojsko napadlo Belgicko aj napriek jeho neutralite, Anglicko mu vyhlásilo vojnu. Príslušné rozhodnutie britského kabinetu bolo schválené najmenšou možnou väčšinou jediného hlasu. Do vojny vstúpilo aj Japonsko, ktoré bolo zaviazané Anglicku.

A zatiaľ čo padali prví mŕtvi, mrzачili sa prví živí a borili sa prvé mestá, svetový judaizmus zahájil veľkolepé prípravy na likvidáciu cárskeho Ruska. Manfred Adler na str. 47 svojej knihy píše, že väčšina socialistických a komunistických predákov boli slobodomurári. Výslovne uvádza, že:

**„... Lenin, Trockij, Béla Kún a Kurt Eisner boli bratia najvyššieho 33. stupňa škótskeho obradu.“**

Citát 27. protokolu siónskych mudrcov dopĺňa nasledujúci úryvok z Nilusovho 3. protokolu:

**„Tieto (socialistické a komunistické) organizácie neustále podporujeme, pričom vyvolávame zdanie, že im chceme pomáhať z pocitu bratstva a ľudskosti, ktoré zásady hlásame naším socialistickým bratstvom.“**

Manfred Adler na str. 45 citovanej knihy uvádza, že jeden z vodcov európskeho socializmu v období medzi dvoma svetovými vojnami, bývalý ministerský predseda Henrich de Mann, napísal vo svojich spomienkach, že už pred prvou svetovou vojnou:

**„... bola politika socialistických strán riadená z rovnakých lôží, ktoré riadili aj politiku ich zdanlivých protivníkov, buržoázných liberálov. Intelektuálni vodcovia oboch nepriateľských táborov, ktorí sa na verejnosti potierali, boli v podstate manipulovaní slobodomurármi vysokých stupňov.“**

Prvé vojnové mesiace boli pre Rusko úspešné. Najvyšší veliteľ ruskej armády, veľkoknieža Nikolaj Nikolajevič obsadil Halič, už v septembri 1914 dobyl Ľvov a prekročil Karpaty. Čoskoro však v dôsledku zlého zásobovania, jednak odpadnutím amerických dodávok, jednak sabotážnymi akciami ruského podzemia nastal obrat a ruská fronta sa začala rúcať.

Mikuláš II. podpísal v noci z 15. na 16. apríla 1917 na nátlak Anglicka a Francúzska abdikáciu. Moci sa ujala dočasná vláda v čele s eserom (t.j. príslušníkom strany socialistov-revolucionárov, utvorenej zo zvyškov „Národnej vôle“) Alexandrom Kerenským. Podľa Forda („Medzinárodný Žid“, I. diel, str. 231) boli obaja jeho rodičia Židia a volali sa Adlerovci. Po otcovej smrti sa matka znovu vydala za Rusa Kerenského.

#### **4. Cárovou abdikáciou sa začala nová etapa americkej politiky**

Už v očakávaní cárovej abdikácie prerušili Spojené štáty 3. februára 1917 diplomatické styky s Nemeckom, ale s vyhlásením vojny počkali až po abdikácii - urobili tak 6. apríla. Dňa 7. decembra vyhlásili vojnu Rakúsko-Uhorsku.

Vo svojej knihe „Sily za Rooseveltom (Berlín 1941, str. 170) profesor dr. von Leers uvádza nasledujúce hlásenie šéfa francúzskej spravodajskej služby vo Washingtone svojej vláde:

**„Vo februári 1916 sme sa po prvýkrát dozvedeli, že sa v Rusku pripravuje revolúcia. Bolo zistené, že tejto podvratnej akcie sa zúčastnili nasledujúce osobnosti a firmy: Kuhn, Loeb and Co., židovský bankovní dom, riadený Židom Jacobom Schiffom, Židom Felixom Warburgom, Židom Ottom Khanom a Židom Jarome H. Hanauerom, ďalej Guggenheim a Max Breitung.“**

Na jar 1917 začal Jacob Schiff poukazovať Trockému peňažné čiastky za tým účelom, aby v Rusku rozpútal revolúciu. Za tým istým účelom dal k dispozícii finančný obnos aj newyorský židovsko-boľševický denník „Vorward“. Trockého a jeho druhov zároveň financoval zo Stockholmu Žid Max Warburg. Trockij dostal finančné podpory aj od Rýnsko-Westfálskeho syndikátu, ktorý je tiež židovským podnikom, a od Trockého svokra Žida Jivotovského. Ak si predstavíme, že židovská firma Kuhn-Loeb and Co. je v spojení s nemecko-židovským Rýnsko-Westfálskym syndikátom, rovnako ako so židovskou firmou Lazar Freres z Paríža a so židovskými bankami Günsberg v Petrohrade, Tokiu a Paríži a uvedomíme si, že zmienené židovské obchodné podniky udržiavali úzke styky so židovskou firmou Speyer and Co. v Londýne, New Yorku a Frankfurte nad Mohanom, rovnako ako so židovsko-boľševickou Nye Banken v Stockholme, potom sa zreteľne ukáže, že v boľševickom hnutí sa výrazne prejavil vplyv medzinárodných podnikov. Henry Ford („Medzinárodný Žid“, II. diel, str.169) uvádza:

**„V Spojených štátoch je viac boľševikov než v Sovietskom zväze.“**

Podľa knihy amerického publicistu Cary Allena „Insidri“ (Wiesbaden 1931, str. 97) do boľševickej revolúcie investovali: Jacob Schiff 20 mil. dolárov, Max Warburg 6 mil., lord Alfred Milner 5 mil. dolárov. Zároveň sa títo páni postarali, aby hlavný príjemca týchto peňazí Trockij sa čo najrýchlejšie dostal do Ruska. Aby sme si urobili predstavu o kúpnej sile týchto investovaných dolárov, musíme si uvedomiť, že pred I. svetovou vojnou sa jeden dolár rovnal 5 rakúskym korunám. Židovskí vodcovia boľševickej revolúcie v Rusku dostali teda asi 155 miliónov rakúskych korún, t.j. viac ako 1 miliardu čs. korún za prvej republiky.

Lev Davidovič Trockij, vlastným menom Bronstein, sa narodil v židovskej rodine na Ukrajine v roku 1870. V roku 1907 ušiel zo sibírskeho vyhnanstva do Spojených štátov, kde pracoval ako reportér v newyorských východných štvrtiach pre komunistické noviny. Koncom marca 1917 ho jeho bohatí súkmeňovci nalodili v New Yorku spolu s ďalšími 275 židovskými revolucionármi, ale na prvej zastávke v kanadskom prístave Halifax bol Trockij zatknutý a po piatich dňoch prepustený na zákrok tajomného „plukovníka Househo“, Žida, o ktorom ešte budeme hovoriť.

Súčasne bol z ďalekého Švajčiarska vyslaný v zaplombovanom železničnom vagóne Vladimír Iljič Lenin. Iniciátorom tejto akcie bol hamburský Max Warburg, ktorý ju prerokoval priamo s generálom Ludendorffom. Spolu s Leninom a jeho 5 miliónmi dolárov odcestovala v tomto vagóne skupina medzinárodných, väčšinou židovských, revolucionárov z povolania, medzi nimi aj Zinoviev - Apfelbaum a Sokolnikov.

## **5. Potom už išlo všetko hladko podľa siónskych mudrcov**

Začiatkom augusta 1917 bol do Petrohradu zvolaný VI. zjazd sociálno-demokratickej strany Ruska, ktorý sa uzniesol uskutočniť ozbrojené povstanie za účelom vyrvania moci Dočasnej vláde, kontrolovanej menševikmi a esermi. Dňa 29. októbra toho roku sa konalo rozšírené zasadanie Ústredného výboru, na ktorom boli na zabezpečenie tohto povstania zvolené tri výbory: sedemčlenné politické byro, osemčlenný vojensko-revolučný výbor a päťčlenné vojensko-revolučné ústredie. Členmi týchto výborov bolo podľa Poncinsa 6 Židov: Leib Bronstein (Trockij), Jakub Movčev Sverdlov, Gerson Aronov Apfelbaum (Zinoviev), Leib Rosenfeld (Kamenev), Moises Salomovič Urický a Sokolnikov. Ďalej to boli dvaja Rusi Vladimír Iljič Uljanov (Lenin), Andrej Sergejevič Bubnov, jeden Gruzíнец Josip Vissarionovič Džugašvili (Stalin) a jeden Poliak Felix Edmundovič Dzeržinskij.

V tejto súvislosti uvedme ešte mená troch Židov, ktorí zo 16. na 17. júla zmasakrovali v Jekaterinburgu 11 členov cárskej rodiny: Jakob Movčev Sverdlov, po ktorom bol Jekaterinburg premenovaný na Sverdlovsk, Izak Goločenin a Jankel (Leon de Poncins: „Dejiny komunizmu“, Vouillé 1973, str. 48).

Siónski mudrci v 15. protokole hovoria:

**„Až sa pomocou štátnych prevratov, ktoré budú simultánne uskutočnené v rovnaký deň, s konečnou platnosťou uchopíme moci a keď raz navždy bude uznaná neschopnosť jestvujúcich Gojimských vlád... vykoreníme všetky zrná, z ktorých by mohlo vyklíčiť povstanie alebo spiknutie proti našej vláde. V prvom rade bez milosti popravíme všetkých, ktorí sa nechopia zbrane na podporu nášho nástupu k moci.“**

V 10. protokole čítame:

**„Musíme vybudovať veľmi pevný vládny centralizmus, ktorý nám umožní držať na uzde všetky spoločenské sily. Potom novými zákonmi budeme automaticky riadiť všetky politické funkcie svojich poddaných. Tieto zákony zrušia jedno po druhom všetky privilégia a všetky slobody a naša vláda sa bude vyznačovať tak majestátnym despotizmom, že bude v každej dobe a na každom mieste schopná rozdrviť odporcov a rebelantov... Okrem toho umenie ovládať masy a jednotlivcov pomocou teórií, veľkých fráz, tzv. zákonov spoločenského života, etiketou a úskokmi všetkého druhu, ktorých účel nemôžu Gojimovia ani postrehnúť. Ani pochopiť, že jednou vlastnosťou nášho administratívneho génia, živenej analýzou, pozorovaním a tak ostrovtipným uvažovaním, že na tomto poli nemôžeme mať súpera, rovnako pokiaľ ide o rozpracovanie plánov politickej činnosti ako aj o solidaritu.“**

V 15. protokole:

**„Spustili sme oblúbenú pesničku, totiž ilúziu, že ľudskú individualitu možno nahradiť symbolickou jednotkou kolektivismu.“**

V 4. protokole sa hovorí:

**„Posilňovanie zbrojenia a zväčšovanie policajných síl sú nevyhnutné prostriedky a predpoklady pre realizáciu vyššie uvedených plánov. Je nevyhnutné, aby okrem nás nebolo v žiadnom štáte nič iné ako proletárske masy, niekoľko nám oddaných milionárov, polícia, vojsko a nami dosadená vláda.“**

V 7. protokole čítame:

**„Podľa nášho výchovného programu bude jedna tretina našich poddaných dobrovoľne strážiť ostatných a to z pocitu povinnosti. Profesie vyzvedačov a udavačov sa u nás pokladajú za čestné profesie, v budúcnosti tento názor zavládne všeobecne.“**

V 2. protokole:

**„Až všetkých ľudí naplníme vedomím ich vlastnej dôležitosti, spretárame rodinné putá.“**

V 20. protokole:

**„Budeme nemilosrdní voči politickým zločincom, pripustíme poľahčujúce okolnosti u zločincov kriminálnych, ale nebude žiadne ospravedlnenie pre tých, ktorí sa zaoberajú otázkami, ktorým nikto okrem našej vlády nemôže rozumieť. Mám na mysli našu vládu, pretože Gojimská vláda nechápe nič z toho, čo hýbe svetom... Politickým zločincom odnímeme akúkoľvek svätožiariu neohrozenosti. Preto tých, ktorí sa ich dopustia, posadíme na jednu lavicu obžalovaných so zlodejmi, vrahmi a ostatnými odpornými kriminálnymi zločincami.“**

V 19. protokole čítame:

**„Zrušíme všetky spôsoby slobodného školstva, všetky zdroje vzdelania budú sústredené v našich rukách.“**

Zo všetkých hlavných strojcov revolúcie Stalin, ktorý sa dožil vysokého veku 74 rokov, jediný snáď zomrel prirodzenou smrťou.

Sedemdesiatročný Trockij bol v roku 1940 v Mexiku zastrelený istým J. Mornardom, o ktorom sa súdi, že bol Stalinovým agentom. Sverdlov zomrel v roku 1919 vo veku 34 rokov, Zinoviev a Kamenev boli popravení v roku 1936. Urického v roku 1918 zastrelili eseri. Sokolnikov bol popravený. Dzeržinskij bol, podľa K. J. Albrechta („Zradený socializmus“, Berlín 1939), nájdený vo svojej kancelárii s prebodnutým krkom. Bubnov bol popravený a Lenin zomrel v roku 1924 vo veku 54 rokov na následky syfilitídy a údajne aj zranenia atentátničkou.

## **V. Keď boli ovládnuté Spojené štáty, Anglicko, Francúzsko a Rusko, rozhodol sa medzinárodný judaizmus položiť základy k všesvetovláde, zatiaľ za účasti Gojimov.**

V tejto kapitole budeme rozprávať o americkej organizácii, ktorej sa hovorí „Establishment“. Toto anglické slovo znamená skupinu ľudí, organizovanú za určitým cieľom. Príslušníci establishmentu sa nazývajú „Insidri“. Ak pod názvom outsideri rozumieme osoby, ktoré stoja mimo určitého diania, alebo vyradené z určitých aspirácií, potom insidri znamenajú opak. Sú to osoby, ktoré stoja v ohnisku veľkej svetovej politiky a sú zasvätené do jej veľkých tajomstiev. Zdrojom našich informácií je kniha prof. Carrola Guigleyho „Tragédia a nádej“, ktorá vyšla v roku 1916 súčasne v New Yorku a Londýne. Guigley bol profesorom na Georgetownskej univerzite vo Washingtone. Na str. 950 o establishmente hovorí:

**„Viem o operáciách tejto siete, pretože som ju pred 20 rokmi študoval a bolo mi dovolené, aby som v začiatku šesťdesiatych rokov dva roky skúmal jej tajné záznamy a dokumenty. Nepocit'ujem žiadny odpor voči tejto organizácii ani proti väčšine jej členov**

a cieľov, pretože väčšinu svojho života som bol v spojení s ňou a s jej početnými nástrojmi. V minulosti, ale aj nedávno som protestoval proti niektorým politickým opatreniam... Ale moje hlavné výhrady sa v podstate týkajú skutočností, že si praje zostať neznáma a ja oproti tomu verím, že jej úlohy sú v dejinách natoľko významné, že je nevyhnutné, aby sa stala známou."

Knihu prof. Guigleyho bohužiaľ nemáme k dispozícii priamo, pretože zainteresovaná strana ju okamžite z knižkupectiev skúpila a tiež v amerických knižniciach ju sotva možno dostať. Máme však knihu iného Američana Cary Allena, nazvanú „Insidri“, ktorá vyšla nemecky. Allen vlastnými poznatkami doplnil dielo prof. Guigleyho.

### **1. Myšlienka svetovlády nepochádza od Žida, ale od Angličana**

Čitateľ si iste povšimol skutočnosti, že génus Židov nie je ani tak v ich invencii, ako v podivuhodnej schopnosti zužitkovať jestvujúce myšlienky alebo zariadenia vo svoj prospech. Autorom myšlienky establishmentu je anglický zlatý a diamantový magnát Cecil Rhodes (1853-1902), ktorý pre britskú ríšu získal juhoafrické územie, po ňom nazvané Rodézia. Jeho bankármí boli Rothschildovci. Vo svojej tzv. prvej záveti objasňuje cieľ svojho života takto:

**„Rozšíriť britské panstvo na celý svet... založiť tak veľkú moc, že by sa vojny stali nemožnými a podporovať záujmy ľudskosti.“**

V roku 1888 odkázal svoj nesmierny majetok aj svoje plány Rothschildovcom, ktorí ich realizáciou poverili svojho agenta Lorda Atfreda Milnera, ktorého poznáme v súvislosti s financovaním bolševickej revolúcie v Rusku. Príslušná organizácia bola založená v roku 1891 a mala názov „Okrúhly stôl“ (the Round Table). Jej cieľom bolo ovplyvňovať zahraničnú politiku.

V Spojených štátoch vtedy pôsobili dvaja významní spolupracovníci Rothschildovcov. Obidvoch už poznáme. Prvým bol ten známy „plukovník House“, ktorý vymohol prepustenie Trockého. Jeho vojenskú hodnosť dávame do úvodzoviek preto, že nikdy na vojne nebol (ako všetci Židia v tej dobe). Na americkom juhu zastupoval záujmy amerických bankárov. Druhým bol Jacob Schiff, ktorého poznáme v rovnakej súvislosti. Schiff si vzal za manželku dcéru spoločníka firmy Kuhn, Loeb and Co. Terezu Loebovú, čím sa stal šéfom domu. Neskôr sa k nim pridružili ďalší významní činitelia židovského „haute finance“, bratia Warburgovci z Hamburgu, kde ich otec vlastnil bankársky závod. Paul a Felix Warburgovci emigrovali v roku 1902 do Spojených štátov, kde sa Paul oženil s druhou dcérou Salomona Loeba Rinou, a Felix so Schiffovou dcérou Fredou. Tretieho brata Maxa Warburga poznáme tiež - dal Leninovi na cestu do Fínska 5 miliónov dolárov. Tento Warburg ostal v Hamburgu ako zástupca svojho otca.

Klan Rothschildovci - Warburgovci - Schiff - House sa vytvoril počas akcie presadenia federálneho rezervného systému, o ktorom ešte bude reč. Výdatným pomocníkom klanu v tejto veci bol Woodrow Wilson, ktorému sa za to dostalo podpory v jeho prezidentskej kandidatúre. Wilson sa potom revanšoval tým, že Židom otvoril vládne dvere. Obmedzíme sa na to, že uvedieme troch najvýznamnejších. „Plukovník“ House sa stal prvým Wilsonovým osobným poradcom. Jeho životopisci dokonca tvrdia, že prezidentom bol v skutočnosti on. Paul Warburg sa stal predsedom Federálneho rezervného úradu. Židovský bankár Bernard Baruch sa stal predsedom úradu pre vojnový priemysel a Rothschildov spoločník Eugene Meyer viedol úrad pre financovanie vojny. Po skončení 2. svetovej vojny sa stal riaditeľom Svetovej banky.

Po skončení 1. svetovej vojny sa židovskí insidri rozhodli rozšíriť svoj establishment o nežidovských účastníkov, prirodzene o tých najvplyvnejších. Bol to predovšetkým oceliarsky kráľ John Pierpont Morgan ml., ktorého Allen označuje za špičkového agenta Rothschildovcov v Spojených štátoch, a petrolejársky magnát John Davison Rockefeller, pokladaný za najbohatšieho muža sveta. K nim sa pripojili významní politici, najmä Waiter Lipman, John Foster Dulles, Allan Dulles a Kristián Herter. Stojí za zmienku, že táto spoločnosť dokázala patričným spôsobom ovplyvniť parížske mierové konferencie. Mierových rokovaní vo Versailles

sa napr. ako člen americkej delegácie zúčastnil Paul Warburg, zatiaľ čo medzi členmi nemeckej delegácie bol jeho brat Max Warburg.

V roku 1921 bol založený americký establishment s názvom „Rada pre zahraničné vzťahy“ (Council of Foreign Relations - CFR) so sídlom v New Yorku, 68. ulica. Na ustanovujúcej listine figurujú veľké mená ako Jacob Schiff, Averell Harimann, Frank Vanderlipp, Nelson Aldrich, Bernard Baruch, J. P. Morgan a J. D. Rockefeller. Averell Harimann bol železničný magnát a vedúci vplyvného týždenníka „Newsweek“. Rooseveltom bol poverený početnými dôležitými diplomatickými misiami, najmä do ZSSR, kde sa stal nakoniec veľvyslancom. Frank Vanderlipp bol prezidentom National City Bank, ktorá patrí Rothschildovcom. Senátor Nelson Aldrich bol po matke Rockefellerovým vnukom a hlásnou trúbou insidrov v senáte. O Rooseveltovi si povieme osobitne. Veľkou akciou insidrov bolo založenie Spojených národov v júni 1945. V americkej delegácii bolo 47 členov CFR.

Od nástupu F. D. Roosevelta do funkcie prezidenta v roku 1933 až dodnes boli všetci ministri zahraničných vecí Spojených štátov, s výnimkou Gordella Bulla, Jamesa Byrnesa a Williama Rogersa, členmi CFR.

Demokratickú stranu kontrolovali: Dean Acheson, Alger Hiss, Adlai Stevenson, John F. Kennedy, Robert Kennedy, Averell Harimann, 'Georg Ball, Henry F. Fofler, Dean Rusk, Adam Jarmolinsky a John Linsay.

Republikánsku stranu kontrolovali títo členovia CFR: Dwight D. Eisenhower, T. Dewey, Jacob Jata, Robert McNamara, Henry Cabot-Lodge, John Cardner, Nelson Rockefeller, Elliot Richardson, Arthur Burns a Henry Kissinger.

Aj najvýznamnejší členovia vlády prezidenta Jamesa Cartera boli insidri: minister zahraničných vecí Cyrus A. Vance, minister financií Žid Michael W. Blumenthal a prezidentov vojenský poradca Zbigniew Brzezinski. Koncom decembra 1977 urobil prezident Carter zmenu v osobe predsedu správnej rady Federálneho rezervného systému - insidra Arthura P. Burnsa vystriedal insider William J. Miller. Mohutné je tlačové zázemie insidrov. Siónski mudrci v 9. protokole hovoria:

**„Moderné vlády majú vo svojich rukách nesmiernu silu schopnú vyvolávať myšlienkové prúdenie medzi národmi. Touto silou je tlač. Úlohou tlače je poukazovať na údajne nevyhnutné požiadavky, tlmočiť sťažnosti ľudu, vyjadrovať a rozdúchávať nespokojnosť. Tlač stelesňuje víťazstvo slobody tárať, avšak nikto okrem nás túto silu nevie zorganizovať a využiť. Bola to práve tlač, ktorá nám dopomohla k vplyvu. A práve vďaka tlačí sme nahromadili zlato, hoci sme pritom veľakrát museli preliať potoky krvi a sĺz, ale účel svätí prostriedky. Iste, museli sme obetovať aj mnoho našich ľudí, ale každá z týchto obetí vyváži pred Bohom tisíce Gojimov.“**

Insidri kontrolujú priamo Life, Time, Fortune, Look, Newsweek, New York Times, Washington Post, Los Angeles Times, New Post, Denver Post, Saturday Review, Business Week. Nepriamo kontrolujú všetku ostatnú tlač USA a celého sveta, pretože židovskí tlačoví magnáti na celom svete znížili ceny periodickej tlače na tak nízku úroveň, že výnos z predaja kryje len zlomok výrobných nákladov. Oveľa väčšiu časť nákladov hradí inzercia.

Ak niektorá tlač začne písať pre insidrov nepriaznivým spôsobom, čoskoro zaznamená prudký pokles inzertných objednávok a musí buď svoje písanie zmeniť, alebo skrachovať. Okrem toho insidri kontrolujú Broadcasting Corporation a Columbia Broadcasting Corporation. O CFR sa vo všetkej svetovej tlači zaryto mlčí, hoci má okolo 1.500 oficiálnych členov.

Najlepším svedectvom o moci židovského establishmentu a o americkej slobode je prípad automobilového kráľa Henryho Forda. V jeho časopise „Dearborn Independent“ vychádzal do októbra 1920 seriál článkov, z ktorých sme uviedli niekoľko citátov. V tom istom roku vyšli tieto články súborne v knihe „Medzinárodný Žid“ s menom Forda ako autora. A to bol povel k útoku. Bolo proti nemu vedených niekoľko súdnych procesov, boli mu obmedzené úvery, takže sa ocitol v zložitej finančnej situácii. Na celom svete sa začal bojkot jeho automobilov. Dokonca

skoro prišiel o život pri automobilovej nehode, ktorá mala všetky znaky atentátu. Ford sa podrobil a verejným listom opustil bojisko. Jeho kniha už nevyšla.

## **2. Insidrovský všesvetový štát je plánovaný ako štát socialistický**

Na prvý pohľad sa zdá, že je absurdné spájať mená Rothschild a Rockefeller so socializmom. Obaja mali naozaj k pravému socializmu rovnako ďaleko ako Trockij - všetkým trom slúžil len ako prostriedok na dosiahnutie určitého cieľa. Nešlo im o to, aby zlepšili osud robotníckej triedy, ktorý v Spojených štátoch nebol nikdy zlý, ale o to, aby získali kontrolu nad čo najväčšou časťou výrobných prostriedkov rovnako ako nad rozdeľovaním vyrobených statkov.

Ako prvý prišiel s myšlienkou socializmu „plukovník“ House. V roku 1912 vyšla jeho kniha „Philip Dru, administrátor“, v ktorej sa vyslovuje pre „socializmus“, o ktorom sníval Marx.“

Za dva najdôležitejšie kroky na ceste k tomuto socializmu pokladá House jednak zavedenie progresívnej dane z príjmu, jednak zriadenie ústrednej štátnej banky.

Zriadenie ústrednej štátnej banky požaduje bod 5. desatora Komunistického manifestu, ktorý znie:

**„Sústredenie úveru v rukách štátu prostredníctvom národnej banky so štátnym kapitálom a výhradným monopolom.“**

Veľkým krokom k uskutočneniu tohto ideálu v Spojených štátoch bolo zavedenie federálneho systému v roku 1913. Dovtedy malo právo vydávať bankovky celý rad bánk, ktoré podliehali zákonodarstvu jednotlivých štátov. Paul Warburg a jeho spolupracovníci upravili ceduľové bankovníctvo tým spôsobom, že práva emisie bankoviek boli sústredené u tzv. federálnych bánk, ktoré sú súkromnými podnikmi, teda insidrovskými. Názov „Federálna rezervná banka“ nie je žiadny bežný ekonomický pojem. Insidri si ho vymysleli len preto, aby sa vyhli názvu „stredná banka“.

Cary Allen na str. 68 svojej knihy píše:

**„Federálny rezervný systém kontroluje zaobstaranie peňazí a úrokové sadzby, čím manipuluje celým hospodárskym dianím. Vyvoláva infláciu alebo defláciu, rozkvet alebo krízu, podľa vlastného uváženia ženie burzu buď nahor alebo dolu. Federálny systém je tak mocný, že členom Kongresu Wrightpatman predseda House Banking Committee povedal: „V Spojených štátoch sú v skutočnosti dve vlády. Jedna je riadne zostavená ... a potom máme nezávislú nekontrolovanú a nekoordinovanú vládu Federálneho rezervného systému, ktorá vládne finančnou silou, podľa ústavy vyhradenou Kongresu.“**

Siónski mudrci v 24. protokole hovoria:

**„Stačilo stiahnuť z obehu peniaze, aby v gójskych štátoch prepukli hospodárske krízy. Nahromadili sme obrovské kapitály tým, že sme ich odcudzili štátom, ktoré boli potom prinútené brať si pôžičky od nás. Platba úrokov z týchto pôžičiek ďalej zaťažovala verejné financie, takže nakoniec boli štáty našim kapitálom ponížené na našich otrokov.“**

Za prezidenta Wilsona bol americký štátny dlh 1 miliarda dolárov, v roku 1971 to už bolo 455 miliárd dolárov, pri úrokoch 22 miliárd ročne.

Trockij to mal v Rusku jednoduchšie. V roku 1921 znárodnil všetky súkromné banky a založil známu „Gosbanku“, ktorá je jedným z najväčších peňažných ústavov na svete. Jediným škrtnutím pera tak mal Trockij pri nohách všetku finančnú silu cárskeho Ruska. Druhý bod Komunistického manifestu znie:

**„Vysoká vzostupná daň.“**

Opäť vyvstane otázka, prečo chcú insidri vysokú progresívnu daň, keď ju nakoniec budú musieť platiť sami? Chcú ju preto, aby finančne oslabili svojich menej zámožných kolegov a zároveň, aby vláde zaobstarali peniaze na úhradu úrokov zo štátnych pôžičiek. Podľa údajov v



zborníku „Kapitalizmus nášho veku“ (Praha 1926, str. 247), bola v Spojených štátoch progresívna daň nasledovná:

Pri príjme 1 000 dolárov ročne 200 dolárov, čiže platiteľovi ostane 800

Pri príjme 14 000 dolárov ročne 3 360 dolárov, čiže platiteľovi ostane 10 640

Pri príjme 76 000 dolárov ročne 36 720 dolárov, čiže platiteľovi ostane 39 280

Pri príjme 600 000 dolárov ročne 495 000 dolárov, čiže platiteľovi ostane 105 000

Pri príjme 1 000 000 dolárov ročne 859 000 dolárov, čiže platiteľovi ostane 141 000

Aby túto daň nemuseli platiť insidri, vymysleli si nezdaniteľnosť nadácií. Najznámejšie sú nadácie Rockefellerove, nadácie, ktoré založil oceliarsky kráľ Andrew Carnegie, nadácie Fordove, Guggenheimove a pod.

Cary Allen na str. 120 píše:

**„CFR je úplne napojená na veľké nadácie a tzv. továrne na myšlienky. Sem patria predovšetkým nadácie Fordove, Rockefellerove a Carnegieho, ďalej Rana Corporation, Hudson Institute, Fund-for-the-Republic a Brooking Institute.“**

### **3. Insidri podporujú Sovietsky zväz**

Cary Allen na str. 134 píše:

**„Insidri z CFR začali celým svojím úsilím otvárať hneď po revolúcii komunistické Rusko svetu Spojených štátov. V tých časoch však bola verejná mienka natoľko popudená proti bolševikom a ich barbarstvu, že sa oficiálna vláda nemohla riadiť úmyslami CFR. Spojené štáty až do roku 1933 bolševikov oficiálne neuznávali. Medzitým sa sovietske hospodárstvo zosypalo na hromadu trosiek a obyvateľstvo hladovalo. Komunizmus by sa bol zrútil, keby mu neboli pomohli insidri. Bolševizmus bol chránený pred zrútením Herbertom Hooverom (CFR). Ten zaobstaral peniaze a potraviny, ktoré si Lenin a jeho ľudia privlastnili pre svoje vlastné ciele. Tak sa im podarilo uskutočniť podmanenie hladujúcich roľníkov, ktorí dovedy kládli odpor novým mocipánom. Zatiaľ čo Hooverove „humánne“ gesto zachraňovalo sovietsky režim, panoval v sovietskom hospodárstve úplný chaos. A tu vstúpili do akcie Rockefeller, Harriman a Vanderlipp. Jedným z prvých bol Vanderlipp, Rothschildov agent, jeden zo spiklencov z ostrova Jekyll a prezident Rockefellerovej National City Bank. Prirovnával Lenina k Georgovi Washingtonovi.“**

Insider Herbert Hoover riadil počas 1. svetovej vojny, ale aj po nej, vyživovaciu pomoc pre Belgicko, Nemecko, Rakúsko a Rusko. V rokoch 1929 až 1933 bol prezidentom Spojených štátov. Na ostrove Jekyll sa koncom roku 1910 konala tajná schôdza pre prípravu Federálneho rezervného systému.

Prof. Anthony Sutton vo svojom trojzväzkovom diele „Západná technológia a sovietsky hospodársky rozvoj“ (Stanford University, 1968, druhý zväzok, str. 340) uvádza:

**„V aktoch ministerstva zahraničia je hlásenie, ktoré menuje firmu Kuhn, Loeb and Co. ako finančníkov prvej päťročnice.“**

V tom istom zväzku na str. 3 cituje hlásenie moskovského veľvyslanca Averella Harrimana ministerstvu zahraničia, z júna 1944:

**„Stalin vyslovil svoje uznanie za pomoc, ktorú poskytli Spojené štáty Sovietskemu zväzu pred vojnou i počas nej. Povedal, že asi dve tretiny ruských priemyselných podnikov v Sovietskom zväze boli postavené za pomoci Spojených štátov, alebo vďaka ich technickej spolupráci.“**

Franklinom Delano Rooseveltom (1933-1945) nastáva nová insidrovská éra, predovšetkým pokiaľ ide o židovských insidrov. Bol to predovšetkým Henry Morgenthal, ktorému bolo zverené ministerstvo financií a ktorého prezývali „KarlMarx-Profesor.“ Felix Frankfurter, ktorý sa narodil vo Viedni a po Židovi Brandeisovi prevzal členstvo vo Federálnom najvyššom súde. Samuel J.

Rosemann bol zakladateľom a hlavou Rooseveltového „mozgového“ trustu, v ktorom spolu so Židmi Raymondom Moleyom a Adolfom A. Berleom a generálom Johnsonom tvorili známu veľkú štvorku. Ďalej spomeňme mená Harolda Nathana, námestníka riaditeľa FBI a Davida E. Lilienthala, riaditeľa regulácie údolie rieky Tennessee.

#### **4. Najlepším dôkazom americko-sovietskej spolupráce v záujme medzinárodného judaizmu je jaltská konferencia a jej dôsledky.**

V hlásení prezidentovi Trumanovi o výsledku konferencie v San Francisku (publikácia ministerstva zahraničia č. 2349), ktorého autorom je sám minister zahraničia Eduard R. Stettinius, v civile prezident US Steel Corporation, sa hovorí :

**„Keď vypukla európska vojna, bolo jasné, že Spojené štáty budú musieť čeliť mimoriadnym problémom ... Preto už koncom roku 1939 bol na návrh CFR zvolený výbor pre povojnové problémy. Tento výbor sa skladal z vysokých úradníkov ministerstva zahraničia, z ktorých až na jedného boli všetci členovia CFR.“**

Plody usilovnej práce tohto výboru obsahuje tajný list prezidenta Roosevelta z 20. februára 1943, adresovaný istému Židovi Zarubskému. Tento list sa už v marci 1944 dostal do rúk španielskeho ministra zahraničia a neskôr bol publikovaný v knihe španielskeho veľvyslanca vo Washingtone M. Doussinagusa „Španielsko malo pravdu“ (1946). Zarubski pôsobil ako spojka medzi Rooseveltom a Stalinom. V liste sa okrem iného hovorí:

**„Portugalsko, Španielsko, Taliansko a Grécko sa pod ochranou Anglicka budú rozvíjať smerom k modernej civilizácii, ktorá ich vyvedie z ich historického zaostávania. Sovietskemu zväzu poskytneme prístup k Stredozemnému moru, vyhovieme jeho želaniam, pokiaľ ide o Fínsko a Pobaltie a od Poľska budeme požadovať porozumenie a kompromis.**

**Stalinovi ponecháme široké pole pre expanziu do malých štátov východnej Európy, pričom sa bude prihliadať na práva Juhoslávie a Československa, ktoré sme im dlžní za ich vernosť. Stalin ďalej získa územia, ktoré boli dočasne odtrhnuté od veľkého Ruska. Hlavné bude rozdelenie Tretej Ríše a začlenenie jej častí do iných územných celkov tak, aby vznikli nové štáty, úplne od nej odpútané, a tak definitívne zmizne nemecké nebezpečenstvo a jeho ohrozovanie ZSSR, Európy a celého sveta.“**

Obsah tohoto listu potvrdzujú pamäti kardinála Spellmana (1962).

Roosevelt nastúpil do prezidentského úradu 20. januára 1933 a už 16. novembra toho roku Spojené štáty uznali Sovietsky zväz. Prvým americkým veľvyslancom v Moskve sa stal William C. Bullit, ktorý v roku 1936 odišiel do Paríža a v roku 1940 do Vichy, aby skončil ako zvláštna prezidentova spojka na Blízkom východe. Dňa 27. septembra 1948 po pražskom komunistickom puči napísal Bullit do časopisu „Life“ dlhú štúdiu o jaltskej dráme s výstižným názvom „Ako sme vyhrali vojnu a prehrali mier.“ V ňom hovorí:

**„Udatnosť Červenej armády pripravila pôdu pre propagandu v prospech sovietskej vlády. Biely dom sa za túto propagandu postavil celou svojou váhou. J. E. Davies, ktorý bol v roku 1936 veľvyslancom v Sovietskom zväze, bol podnietený k napísaniu knihy s názvom „Poslanec v Moskve“ a k natočeniu filmu na rovnaký námet. Vo svojej knihe a vo filme predložil pán Davies americkej verejnosti obraz strádajúceho Sovietskeho zväzu. Okrem toho podnikol prednáškové turné po Spojených štátoch, ktorého námetom bolo: podľa svedectva prezidenta a môjho presvedčenia je slovo sovietskej vlády rovnako pevné ako slovo Biblie. Nezmielil sa o tom, že už vtedy porušil Stalin rovnaký počet medzinárodných dohôd ako Hitler. Prezident aj Hopkins boli mimovoľne unesení tou propagačnou vlnou, ktorú sami rozpúťali. Šírili teóriu, že Sovietsky zväz je mierumilovnou demokraciou a zahŕňali svojou priazňou každého, kto sa pripojil k tejto mravnej perverzite. Skúsení a vlasteneckí diplomati z ministerstva zahraničných vecí, ktorí poznali pravdu, odmietali klamať v prospech komunistov a boli prekladaní na**

podradné miesta. Naopak čiperní mládenci, ktorí síce tiež poznali pravdu, ale mali na zreteli viac svoju osobnú kariéru ako osud svojej krajiny a ktorí boli ochotní dosvedčiť, že sa Stalin zmenil, boli povyšovaní a poľutovaniahodným spôsobom profitovali z amerického nešťastia. Ministerstvo zahraničných vecí, ministerstvo financií a mnohé vojenské úrady boli zaplavené stúpenkami komunizmu. Ministerstvo vojny poskytlo sovietskym dôstojníkom prístup k dôverným informáciám. Po Washingtone sa rozprestrela sieť komunistických prívržencov a obhajcov sovietskej politiky, ktorí boli ako poradcovia vysielaní do Latinskej Ameriky a k čínskej vláde. Dnes je len málo Američanov, ktorí by nevedeli, čo sa stane, ak je nejaká vláda donútená prijať spoluprácu s komunistami. Riadkami krvi a otroctva boli napísané príslušné stránky dejín Estónska, Lotyšska, Litvy, Poľska, Rumunska, Juhoslávie, Albánska, Maďarska a Československa."

Iný názor však majú insidri, ktorí napriek všetkým zlým skúsenostiam pokračujú v podpore Sovietskeho zväzu: V tejto súvislosti sa často objavuje meno Cyrus Katon junior. Jeho otec Cyrus Katon sen. bol sekretárom Johna Rockefellera. Hoci nie je uvedený v zozname členov CFR, je známe, že je tajným členom. C. Katon jun. založil a riadi Tower International Inc. Začiatkom roku 1967 uzavrela táto spoločnosť dohodu s firmou International Basic Economic Corporation, ktorú riadi Richard Aldrich, syn zakladateľa Federálneho rezervného systému, a Roman Rockefeller (CFR, syn Nelsona Rockefellera, vnuk Johna D. Rockefellera). V roku 1969 pristúpili ako spoločníci aj Rothschildovci. Tieto združené organizácie sa spoločne starajú o zachovanie Sovietskeho zväzu a jeho zásobovanie všetkým potrebným.

## **VI. Ďalším krokom bola obnova Dávidovho kráľovstva, ktorú medzinárodný judaizmus zrealizoval namiesto Mesiáša.**

### **1. Čo je to sionizmus?**

Joachim Prinz končí svoje „Židovské dejiny“ takto:

**„Už celé tisícročia čakáme na svetlo Vykupiteľa. Vo všetkých epochách našich dejín sme radostne vítali každý svetelný lúč, ktorý nám priblížil čas vykúpenia. Ale Vykupiteľ neprišiel. A preto čakáme ďalej. Nie sme sklamaní, že Vykupiteľ neprišiel ani za nášho života. Čakáme.“**

V 11. kapitole sme hovorili o tom, ako sa pod vplyvom prorokov v dobe babylonského zajatia začína kryštalizovať judaizmus. Zopakujme si Zachariášovo proroctvo (9,9-10):

**„Plesaj veľmi, dcéra Sióna, zavýskaj radostne, dcéra Jeruzalema! Hľa, tvoj kráľ prichádza k tebe, spravodlivý a víťazný. Je plný spasenia, pokorný a sedí na osľati, osliom žriebäti ... všetkým nariadi národom mier. A jeho panstvo bude od mora až k moru a od Eufratu až do končín zeme.“**

Pojem „Sión“ je viacvýznamný. Pôvodne sa ním označoval juhovýchodný jeruzalemský pahorok, ktorý bol po dobytí Dávidom premenovaný na Dávidovo mesto. Neskôr bol obsah pojmu „Sión“ rozšírený na celý Jeruzalem ako na mesto, z ktorého bude Jahve skrze svoj vyvolený národ vládnuť nad všetkými ostatnými národmi. Vynikajúci predstaviteľ sionistickej mystiky Martin Buber píše na túto tému vo svojej knihe „Sión - jeho cieľ a úloha“ (Berlín, 1936, str. 32) takto:

**„Pre veriaceho sionistu nie je starozákonná predpoveď mesiánskej spásy a Božej vlády z hory Sión historickou minulosťou, ale niečím, čo sa malo kedysi stať, „večná úloha duše židovského ľudu“, úloha, ktorej sa dostalo vyvolenému národu Božej zmluvy a len jemu, „synom Mesiášovým“. Túto úlohu môžu splniť len v krajine Izrael (Erez Israel), ktorej osídlením sa kedysi tento ľud stal národom. Tam sa celý Izrael musí obnoviť, aby mohol uskutočniť svoje mesiášske nadnárodné poslanie, totiž spásu sveta.“**

**Alebo inými slovami, zriadiť kráľovstvo Božie nad všetkými ľuďmi. Aby bol dosiahnutý tento cieľ, bude nevyhnutné sa stretnúť s hroziacou tyraniou nezmyselných, bezživotných a bezduchých hodnôt, ktoré zaviedli Západ tam, kde dnes je."**

Každý čitateľ zaiste pochopí, že Buber má na mysli kresťanstvo.

Mystický hlas sionistického hnutia zaznieva rovnako zreteľne aj z učenia o treťom izraelskom kráľovstve a treťom jeruzalemskom chráme. Prvé kráľovstvo zriadil Dávid po dobytí Jeruzalema okolo roku 1012 pr. Kr. Prvý veľchrám vybudoval jeho syn Šalamún. Dávidovo kráľovstvo sa rozpadlo počas asýrskeho (722) a babylonského (586) zajatia, kedy vyhorel aj veľchrám. Druhý veľchrám bol postavený podľa vzoru prvého, v rokoch 520 až 515 pr. Kr. Zorobábelom. Druhé kráľovstvo, hoc aj nie úplne nezávislé, zriadili Hasmeneovci v roku 142 pr. Kr. Ale už v roku 63 pr. Kr. bol popravený posledný Hasmeneovec a júdska tetrarchia bola pripojená k sýrskej provincii Rimanov. Rimania síce Herodovi udelili kráľovskú dôstojnosť, ale nebol to Žid a preto nie je Židmi pokladaný za Dávidovho nástupcu. V roku 19 pr. Kr. začal Herodes s prestavbou Zorobábelovho veľchrámu. Toto veľkolepé dielo však z rovnakých dôvodov nie je pokladané za tretiu veľsvätyňu. Táto stavba vyhorela v roku 70 po Kr., po dobytí mesta Titom. Cieľom sionistického hnutia sa teda stalo zriadenie tretieho kráľovstva s tretím veľchrámom. Časopis „The Washington Observer“ z 15. decembra 1969 píše:

**„Väčšina ľudí sa domnieva, že účelom sionistického hnutia je zriadiť v Palestíne krajinu pre utečencov. Nie je však tak. Skutočným účelom sionizmu je nastolenie kontroly nad celým svetom, prostredníctvom svetovej vlády (World Super-Government)“.**

Siónski mudrci hovoria v 1. protokole:

**„Všetky národné vlády podrobíme našej zvrchovanosti, našej všesvetovej vláde (vo francúzskom origináli „Super gouvernement“).“**

Na ceste k tomuto cieľu sa v súčasnej dobe všetkými prostriedkami politickej a ideologickej propagandy vstúpajú izraelskému obyvateľstvu určité základné princípy, ktoré izraelský občan, ale antisionista Uri Avnery vo svojej knihe „Izrael bez sionistov“ (Gütersloh 1969) formuluje takto:

- „ a) Všetci Židia na svete tvoria jeden národ,**
- b) Izrael je židovský štát, ktorý bol zriadený pre Židov celého sveta,**
- c) súčasné rozptýlenie Židov je dočasnou situáciou a skôr, či neskôr sa všetci Židia budú musieť presunúť do Izraela, aj keby sa tak stalo len pre nevyhnutné antisemitské prenasledovanie,**
- d) zhromaždenie týchto štvancov je raison d'etre Izraela a tomuto najvýznamnejšiemu cieľu musia byť podriadené všetky ostatné ciele.“**

Siónski mudrci nezabudli ani na rasový moment. Vedúci talmudista a zakladateľ tzv. „duchovného sionizmu“ Ašer Ginsberg (1856-1927) zvaný Achad Haam vo svojej knihe „Na rázcestí“ (Berlín 1923, str. 103) napísal:

**„Všetci Židia ako prostú samozrejmosť vedeli, že na stvoriteľskom rebríčku sú nasledujúce stupne: nerasty, rastliny, zvieratá, ľudia a najvyššie Židia.“**

V tejto súvislosti stoja za zmienku slová Sira Hartleya Shawcrossa, ktoré predniesol pred norimberským tribunálom 17. januára 1946:

**„Dnes by som vám chcel dokázať, že celá táto organizovaná a rozsiahla zločinnosť vznikla - dovoľm si to tak nazvať - zo zločinu proti duchu, alebo z onej zločineckej doktríny, ktorá zavrholá všetky duchovné, rozumové a mravné hodnoty, ktorými sa národy po celé tisícročia snažili vytvárať ľudské podmienky. Táto doktrína si za cieľ vytýčila uvrhnúť ľudstvo do barbarstva, ktoré uvedomelo využíva pre svoje ciele všetky materiálne vymoženosti, ktoré súčasná veda dáva do služieb ľudstva. Týmto zločinom**

proti duchu je národný socializmus, z ktorého prameňa všetky ostatné zločiny. Touto obludnou doktrínou je rasová teória - nemecká rasa, zložená v podstate z árijcov, je pôvodnou a prirodzenou skutočnosťou. Nemci ako jednotlivci majú právo na existenciu len ako príslušníci rasy, alebo Volkstumu (národnosť, národná pospolitosť), národnej masy, ktorá reprezentuje a spája všetkých Nemcov... Ako vidíte, je to návrat k primitívnemu chápaniu barbarských kmeňov. Všetky hodnoty, ktoré civilizácia zhromažďovala celé storočia, boli zavrhnuté, všetky tradičné názory na morálku, spravodlivosť a zákon ustupujú prvenstvu rasy, jej inštinktom, jej potrebám a záujmom. Jednotlivec, jeho sloboda, jeho práva a túžby nemajú žiadne existenčné oprávnenie." (G. M. Gilbert, „Norimberský denník“, Praha 1971, str. 124)

Podobne hovoril aj člen francúzskej delegácie Mounier, ktorý 7. februára 1946 o Rosembergovi povedal:

**„Jeho pohanstvo, ktorého cieľom bolo zničiť všetko, čo dvadsať storočí kresťanstvo dalo ľudstvu v morálnych zákonoch spravodlivosti a lásky k bližnému, jeho mýtus krvi, ktorý sa snažil obhájiť rasovou diskrimináciou s jej dôsledkami - zotročením, vraždením, lupením a mrzačením ľudí.“**

Zostáva len dodať, že štát Izrael má aj svoju verziu Norimberských zákonov. Je ňou zákon z marca 1971, ktorý hovorí:

**„Židom je osoba, ktorá sa narodila zo židovskej matky a neuznáva inú vieru, než židovskú, alebo sa obrátila na judaizmus.“**

Sionizmus je tá odroda judaizmu, ktorá vychádza z rasovej nadradenosti židovského národa a pokladá za nevyhnutnú podmienku všesvetovú vládu Dávidovho kráľovstva v Palestíne. .

## **2. Židia a Palestína**

Z 3800 rokov, ktoré uplynuli od príchodu Abraháma, bola Palestína v židovských rukách len asi 1300 rokov, čiže 2500 rokov bola v nežidovských rukách. Predmetom tejto kapitoly sú dejiny tejto krajiny, ktorej dali viacmenej potupné meno Palestína Rimania. V Abrahámovej dobe sa nazývala Kanaán, t.j. purpurová krajina. Abrahám sem prišiel okolo roku 1875 pr. Kr. Jeho vnuk odišiel okolo roku 1660 pr. Kr. do Egypta, odkiaľ jeho potomstvo vyviedol okolo roku 1230 pr. Kr. Mojžiš. Štyridsať rokov žili židovskí utečenci v púšti. Okolo roku 1190 pr. Kr. prenikli do východného Jordánska a počas nasledujúcich dvadsiatich rokov sa zmocnili samotnej Palestíny. Pritom sa dopúšťali neslýchaných ukrutností:

**„Potom povedal Jozua: Otvorte ústie jaskyne a vyvedte ku mne tých piatich kráľov... A stalo sa, keď vyviedli tých kráľov k Jozuovi, že povolal Jozua všetkých mužov izraelových a riekol vojvodom bojovníkov, ktorí boli išli s ním: Pristúpte, prišliapnite svojimi nohami hrdlá týchto kráľov.“ (Joz. 10,22-25).**

Rovnako krutí boli aj izraelskí králi. Po smrti Jeroboama II. (784-744) vypukli divoké a krvavé spory o uprázdnený trón.

**„Vtedy Menachem spustošil Tappuch... pretože mu neotvoril bránu. Zničil ho a dal rozparať všetky tehotné ženy.“ (2 Kr. 15,16)**

Kráľovská doba končí odvedením júdskeho obyvateľstva do babylonského zajatia v roku 586 pr. Kr., ale už v roku 539 pr. Kr. sa vracajú príslušníci kmeňa Júda. Vzniká židovský národ, ktorý bol v roku 135 po Kr. vyhnaný z Palestíny. Po príchode Abraháma v roku 1875 pr. Kr. až do vzniku štátu Izrael v roku 1947 po Kr. uplynula doba zhruba 3 800 rokov. Židia obývali Palestínu len v dobe jej dobytia Jozuom v roku 1170 pr. Kr., do vyhnania v roku 136 po Kr., teda asi 1 300 rokov.

Abrahám mal dvoch synov - so svojou babylonskou manželkou Sárrou mal Izáka a s otrokyňou Agar mal Izmaela. Tradícia hovorí, že z Izmaela vzišiel arabský národ. V roku 570 po Kr. sa narodil zakladateľ mohamedánskeho náboženstva, dovoľujúceho šíriť vieru mečom. A

neuplynulo ani 100 rokov a arabské voje zahajujú agresiu, ktorej obeťou sa v roku 636 po Kr. stáva aj Palestína. Miestne obyvateľstvo ochotne prijíma nielen Islam, ale aj arabskú reč a kultúru. Vzhľadom k tomu, že Mohamed uznáva Ježiša za jedného z prorokov, chovali sa Arabi voči posvätným miestam, ich kresťanským obhajcom i pútnikom veľmi zhovievavo. V priestore, kde stával Jeruzalemský chrám, postavili krásnu mešitu Al-Axa, druhú najväčšiu svätyňu islamského sveta a jedno z najvýznamnejších stavebných diel. Oveľa zhovievavejšie sa však chovali k Židom, k náboženstvu ktorých má Islam predsa len bližšie, než ku kresťanstvu. A tak časť Židov sa mohla vrátiť do krajiny svojich otcov.

Okolo roku 1000 vyrazil z hlbín Turkestanu divoký kmeň tzv. seldžuckých Turkov, ktorí tiež vyznávali Islam, ale boli oveľa menej zhovievaví a oveľa krutejší ako ich arabskí súverci. Táto krutosť sa obrátila najmä proti kresťanom, usadeným vo Svätej zemi a proti kresťanským pútnikom. Týmto prichádzali na pomoc križiaci, ktorí v roku 1009 dobyli Jeruzalem a zriadili tu kresťanské kráľovstvo, ktoré však trvalo len 88 rokov. Z trosiek seldžuckého panstva vznikli za Osmana (1288-1326) počiatky novej tureckej ríše, ktorá bola po ňom nazvaná Osmanská. V roku 1516 sa stala súčasťou tejto ríše Palestína, v tej dobe už úplne poarabštená, a jej súčasťou bola až do konca prvej svetovej vojny. V tejto ríši našli veľké uplatnenie Židia, ktorí mali veľký vplyv na britsko-turecké vzťahy v 19. storočí.

Profesor katolíckeho náboženstva Manfred Adler, o ktorom sme sa už zmienili, vo svojej knihe „Synovia temna“ (Jestetten 1975, str. 71) píše:

**„Hoci Palestína bola po mnoho storočí jednoznačne a nepopierateľne územím obývaným Palestíncami, pustili sa sionisti plánovite, cieľavedome a energicky do jej postupného dobývania a zriadili na tomto území nezávislý, homogénny izraelský štát, z ktorého museli státisíce právoplatných obyvateľov buď utiecť pred Izraelcami, alebo boli nimi vyhnaní, prípadne ostali v oblastiach okupovaných Izraelcami ako bezprávní, neslobodní poddaní.“**

### 3. Vznik sionizmu

V roku 1894 bol na Diabolský ostrov pri Guayane poslaný židovský dôstojník Alfred Dreyfus pre domnelé vyzradenie vojenského tajomstva Nemecku. Keď sa ukázalo, že išlo o justičný omyl, v celom svete sa rozpútala tlačová kampaň proti prenasledovaniu Židov. Vo Francúzsku mala táto známa „Afaire Dreyfus“ veľké politické dôsledky. Francúzska pravica spolu s katolíckymi organizáciami sa pozastavovala najmä nad tým, že medzinárodné židovstvo počas jedného storočia dokázalo dostať svetovú tlač do svojich rúk.

Združenej ľavici sa v roku 1902 podarilo vyhrať voľby a pod vedením ministerského predsedu Emila Combesa previesť odľuku cirkvi od štátu a pristúpiť k bezohľadnému prenasledovaniu katolíkov. Ako príklad uvádzame, že v rámci tohto ťaženia bol zbavený funkcie veliteľ vojenskej školy Ferdinand Foch, pretože bol katolík.

Priamo na mieste prežíval dreyfusiádu parížsky spravodajca vplyvných viedenských židovských novín „Neue Freie Presse“ Theodor Herzl, Žid, rodák z Budapešti.

Myšlienka židovského národného štátu nepochádza od neho. Takzvaný „komunistický rabín“ Moses Hesse (1812-1875), ktorý nazýval Marxa svojou modlou, ktorá „... zasadí stredovekému náboženstvu a stredovekej politike posledný úder“, vystúpil s názorom, že „ideál židovského štátu je dielom dejinného vývoja a že židovský národ sa musí stať mesiášom ľudstva“.

V roku 1882 vyšla v Berlíne kniha Lea Pinskera „Autoemancipácia - ruský Žid varuje svoju rasu“, v ktorej autor píše, že Židia sa musia stmeliť v jednom štáte. V roku 1896 Herzl vydáva svoju slávnu knihu „Židovský štát“, ktorá je bibliou moderného sionizmu. Autor tohto názvu je Nathan Bimbaum.

V roku 1897 dochádza v Bazileji k prvému sionistickému kongresu, na ktorom bol prijatý tzv. Bazilejský program, ktorý až dodnes tvorí základňu sionistického hnutia.

Sionizmus sa usiluje o vytvorenie verejno-právne garantovaného domova pre židovský národ v Palestíne. Na dosiahnutie tohto cieľa kongres predpokladá tieto prostriedky:

- „a) účelnú podporu osídlenia Palestíny židovskými roľníkmi, remeselníkmi a živnostníkmi,
- b) rozčlenenie a združenie celého Židovstva vhodnými miestnymi i všeobecnými podnikmi,
- c) posilňovanie židovského sebedomenia a národného uvedomenia,
- d) prípravné kroky k získaniu súhlasu vlád, ktoré sú potrebné k dosiahnutiu sionistického cieľa.“

Počas prvých troch rokov sa sionisti uspokojovali s tzv. „charter policy“, spočívajúcej v tom, že za podporu, ktorú tureckým sultánom poskytovalo Anglicko v ich vojnách s Ruskom, dostávali povolenia osídľovať Palestínu židovskými prisťahovalcami. Tak došlo k tomu, že z 5000 Židov na počiatku 19. storočia stúpol do roku 1914 ich počet v Palestíne na 70 000.

Dvadsať rokov po prvom sionistickom kongrese bolo jeho snaženie korunované veľkolepým úspechom. Americký prezident Wilson v dojemnej zhode s Wilhelmom II. umožnili vyradiť z boja cárske Rusko podporou boľševickej revolúcie. Tento zásah prudko naklonil misku váh na stranu centrálnych mocností. Ohrozenému Anglicku neostávalo nič iné, ako prijať americkú podmienku pre vstup do vojny - zriadenie židovského štátu v Palestíne.

V roku 1917 sa odohralo všetko - 15. marca odstúpil cár, 6. apríla vyhlásili Spojené štáty Nemecku vojnu a 2. novembra poslal britský minister zahraničných vecí lordovi Lionelovi Waltrovi Rothschildovi list nasledujúceho obsahu:

**„Vážený lord Rothschild,  
s veľkým potešením Vám menom vlády Jeho Veličenstva tlmočím nasledujúci prejav sympatií so židovskými sionistickými snahami, ktorý bol predložený kabinetu a bol ním schválený. Vláda Jeho Veličenstva blahosklonne nazerá na zriadenie národného domova pre židovský národ v Palestíne a urobí všetko, čo bude potrebné k tomu, aby uľahčila dosiahnutie tohto cieľa, pričom samozrejme nemá byť podniknuté nič, čo by bolo na ujmu občianskych a náboženských práv jestvujúcich nežidovských komunít v Palestíne a občianskoprávneho postavenia Židov v ktorejkoľvek inej krajine. Bol by som Vám povďačný, keby ste o tomto prehlásení upovedomili sionistickú federáciu.  
Vám oddaný**

**Arthur James Balfour.“**

Tak teda začala palestínska tragédia. V roku 1918 bola Palestína odňatá Turecku a stala sa britským mandátom. Príliv židovských prisťahovalcov prirodzene pokračoval, ako to ukazujú aj nasledujúce údaje:

	Arabskí muslimovia	Arabskí kresťania	Židia	Celkom
1918	567 000	63 000	70 000	700 000
1939	815 000	110 000	375 000	1 300 000

#### **4. Po skončení 2. svetovej vojny urobili sionisti posledný krok - uskutočnili okupáciu Palestíny spôsobom, ktorý sa líši od nacistických okupácií len tým, že bol oveľa beštialnejší**

Beštialita, s akou Tretia ríša riešila židovskú otázku, vytvorila vhodnú atmosféru pre tento posledný krok. Každý, kto sa proti nemu postavil, bol označený za antisemitu hitlerovského razenia a vystavený tvrdej perzekúcii. V Norimbergu zasadol medzinárodný súdny tribunál, ktorý 1. októbra 1946 odsúdil 11 nacistických predákov k trestu smrti za spiknutie, umožňujúce spáchať zločiny, uvedené v ďalších bodoch obžaloby, za zločiny proti mieru, vojnové zločiny a za zločiny proti ľudskosti. A zatiaľ čo tento tribunál súdil, medzinárodný judaizmus pripravoval spiknutie, umožňujúce spáchať proti bezbrannému palestínskemu ľudu zločiny proti mieru, vojnové zločiny i zločiny proti ľudskosti.

Toto spiknutie bolo zahájené po zrútení Hitlerovej bleskovej vojny v Rusku dňa 11. mája 1942 mimoriadnou sionistickou konferenciou v newyorskom hoteli Baltimore, na ktorej bol vyhlásený nový sionistický program:

**„Okamžité vytvorenie židovského štátu v Palestíne, v hraniciach celej Palestíny, neobmedzené prísťahovalectvo Židov a vytvorenie židovskej armády „išuv“.**

V roku 1946 mal išuv nasledujúce stavy:

- vojenské oddiely „Hagana“ (obrana): 64 000 mužov
- polovojenská teroristická organizácia „Irgun Zwei Leuni“ (národná vojenská organizácia): 4 000 mužov
- ilegálna teroristická organizácia tzv. „Sternovci“: 300 mužov

K prvej teroristickej akcii došlo 22. júla 1946, kedy príslušníci irgunu vyhodili do povetria „Hotel Kráľa Dávida“ v Jeruzaleme, v ktorom mal svoj hlavný stan generálny štáb pre Palestínu. Pri výbuchu prišlo o život sto Angličanov.

V drobných akciách napádali židovskí teroristi arabské obyvateľstvo, vypaľovali ich domovy a ničili im úrodu.

Zatiaľ, čo početné arabské rodiny v panike utekali do okolitých krajín, prebiehal veľkoryso založený plán zvozu tzv. „zavlečených osôb“ do Palestíny. Väčšina z nich pochádzala zo židovských kahalov v Rusku, Sovietmi obsadenom Poľsku, Rumunsku a Maďarsku. Dopravu a zásobovanie zabezpečovala UNNRA, ktorej riaditeľom bol sionista Lehman a druhý sionista La Guardia.

Dňa 29. novembra 1947 prijalo Valné zhromaždenie OSN uznesenie, ktorým sa dňa 14. mája 1948 ruší mandát Spojeného kráľovstva Veľkej Británie v Palestíne a krajina je rozdelená na dva samostatné štáty - arabský a židovský, a na autonómne územie s medzinárodným štatútom, ktoré zahŕňalo Jeruzalem.

	<b>Plocha km<sup>2</sup></b>	<b>Arabi</b>	<b>Židia</b>	<b>Celkom</b>
Arabský štát	11 100	725 000	10 000	735 000
Židovský štát	14 000	497 000	498 000	995 000
Autonómne územie	250	105 000	100 000	205 000
<b>Celkom</b>	<b>25 750</b>	<b>1 327 000</b>	<b>608 000</b>	<b>1 935 000</b>

Dňa 8. apríla 1948 došlo k hromadnej vražde arabského obyvateľstva v dedine Deir Jasin, ležiacej 4 km západne od Jeruzalema. Dedinka mala asi 2 000 obyvateľov a muži boli toho dňa na poli. Teroristi z Irgunu pod vedením ministerského predsedu štátu Izrael Menachima Begina dedinu prepadli, povraždili 250 starých mužov, žien a detí a nahádzali ich do studní. Dedina bola zrovnaná so zemou a jej meno vymazané z mapy, presne podľa vzoru Lidíc. Keď muži, ktorí pribehli z polí videli čo sa stalo, ušli. Menachim Begin neskôr cynicky prehlásil, že „bez Deir Jasinu by nebolo štátu Izrael“, pretože jeho následkom bol nezadržateľný útek 650 000 Arabov, dohnaných k panike.

Dňa 16. septembra 1948 zavraždila Sternova organizácia prostredníka OSN pre Palestínu, švédskeho grófa Bernardotta.

Dňa 18. októbra 1953 zmasakrovala izraelská armáda arabské obyvateľstvo v jordánskej dedine Kibich, pri ktorom bolo zborených 40 domov a zastrelených 50 mužov, žien a detí.

Dňa 29. októbra 1956 bolo na okraji dediny Kafr Kasem zmasakrovaných 47 Arabov, medzi nimi aj niekoľko žien a detí, ktoré sa vracali z poľa.

Počas šesťdennej vojny v roku 1967 hnali na sinajskom poloostrove cez púšť 50000 egyptských vojakov, ktorí všetci zahynuli smädom, hladom a horúčavou. Dňa 21. februára 1973 dala Golda Meyerová (ministerská predsedníčka) pokyn k zostreleniu lybijského civilného dopravného lietadla, v ktorého troskách zahynulo 113 nevinných cestujúcich.



Beštialitu Izraelcov ilustrujú nasledovné čísla:

<b>rok 1975</b>	<b>Plocha km2</b>	<b>Arabov</b>	<b>Židov</b>
Izraelský štát	20 710	400 000	2 750 000
Izraelom okupované územia	68 590	1 100 000	

Približne 1,5 milióna palestínskych Arabov žilo v roku 1975 v utečeneckých táboroch.

Dňa 10. novembra 1975 prijalo Valné zhromaždenie OSN toto rozhodnutie:

„Valné zhromaždenie vyhlasuje, že sionizmus je forma rasizmu a rasovej diskriminácie.“

Pre túto rezolúciu hlasovalo 72 členských štátov (medzi nimi Brazília, Čína, India, Indonézia, Irán, Irak, Mexiko, Pakistan, Portugalsko, Južná Afrika, Španielsko, Turecko, Juhoslávia a všetky tzv. socialistické štáty). Hlasovania sa zdržalo 32 členských štátov (medzi nimi Argentína, Bolívia, Chile, Grécko, Japonsko, Paraguay, Peru). Proti hlasovalo 35 štátov (medzi nimi Austrália, Rakúsko, Belgicko, Kanada, Dánsko, Fínsko, Francúzsko, (Írsko, Taliansko, Holandsko, Nórsko, Švédsko, Anglicko, USA a Uruguay).

## ČASŤ TRETIA

### Pokus o zdolanie posledného nepriateľa - Katolíckej cirkvi

#### I. Plány na uskutočnenie tohto pokusu vstupujú do štádia realizácie v druhej polovici 20. storočia.

##### 1. Tieto plány existovali už od verejného vystúpenia Ježiša Krista.

Keby sme mali stručne vyjadriť dôvody, pre ktoré judaistická organizácia likvidovala Plána Ježiša Krista, mohli by sme to povedať asi takto:

- a) Pán Ježiš Kristus sa vyhlásil za Mesiáša, t. j. za kráľa všesvetového duchovného Božieho kráľovstva.
- b) Uveriť v neho, by pre Židov znamenalo vzdať sa ilúzie o všesvetovom judaistickom impériu.
- c) Pán Ježiš Kristus vyhlásil, že je Syn Boží a o ľuďoch, ktorí jeho slovám neverili povedal, že majú za otca diabla.

Proti týmto Ježišovým vyhláseniam nemohli judaisti bojovať argumentami, ale len terorom. Zavraždili Ježiša Krista a 11 apoštolov, vrátane Mateja a Pavla. Majú na svedomí neľudské vraždenie kresťanov v Ríme a všade tam, kde sa im k tomu naskytla príležitosť, či už priamo alebo prostredníctvom iných. Pevne sa usídlili v protestantských krajinách a robia všetko preto, aby protestantské náboženstvo pretrvávalo. Stali sa vodcami slobodných murárov, pomocou ktorých zdolali „najstaršiu dcéru Cirkvi“ Francúzsko a odňali najkatolíckejšej európskej korune - Španielsku latinsko-americké kolónie. Nakoniec rozdelili Nemecko a obsadili ho sovietskym a americkým vojskom. Taliansko držia v šachu mohutným komunistickým hnutím.

Siónski mudrci sa postarali o to, aby túto akciu patrične odôvodnili. Poukazujeme na citáty zo šiesteho protokolu a z pätnásteho protokolu a opakujeme citát z toho istého:

„Takou je dnes ruská autokracia, náš najväčší nepriateľ, ak nerátame Svätú stolicu.“

##### 2. Akcie sa ujímajú slobodomurári a realizujú ju útokom zvnútra

Resenský biskup Rudolf Graber píše („Athanasius a Cirkev našej doby", Abensberg 1973, str. 32) o veľkom znalcovi slobodomurárskej problematiky Pierovi Virionovi, autorovi knihy „Spiknutie" nasledovné:

„Pierovi Virionovi patrí zásluha, že vo svojich spisoch upozornil na tieto tajné spoločnosti. Ak si prečítame len zlomok toho, čo Virion sústredil zo všetkých dnes už zmiznutých spisov tajných spoločností, sme prekvapení, udivení a zdesení, že sa tu už koncom minulého storočia vynárajú myšlienky a to všetky, ktoré dnes v pokoncilovej dobe podrobujú Cirkev skúške pevnosti. Pritom je nevyhnutné, aby sme si povšimli, že tieto deštruktívne myšlienky sú tajne zamerané na jeden cieľ, ktorým je zriadenie proticirkvi, či „novej cirkvi" a to tým spôsobom, že sa jestvujúca cirkev podminuje a zmenia sa jej funkcie, a to nie útokom zvonku, ako skôr tým, čomu sa v politických kruhoch hovorí „pocho instituciami“.

Už sme uviedli francúzsky výraz pre všetky tieto snahy, totiž „Synarchia". Ide o súhrn tajných síl všetkých „rádov" a škôl, ktoré spojili svoje sily, aby vytvorili neviditeľnú svetovú vládu. Z politického hľadiska sa táto synarchia usiluje o svetovládu pod socialistickým vedením všetkých spoločenských a finančných síl. Katolicizmus by bol teda rovnako ako všetky ostatné náboženstvá absorbovaný univerzálnym sychrotizmom. Nie, že by bol potlačený, bol by integrovaný, čo už je jasne avizované princípom kolejality. Práve tu je najlepšie vidieť, aké podzemné dôsledky má presadzovanie podobných nových slov. Keby bola synarchia

uskutočnená, znamenalo by to v konečných dôsledkoch proticirkev. Biskup Graber tu zrejme naráža na amerických insidrov, o ktorých už bola reč v predchádzajúcich častiach.

### **3. Odštartovanie akcie uskutočňujú v roku 1937 francúzski slobodomurári zblížovacou akciou s francúzskymi katolíckymi kruhmi**

Nasledujúce informácie sme čerpali z knihy francúzskeho protislobodomurárskeho spisovateľa Leona de Poncine „Kresťanstvo a slobodomurárstvo“ (Versailles 1969, str. 7). Autor píše:

„Vo francúzskych katolíckych kruhoch sa vedie silná, húževnatá a vytrvalá kampaň v prospech slobodného murárstva. Riadi ju progresivistický klan, ktorý je v súčasnom Francúzsku veľmi vplyvný, pretože ho mlčky aj otvorene podporuje významná časť katolíckeho kléru, katolíckej tlače a prelátov, ktorí tvoria združenie francúzskych biskupov a prelátov. Ich dočasným cieľom je vypomôcť slobodomurárom, vymôcť si od Vatikánu revíziu, či skôr zrušenie odsúdenia, ktoré pápeži už od roku 1738 vyslovovali proti slobodomurárom. Táto kampaň sa opiera o šikovne redigované diela, ktorých účelom je predstaviť slobodomurárov v priaznivom svetle. Používa informačné a propagačné prostriedky, ktoré sú neporovnateľne silnejšie než tie, ktorými disponujú obhajcovia tradície - má väčšinu novín, časopisov a rozhlasových relácií, prednášok a okrem toho tichú podporu vládnych kruhov. Prvé známky týchto tendencií siahajú do 20-tych rokov tohto storočia. Nemecký jezuita R. P. Gruber, starý muž a špecialista v slobodomurárskej problematike nadviazal kontakt s vysokými slodomurárskymi hodnosťami Ossianom Langom z New Yorku a dr. Karlom Reichlom a E. Lehnhofom z Viedne, aby študoval možnosť prímeria a neskôr aj modus vivendi, ktorý by ukončil rozhorčený boj, v ktorom od roku 1738 stojí proti sebe katolícka Cirkev a slobodomurárstvo. Prvým verejným prejavom tejto novej orientácia bol „List Najvyššiemu veľkňazovi“, ktorý v roku 1937 uverejnil slobodomurár 33. stupňa, vynikajúci spisovateľ Albert Antoine.“ Strašný konflikt rokov 1939-1945 prerušil tieto pokusy o rokovanie, ktoré boli o to silnejšie obnovené po vojne v zblížovacej kampani, ktorá bola z katolíckej strany tajne uvedená do pohybu R. P. Gruberom. Vtedy v nej verejne pokračoval R. P. Barteloot, taktiež jezuita. V rokoch 1945 až 1949 uverejnil sériu článkov a kníh za účelom tohto zblíženia, redigovaných s veľkou opatrnosťou. Tieto knihy boli seriózne dokumentované. Citujeme aspoň názvy kapitol: „Slobodní murári pred históriou“, „Slobodné murárstvo a katolícka Cirkev - dôvody zavrnutia“ a „Slobodné murárstvo a katolícka Cirkev - perspektívy zmierenia“. Táto kampaň za pontifikátu Pia XII. zostala v latentnom stave. Oheň pod popolom tlel, ale protagonisti si uvedomili, (aj keď počas tejto doby nadobudli v Cirkvi značný vplyv), že za života tohto pápeža ich úsilie nemá nádej na úspech. Hryzli zubadlo a škripali zubami.“ (str. 14 cit. diela)

Leon Poncine doslovne pokračuje:

### **4. „S príchodom Jána XXIII. a s novým poňatím ekumenizmu došlo akoby náhle k výbuchu.“**

Predtým už citovaný Manfred Adler vo svojej knihe „Protikresťanská revolúcia slobodného murárstva“ na str. 147 píše:

„Pápežom Jánom XXIII. začala nová éra cirkevných dejín. Univerzálne bratstvo, ktoré tento pápež praktizoval počas celého svojho predchádzajúceho života, vzbudilo veľké očakávanie aj u slobodomurárstva... Dobrácky pápež Roncalli, ktorý bol dobre známy vo Francúzsku, dal práve svojím bratským štýlom „Veľkému orientu francúzskemu“ podnet k tomu, aby svoju antiklerikálnu a proticirkevnú kampaň vystriedal lepšou evolučnou metódou. Nenávistné tóny proti Cirkvi utíchli. Heslom dňa sa stal ekumenický dialóg, ktorý nakoniec umožnil, aby sa slobodomurárstvo pomaly vynáralo z podzemnej činnosti

**a vystupovalo na svetlo verejnosti. Revolucionári z „Veľkého orientu“ začali ofenzívu bratských objatí a náhle ukázali prívetivú tvár. Protikresťanská revolúcia mala dosiahnuť väčšieho pokroku na mäkkých podošvách a s prívetivou tvárou pomocou ekumenického dialógu. Pokiaľ to dnes môžeme zhodnotiť, stretla sa táto ich nová taktika s úspechom."**

Prostoduchý vatikánsky diplomat podľa nezaručenej správy, o ktorej referoval „Osservatore Romano“ zo dňa 17. novembra 1976, sa mal počas svojho pôsobenia v Turecku v roku 1935 stretnúť s rozekruciami. Písali o tom aj české Katolícke noviny, s dôležitým dodatkom, že Roncalli bol na jednom sedení rozekrucianov v Turecku prechodne posadnutý a hovoril cudzím jazykom, z čoho vyplýva, že bol vo viere pochybný a že sa vôbec nemal stať pápežom. Závažnejšia je nasledujúca správa z knihy jedného z vodcov francúzskeho slobodomurárstva Yvesa Marsoudona „Od slobodomurárskeho zásvätného obradu ku kresťanskej ortodoxii“ (Paris, 1965):

**„Bol som s Msgre Roncallim. apoštolským nunciom, vo veľmi priateľskom vzťahu. často ma prijímal na nunciatúre a niekoľkokrát ma navštívil v mojom byte v Bellevue (Department Seine et Dise). Keď som sa stal predstaveným maltézskeho rádu, oznámil som pánovi nunciovi svoje obavy vyvolané mojou príslušnosťou k slobodnému murárstvu. Msgre Roncalli mi úplne formálne poradil, aby som v lóži zotrval. Znova som sa s ním stretol už ako s pápežom. Prijal ma v Castel Candolfo v mojej hodnosti veľvyslanca maltézskeho rádu a udelil mi svoje požehnanie. Opakoval svoje povzbudivé slová v prospech zblíženia medzi cirkvami a najmä medzi katolíckou cirkvou a tradičným slobodomurárstvom."**

Msgre Roncalli bol parížskym nunciom v rokoch 1944 až 1953. Ešte v tejto funkcii bol povýšený na kardinála a povolovaný do Benátok už ako predurčený nástupca Pia XII. Skutočne bol v roku 1958 zvolený pápežom vo vysokom veku 77 rokov. Dr. Graber na str. 37 citovanej knihy píše:

**„Rozekrucian dr. Rudolf Steiner, zakladateľ antroposofickej spoločnosti vyhlásil už v roku 1910: Potrebujeme koncil a pápeža, ktorý by ho zvolal. Nebolo nadšenie, s ktorým svet uvítal II. vatikánsky koncil, živene aj z tejto strany?"**

## **II. Vatikánsky koncil (1962-1965)**

### **1. Zvolanie**

Ak uvažujeme o Druhom Vatikánskom koncile, sú nám nápadné dve skutočnosti. Jednak to, že ho zvolal pomerne starý pápež, ktorý väčšinu života strávil v diplomatickej službe, jednak rýchlosť, s akou došlo k jeho zvolaniu. Medzi prominentných odporcov tohto koncilu patrí arcibiskup Marcel Lefebvre, o ktorého prejavy sa budeme opierať. Preto je nevyhnutné ho čitateľom predstaviť.

### **2. Arcibiskup Marcel Lefebvre**

Narodil sa 29. novembra 1905 vo francúzskom priemyselnom meste Tourccing neďaleko belgických hraníc. Jeho štúdiá vo francúzskom seminári v Ríme (1924 až 1929) boli poznamenané bojom o existenciu francúzskej akcie. Toto hnutie vzniklo za Dreyfusovej aféry z dôvodu boja proti judaizmu, slobodomurárstvu, socializmu, protestantizmu, proti myšlienkam francúzskej revolúcie, liberalizmu a Anglicku. V roku 1927 pápež Pius XI. spôsobil jeho zrušenie, načo mu profesor dogmatiky na Gregoriáne Louis kardinál Billot okázalým spôsobom vrátil kardinálsky klobúk. Francúzsky seminár, ktorý bol pokladaný za baštu francúzskej akcie, bol podrobený tvrdej inšpekcii, ktorá mala za následok odchod početných profesorov i alumnov. Farárom Lefebvrovej domovskej obce bol Achille Lienarat, ktorý vraj už v roku 1924 dosiahol

30. stupeň slobodomurárskeho zasvätenia. Neskorší kardinál sa stal Lefebvovým najzarytejším odporcom na koncile.

Po vysvätení 21. septembra 1929 a získaní doktorátu filozofie a teológie vstúpil do noviciátu misijnej kongregácie Otcov Sv. Ducha, tzv. Spirituánov, ktorá ho v roku 1932 poslala do africkej kolónie Gabun, ležiacej priamo na rovníku. S výnimkou jednoročného pobytu vo Francúzsku v roku 1946 až 1947, keď riadil spirituánsky scholastikát, pôsobil plných tridsať rokov v Afrike, a to v dobe, keď prebiehali krvavé revolúcie a akcie na odtrhnutie bývalých kolónií od Francúzska, keď mnoho rehoľníkov prišlo o život. V roku 1947 bol vysvätený na biskupa a poverený funkciou apoštolského vikára v Dakare (Senegal). V roku 1948 bol povýšený na arcibiskupa a poverený funkciou apoštolského delegáta svätej stolice nad všetkými francúzsky hovoriacimi krajinami Afriky. Od roku 1955 bol dakarským arcibiskupom až do roku 1962, kedy svoj úrad odovzdal domorodému arcibiskupovi. Po návrate do vlasti bol krátky čas biskupom Tullským, načo ho v júli 1962 zvolila generálna rádová kapitula na 12 rokov za generálneho predstaviteľa rádu.

V tom istom roku bol zvolaný II. Vatikánsky koncil, ktorého sa arcibiskup Lefebvre zúčastnil z titulu dvoch funkcií - ako generálny predstaviteľ rádu a ako arcibiskup. Ale už skôr, v roku 1960 ho Ján XXIII. povolal do Ústrednej komisie pre prípravu II. Vatikánskeho koncilu, ktorá pozostávala z 80 kardinálov, 20 arcibiskupov, 10 biskupov a 4 rádových generálov.

Iniciatívne sa zúčastňoval na prácach v tejto komisii až do jej zrušenia v septembri 1962, kedy sa zišiel koncil. Keď sa v roku 1968 generálna kapitula rozhodla prijať všetky koncilové reformy, arcibiskup Lefebvre sa pred vypršaním funkčného obdobia rozhodol vzdať sa svojho úradu. Novým predstaveným sa stal P. Joseph Lecuyer, hlavný agitátor pre Lefebvovu demisiu. V roku 1970 založil arcibiskup Lefebvre na švajčiarskej samote Econe, východne od Ženevského jazera, kňazský seminár, ktorý riadi dodnes.

### **3. Priebeh II. Vatikánskeho koncilu podľa prednášky arcibiskupa Lefebvra v Rénes v novembri 1972.**

Pri príprave koncilu som bol členom Ústrednej prípravnej komisie a v tejto funkcii som sa počas dvoch rokov zúčastňoval všetkých jej zasadaní. Povinnosťou tejto komisie bolo preskúmať a preskúšať všetky schémy, ktoré pochádzali zo všetkých komisií. V dôsledku toho som nepochybne vedel, čo bolo urobené, čo muselo byť preskúmané a čo do koncilu predložené. Táto práca bola uskutočňovaná veľmi svedomito. Mám 72 prípravných schém a mohol som zistiť, že v týchto 72 schémach sa učenie Cirkvi podávalo vcelku úplne pravoverne, takže nebolo treba prepracovávať skoro nič. Bola teda vykonaná dobrá práca, ktorá mala byť predložená koncilu - schémy, ktoré zodpovedali učeniu Cirkvi a ktoré určitým spôsobom, avšak s veľkou umiernenosťou a múdrosťou, boli prispôbené našej dobe.

Vy však viete, čo sa na koncile stalo. Štrnásť dní po zahájení koncilu nezostala z prípravných schém ani jedna, vôbec žiadna. Všetko bolo zamietnuté, všetko putovalo do koša, nezostalo nič, ani veta, všetko bolo zavrhnuté. Koncilový poriadok stanovil, že k zamietnutiu predbežnej schémy je potrebná dvojtretinová väčšina. V šiestom a siedmom zasadaní koncilu bolo hlasované o predbežných schémach, či majú byť prijaté za pracovné podklady alebo zamietnuté. K odmietnutiu schém bolo teda potrebné dvoch tretín hlasov. V skutočnosti bolo proti 60% a za 40%. Dvojtretinová väčšina teda dosiahnutá nebola a teda sa malo s týmito schémami pracovať - tak znel koncilový poriadok.

Je však nevyhnutné povedať, že v tomto okamžiku už existovala mocná organizácia, ktorej nositeľmi boli kardináli z oboch strán Rýna a celý dobre vybudovaný sekretariát. Vyvinuli nátlak na pápeža Jána XXIII. a vyhlásili: „Toto je neprijateľné, chcete, aby sme spracovávali schémy, ktoré sa nestretli so súhlasom väčšiny. Musíte ich bezpodmienečne odmietnuť!“ Ján XXIII. nám potom odkázal, že všetky schémy boli zamietnuté, pretože pre nich hlasovala menej než polovica členov zhromaždenia. Po uplynutí 14-tich dní sme tu stáli bez akejkoľvek prípravy. Skutočne nepredstaviteľné. Kto z vás, páni, by ako predseda alebo ako člen dozornej rady niektorej našej spoločnosti pripustil, aby sa nejaká schôdza konala bez akejkoľvek prípravy, bez programu? A koncil takto začal...

Prišla aféra s komisiami, ktoré mali byť komisiami koncilnými. Najprv boli prípravné koncilové komisie, ktoré jednoducho pripravili koncil. Potom mali byť menované koncilné komisie a tu sa odohrala druhá dráma. Môžete si o nej prečítať v knihe P. Wiltgena „Rýn sa vlieva do Tibery“. Kniha bola napísaná anglicky, preložená do francúzštiny a možno ju dostať v nakladateľstve „Edition du Crede“. Peter Wiltgen bol vedúcim najlepšej tlačovej agentúry koncilu. Jej správy vychádzali v 80-tich alebo 90-tich jazykoch. Vidíte, ako dobre bola agentúra organizovaná. P. Wiltgen bol veľmi dobre informovaný a napísal túto knihu, v ktorej hovorí o „vít'azstvách“. Je úplne nestranným svedkom, pretože nemožno povedať, že je liberálny. Je predovšetkým odborník, tlačový odborník. Pre neho myšlienky, ktoré sa presadili, neboli rozhodujúce. Všetko, čo chcel, bola organizácia ich šírenia. Chcel teda interviuovať čo možno najviac osobností. Bolo to však potom redigované vo všetkých jazykoch, ktoré prichádzali do úvahy a odvysielané - je to teda nestranný svedok. Potom napísal túto mimoriadnu knihu, ktorá poukazuje na to, ako určitá organizácia dostala celý koncil do rúk. Tu sa nedá nič robiť, je to historická skutočnosť, ktorú nemožno poprieť.

Problém ustanovenia týchto komisií nás priviedol do obtiažnej situácie. Predstavte si, že pricestujú biskupi zo svojich domovských krajín a že majú len dvoch, či troch svojich spolubratov. Ale ako môžu biskupi, ktorí prídu zovšadiaľ a zídu sa v Ríme, poznať tých svojich spolubratov, ktorí sa najlepšie hodia k tomu, aby prináležali komisii pre kňazstvo, liturgickej komisii alebo tretej pre kanonické právo? Ved' sa navzájom nepoznajú. Preto dal kardinál Ottaviani plným právom všetkým doručiť zoznam členov prípravných komisií, ktorí boli vybraní Svätou stolicou a v príslušných komisiách už pracovali. Je úplne rozumné, aby istý počet z nich tiež patril ku koncilným komisiám. Ale tu sa zdvihli hlasy: „To znamená neznesiteľný nátlak, ktorý sa vykonáva na koncil tým, že sa mu pripisujú mená. Koncilovým otcom sa musí ponechať úplná sloboda. Rímska kúria sa opäť pokúsila vyvinúť nátlak, aby do komisií boli zvolení jej členovia.“

V dôsledku tejto vzbury bolo zasadanie do popoludnia prerušené, kedy sekretár oznámil koncilu: „Svätý otec uznáva, že by bolo snád' vhodnejšie, keby sa zišli biskupské konferencie a dali tieto zoznamy zostaviť.“

Avšak biskupské konferencie sa len tvorili. Zišli sa teda, aby určili členov, ktorých pokladali za najvhodnejších pre koncilové komisie. Ale tí, ktorí tento malý puč pripravili, boli v pohotovosti. Mali už pripravené všetky zoznamy a všetky komisie, mená vybrané z najrôznejších krajín, pretože svojich ľudí presne poznali a ihneď nám predložil ich zoznam. A pretože biskupi a biskupské konferencie sa nezišli včas - pretože všetko sa muselo stihnúť v priebehu 24 hodín - nemohli ani mená včas predložiť.

Preto boli, pochopiteľne všetky predložené zoznamy veľkou väčšinou prijaté. A tak sme už od samého začiatku mali komisie, ktoré sa z dvoch tretín skladali z členov s istou jednoznačnou tendenciou, zatiaľ čo zostávajúca tretina bola menovaná Svätým Otcom. Vo všetkých schémach, ktoré nám boli predložené, bolo úplne zreteľne viditeľné, že zaujímali úplne odlišný postoj, než schémy prípravných komisií.

Keby som mal čas a možnosť, veľmi rád by som uverejnil obidva texty, pripravené i tie, ktoré nám boli predložené neskôr. Je zrejmé, že ich postoje sú odlišné. To sú teda skutočnosti, ktoré ovládali a riadili koncil.

Rovnaké to bolo, a to je nevyhnutné zdôrazniť, aj so 4 moderátormi, ktorí boli menovaní po predsedoch komisií. Pápež Pavol VI. menoval 4 moderátorov až po druhom zasadacom období. Boli to kardinál Döpfner, kardinál Suenes, kardinál Lercaro a kardinál Agagianian. Organizácia bola teda zrejماً. Na veľkú časť koncilných otcov to malo nemierny vplyv.

Boli by sme mali nádherný koncil, keby sme sa riadili princípmi, ktoré platili v dobe priprav, a keby sme si za učiteľa a vzor brali pápeža Pia XII. Pápež Pius XII. hovoril o všetkých problémoch. Bolo by stačilo, keby sme sa boli odvolali na neho. Verím, že neexistuje žiadny problém moderného sveta a dnešnej doby, ktorým by sa celou svojou múdrosťou, všetkými teologickými vedomosťami a svojou svätosťou nezaoberal. Pápež Pius XII. ponúkol pre všetko, nechcem povedať konečné, ale temer konečné riešenie. Pretože on tieto veci videl naozaj zo

stanoviska viery. Ale majme na mysli to, že „nechcel dogmatický koncil“. Takto to povedal Ján XXIII. a Pavol VI. to opakoval. Počas zasadania koncilu sme opätovne požadovali definovanie pojmov: „Definujte predsa slobodu náboženstva, kolegialitu atď.“ Odpovedali nám: „Ale my tu neuskutočňujeme žiadny dogmatizmus, žiadnu filozofiu. My tu uskutočňujeme duchovnú starostlivosť.“ „Definujte, čo je človek. Definujte, čo je ľudská dôstojnosť. Je krásne hovoriť o dôstojnosti ľudskej osoby, ale čo to je? Čo je sloboda? Definujte tieto pojmy.“ Odpoveď: „Nie, nie, my sa tu zaoberáme duchovnou starostlivosťou.“

„Dobre, zaoberajte sa duchovnou starostlivosťou, ale potom váš koncil nie je ako ostatné koncily. Ostatné koncily boli všetky dogmatické. Všetky koncily potierali bludy. Ale pre Boha, v našej dobe je predsa dosť bludov, ktoré by mali byť potierané.“ Bolo ich dosť, aby sa konal dogmatický koncil a dobre si spomínam, ako nám kardinál Wyszynski povedal:

„Tak nám teda vypracujte schému o komunizme, pretože ak je dnes blud, ktorý je nebezpečný a ohrozuje svet, tak je to práve komunizmus. Ak pápež Pius XI. pokladal za nevyhnutné napísať encykliku o komunizme, potom by bolo predsa úplne na mieste, aby sme my, ktorí sme sa zišli na veľkom zhromaždení tiež spísali schému o komunizme.“

Získali sme podpisy 600 biskupov pre vyhlásenie proti komunizmu. A viete, ako sa táto udalosť skončila? Tých 600 podpisov ostalo ležať v zásuvke. Keď nám tento problém prednášal referent pre „Caudium et spes“, povedal: „Boli dve žiadosti, požadujúce odsúdenie komunizmu.“ Odpovedali sme, že ich bolo viac než 600. On na to odpovedal: „Potom teda nie som o veci dobre informovaný.“ Bolo nariadené prešetrenie udalosti a týchto 600 podpisov skutočne ležalo v zásuvke.

Tieto veci som spoluprežíval. Ak sa vám o nich zmieňujem, nerobím tak preto, aby som odsúdil koncil ako taký. Mohol byť niečím veľkolepým, ale tak, ako prebiehal, treba povedať: udiali sa veci, ktoré nie sú prípustné. Avšak poviete „koncil je napriek tomu inšpirovaný Duchom Svätým“. Nie bezpodmienečne. Pastoračné - nie dogmatický koncil - kázanie, ktoré si samo o sebe nemôže robiť nárok na neomylnosť.

Keď sme sa na konci zasadacích období opýtali sekretára: „Nemôžete nám dať to, čomu teológovia hovoria „Nota concilii?““, odpovedal: „Tu je nevyhnutné robiť rozdiely podľa schémy kapitol. Niektoré veci boli už v predchádzajúcej dobe predmetom dogmatických definícií. Pokiaľ ide o prehlásenia, ktoré obsahujú niečo nové, je nevyhnutné uplatňovať výhrady.“ Tým sa zrejme myslí, že nie všetky koncilové emanácie sú rovnakého rádu, dokonca ani podľa názoru sekretára koncilu, a že teda si všetky tieto emanácie nemôžu robiť nárok na príslenie Ducha Svätého.

Tento koncil teda nie je ako všetky predchádzajúce a teda máme právo posudzovať ho opatrne a zdržanlivo.

Nemáme právo tvrdiť, že kríza, ktorú podstupujeme, nemá s koncilom nič spoločného, ale že pochádza zo zlých interpretácií koncilových uznesení.“

Koho by teraz po prečítaní Lefebvrovej prednášky nenapadlo spomenúť si na blok, ktorý vytvorili v predvečer francúzskej revolúcie slobodomurári medzi príslušníkmi tretieho stavu?

#### **4. K svojmu pokusu použili slobodomurári osvedčené zbrane z arzenálu „Veľkej francúzskej revolúcie“**

V druhej časti tejto štúdie sme hovorili o tom, ako sa judaisti pomocou spojenectva s „gentry“ zmocnili Anglicka a pomocou spojenectva s odsunutou šľachtou a pekných hesiel, ktorými prilákali buržoáziu, zmocnili Francúzska. V prípade Vatikánu použili kombináciu oboch stratégií. Svojich spojencov si vyhľadali medzi vysokými cirkevnými hodnosťami a do útoku nastúpili pod heslom „voľnosti, rovnosti a bratstva“, ktorým oslepili mnoho kňazov, rehoľníkov i laikov.

Znova si pozorne prečítajme citáty z 1. protokolu siónskych mudrcov.

Na spomínanej prednáške v Renes, z ktorej sme citovali v predchádzajúcej časti, arcibiskup Lefebvre povedal:

**„Na koncile explodovali časované bomby. Podľa mojej mienky boli tri: náboženská sloboda, kolegialita a ekumenizmus ... Náboženská sloboda zodpovedá heslu voľnosť, kolegialita zodpovedá rovnosti z roku 1789 ... ekumenizmus zodpovedá bratstvu ... Voľnosť je nejasný pojem, ku ktorému sa diabol s obľubou utieka ...”**

Tento strategický rámec potom slobodomurári konkretizovali. Listy Veľkého orientu francúzskeho „L'humanisme" sa k tomu v roku 1968 úplne otvorene vyjadrili:

**„Medzi piliermi katolíckej cirkvi, ktoré najľahšie podtrhneme, zaznamenávame: učiteľský úrad a neomylnosť, ktoré boli od I. Vatikánskeho koncilu pokladané za pevne odôvodnené, ale ktoré práve teraz musia znášať útoky ženatých v súvislosti s encyklikou „Humanae vitae", ďalej skutočnú prítomnosť, ktorú cirkev mohla vnútiť stredovekému davu, ale ktorá zmizne s pokračujúcimi medziprijímaniami a intercelebráciami katolíckych kňazov s protestantskými, posvätný charakter kňaza, ktorý má svoj pôvod vo svätosti vysviacky a ktorý ustúpil voľbe kňaza na určitý čas, rozlišovanie medzi vyučujúcou Cirkvou a čiernym kňazstvom, kde už prebieha pohyb od základu nahor ako v každej demokracii, pozvoľné odbúravanie ontologického charakteru sviatosti a ihneď potom odstránenie spovede, pretože v dnešnej dobe sa hriech stal úplne anachronickým pojmom, ktorý nám odkázala prísna stredoveká filozofia, toto dedičstvo biblického pesimizmu.”**

### **III. Princíp náboženskej slobody vyhlásený koncilom je popretím učiteľského úradu Cirkvi.**

#### **1. Čo je učiteľský úrad Cirkvi?**

Definícia znie takto: Učiteľský úrad Cirkvi, alebo Magistérium, je poverenie dané Kristom svätej Cirkvi v apoštoloch a ich zástupcoch, biskupoch, v čele s rímskym biskupom ako nástupcom sv. Petra hlásať ľudstvu neomylnne Kristovu náuku.

V každom predkoncilnom katechizme sa o Magistériu učili asi toto: Náš nebeský Otec nám zjavil svoje Božské tajomstvo. Všetko, čo povedal, je pravda. Nemôže sa myliť a nemôže luhať. Preto musíme všetko, čo Boh zjavil, poslušne prijímať, nechvejne pokladať za pravdu a vybudovať na tom svoj život. Musíme veriť Bohu, Boh sa prejavil predovšetkým skrze svojho syna Ježiša Krista. Len ten, kto pozná Syna, pozná aj Otca. Preto musíme počuť Kristovo slovo a rozjímať o jeho svätom živote, jeho smrti a jeho oslávení.

Čo zjavil Boh, to nás učí katolícka Cirkev. Preto musíme Cirkvi načúvať a veriť všetkému, t. j. brať ako pravdu všetko, čo k vereniu predkladá. Ak teda pápež a biskupi niečo jednomyselne prehlásia za článok viery, sú neomylní, pretože Kristus chráni skrze Ducha Svätého svoju Cirkev pred omylom. Na všeobecných konciloch rozhodujú spoločne o tom, či určitý článok viery bol zjavený Bohom alebo nie. Či je pravdivý alebo bludný.

#### **2. Nepriatelia Magistéria zahájili svoj útok z pozícií progresizmu.**

Siónskym mudrcom bola škodlivosť progresizmu úplne jasná. V 18. protokole hovoria:

**„Až bude uznaná naša moc a upevnená naša všestranná vláda, úloha utopistov bude dohraná. V súčasnej dobe sú však pre nás ešte užitoční, pretože vedú ľudské mysle k fantastickým, tzv. pokrokárskym teóriám a odvádzajú ich od reality. Podarilo sa nám popliesť hlavy všetkým myšlienkami pokroku. Medzi Gojimami sa nenašiel ani jediný, ktorý by bol schopný postrehnúť, že existuje len jedna realita a len jedna pravda, a ani jedna ani druhá nepodlieha pokroku. Že pokrok nás vzdďaľuje od pravdy, ak nejde o materiálne vynálezy. Že pokrok slúži len na to, aby zatemňoval pravdu tak, aby ju nemohol poznávať nikto okrem nás, Božích vyvolencov, strážcov pravdy a tajomstiev ľudských vzťahov. Tej pravdy, ktorú budeme držať v tajnosti až do okamihu nášho konečného víťazstva nášho pokojného dobývania sveta.”**



Siónski mudrci zároveň veľmi dobre vedeli, že ich tvrdenie o tom, že sa medzi Gojimami nenašiel nikto, kto by odmietol progresizmus, je lož. Už v 19. storočí sa proti tomu postavila katolícka Cirkev. Ak sa v jej lone aj objavili pokrokári, ústami svojho veľkého pápeža sv. Pia X. sa dokázala rázne postaviť na odpor. Vo svojej encyklike o učení modernistov „Pascendi“ z 8. septembra 1907, v § II., lit. g. Pius X. hovorí:

**„Ak povieme, že vývoj vzniká z konfliktu dvoch síl, z ktorých jedna navádza k pokroku a druhá sa snaží doterajší stav udržať, určite úplne vystihneme názory modernistov. Nositeľom konzervatívneho živlu je Cirkev, ktorej základom je tradícia. A cirkevná autorita je naozaj jej orgánom, a to ako podľa práva - sama povaha autority vyžaduje, aby hájila svoje tradície - tak podľa skutočnosti, pretože autorita, súc vzdialená od životných premien, nie je nijako pobádaná podnetmi, smerujúcimi k pokroku, alebo len veľmi málo. Oproti tomu sila, ktorá nabáda k pokroku a vyhovuje najvnutornejším potrebám sa skrýva a pôsobí v mysliach jednotlivcov, najmä tých, ktorí vraj sú so životom v užšom a dôvernejšom styku. Tu už, ctihodní bratia, vidíte ako dvíha hlavu to skazonosné učenie, ktoré do Cirkvi uvádza laikov ako pokrovový živel.“**

V ďalšom Pius X. cituje Pia IX., ktorý v encyklike „Qui pluribus“ z 9. novembra 1846 hovorí:

**„Títo odporcovia Božieho zjavenia do neba vychvaľujú pokrok ľudstva a s naozaj trúfalou a svätokrádežnou opovážlivosťou by ho radi vniesli aj do katolíckeho náboženstva, akoby toto náboženstvo nebolo dielom Božím, ale ľudským, akoby bolo nejakým filozofickým výmyslom, ktorý, ako všetko ľudské, možno zdokonaľiť.“**

Na záver cituje Pius X. nasledujúci úryvok zo 4. kap. konštitúcie „Dei Filius“ I. Vatikánskeho koncilu:

**„Bohom zjavené učenie viery nebolo predložené ľudskému dômyslu ako nejaký filozofický výmysel, aby ho zdokonalil, ale ako Božský poklad bolo zverené Kristovej neveste - Cirkvi Svätej, aby ho starostlivo opatrovala a neomylnne vykladala. Preto sa onen zmysel svätých dogiem, ktorý Svätá Matka Cirkev raz vyhlásila, musí neustále udržiavať a nesmie sa od tohto zmyslu odkláňať pod žiadnou zámienkou alebo v mene hlbšieho poznania.“**

Biskup Gruber vo svojej knihe o sv. Athanáziovi na str. 56 píše:

**„Ak týmto spôsobom preštudujeme celú encykliku, zarazí nás, povedal by som, takmer prorocké jasnovidectvo tohto svätého pápeža, ktorý vo svojom pohľade na svoju dobu predvídal dobu našu. Ba dokonca sa zdá, akoby touto encyklikou mal byť tvrdšie zasiahnutý modernizmus dnešný, než modernizmus spočiatku nášho storočia, ktorý vtedy ani zďaleka neprenikol tak hlboko a široko do vedomia veriacich. Čo povedal Pius X. vo svojom záverečnom súde o modernizme, sa napĺňa vlastne až dnes: „Protestantizmus bol prvým krokom, potom nasledoval modernizmus a všetko sa končí ateizmom.“**

Najúhlavnejší nepriatelia Cirkvi - slobodomurári - však šíрили iné myšlienky. Najlapidárnejšie ich formuloval J. K. Lagutt vo svojej knihe „Základné kamene slobodného muráštva“ (Zürich 1958, str. 151):

**„Slobodné murárstvo obhajuje stanovisko, že veľa ľudí prekročilo prah dospelosti a duchovnej zrelosti, ba dokonca, že ľudstvo ako celok sa prahu dospelosti neustále približuje. Duchovne vyspelý má hľadať a nachádzať cestu vlastnými silami. Tak ako sa dieťa raz naučí chodiť a opustí matkine sukne, tak aj dospelý človek sa musí raz zbaviť duchovno-duševného poručníkovania Cirkvi.“**

### **3. II. Vatikánsky kongres prijal princípy progresizmu**

Prvá veta prvého článku s názvom „Právo osoby a spoločnosti na spoločenskú slobodu v náboženských veciach“ a v „Prehlásení o náboženskej slobode“ znie:

**„Ľudia dnešnej doby si deň za dňom stále viac uvedomujú dôstojnosť ľudskej osoby a neustále vzrastá počet tých, ktorí si robia nárok na to, aby človek vo svojom počínaní mal a používal svoj vlastný úsudok a zodpovednú slobodu, ovládanú nie donucovaním, ale vedomím povinnosti.“**

Druhý článok s názvom „Predmet a základ náboženskej slobody“, znie:

**„Koncil prehlasuje, že ľudská osoba má právo na náboženskú slobodu. Táto sloboda spočíva v tom, že ľudia musia byť zbavení akéhokoľvek donucovania ako zo strany jednotlivcov, tak zo strany spoločenských skupín a tak aj zo strany akejkoľvek hmoty a to tým, že v náboženských otázkach nesmie byť nikto donútený, aby konal proti svojmu svedomiu, v rámci patričných hraníc. Koncil ďalej vyhlasuje, že právo na náboženskú slobodu je naozaj založené na dôstojnosti ľudskej osoby, tak ako zo zjaveného Božieho slova poznáva skrz rozum. Toto právo na náboženskú slobodu musí byť uznané v právnom poriadku spoločnosti tak, aby sa stalo právom občianskym. Pretože ľudia sú osoby, t. j. sú nadaní rozumom a slobodnou vôľou a tým povýšení k osobnej zodpovednosti, sú všetci nútení vlastnou existenciou a zároveň morálnou povinnosťou pridržiavať sa toho, aby hľadali pravdu, predovšetkým tú pravdu, ktorá sa týka náboženstva. Tiež sú povinní poznať pravdu sa pridržiavať a celý svoj život usporiadať podľa požiadaviek pravdy. Človek však nedokáže splniť tento záväzok vlastným, jeho existencii zodpovedajúcim spôsobom; ak nepoužíva vnútornú psychologickú slobodu a zároveň oslobodenie od vonkajšieho donucovania.“**

V treťom článku s názvom „Náboženská sloboda a spojenie človeka s Bohom“ sa hovorí:

**„Boh urobil človeka spoluúčastníkom svojho zákona, takže človek pod jemným vedením Božej prozreteľnosti čím ďalej, tým viac dokáže poznávať nezmeniteľnú pravdu. Preto má každý človek povinnosť a teda aj právo, aby v náboženskej oblasti hľadal pravdu, aby si v múdrosti, s použitím vhodných prostriedkov, tvoril pravdivé súdy svedomia. Avšak pravda musí byť hľadaná spôsobom, ktorý je vlastný dôstojnosti ľudskej osoby a jej spoločenskej prirodzenosti. Teda cestou slobodného bádania, s pomocou učiteľského úradu, alebo výuky, výmeny myšlienok a dialógov, čím sa ľudia navzájom oboznamujú s pravdou, ktorú našli. Alebo veria, aby si navzájom pri skúmaní pomáhali, avšak na raz poznať pravdu je nevyhnutné s osobným súhlasom trvať.“**

### **4. Na záver niekoľko ukážok tohto „dôvtipu“ a „zdokonalenia“**

Na prvom mieste si zoberieme smutne známy „Holandský katechizmus“. V už spomínanej prednáške v Rennes arcibiskup Lefebvre povedal:

**„Vy zaiste veľmi dobre viete, že holandský katechizmus bol zavrhnutý, aj keď nie priamo, Svätým Otcom, teda ním menovanou komisiou kardinálov. Desať bodov, ktoré majú vzťah k desiatim základným skutočnostiam učenia Cirkve, bolo odsúdených alebo aspoň sa žiadalo od vydavateľov, aby zmenili pochybný text diela alebo aby ho prepracovali v katolíckom zmysle. Boli vyzvaní, aby pripravili nové vydanie katechizmu so zmeneným textom. Vyšlo ich niekoľko vydaní, v ktorých bolo na konci knihy uvedených spomínaných desať bodov, text však nikdy zmenený nebol. Nakoniec upustili aj od týchto dodatkov a v nových vydaniach sa nevyskytujú už vôbec. A tieto katechizmy teraz slúžia ako predloha katechizmom na celom svete.“**

Pri prednáške vo svojom rodisku Tourcoing dňa 30. januára arcibiskup Lefebvre predložil svojim poslucháčom nové vydanie katechizmu, ktorý pochádzal od oficiálnej katechickej komisie francúzskeho episkopátu. V ňom sa hovorilo:

**„Pravda nie je nič prijaté, uzatvorené, ale niečo, čo sa tvorí“.**

Tamtiež uviedol dekan teologickej fakulty v Strasburgu nasledujúce slová: „Nepochybne sa uskutočňujú napr. bayreuthské slávnostné hry Richarda Wágnera, za jeho prítomnosti. Ale táto jeho prítomnosť čo do intenzity prevyšuje tú, s ktorou sa uskutočňujú predstavenia alebo koncerty, venované majstrovi len príležitostne. Podľa mojej mienky je Kristova prítomnosť v eucharistii chápaná v tejto perspektíve.“

Oveľa otrasnejší prípad uviedol arcibiskup Lefebvre na prednáške, ktorú predniesol 24. októbra 1976 vo Fridrichshafene na Bodamskom jazere pred 10 000-mi poslucháčmi. Tam povedal:

**„V Paríži pred týždňom vyšla pod protektorátom kardinála parížskeho arcibiskupstva brožúra, ktorú za vedenie Ústredia katolíckej akcie napísal Jean Barraud. Hovorí sa v nej: „Zostáva eucharistia pri konsekrácii chlebom? Áno, zostáva chlebom.“ „Je náš Pán Ježiš Kristus v tejto eucharistii telesne prítomný?“**

**„Nie, náš pán Ježiš Kristus nie je v tejto eucharistii telesne prítomný.“ (Pozn.: Zmieným parížskym arcibiskupom je kardinál Lustigiere, ktorý sa verejne chváli, že je Žid.)**

Pri kňazských exercíciách v auguste 1972 arcibiskup Lefebvre povedal:

**„Tradičná definícia manželstva bola vždy formulovaná z hľadiska jeho hlavného účelu, za ktorý sa vždy pokladalo plodenie detí a manželskej láske pripadala druhoradá úloha. Na koncile boli snahy túto definíciu zmeniť v tom zmysle, že už neexistuje hlavný a vedľajší účel, že plodenie detí a manželská láska sú rovnocenné. A bol to kardinál Suenens, ktorý tento útok proti manželstvu osobne viedol. A ešte veľmi dobre si pamätám, ako sa vtedajší generálny magister dominikánov kardinál Browne zdvihol a zvolal: „Caveatis. Vyvarujte sa. Ak prijmete túto definíciu, potom jednáte proti celej tradícii Cirkvi a znetvoríte zmysel manželstva.“**

Pápež Pavol VI. menoval kardinála Seunensa, ktorý je od 15. mája 1976 slobodomurárom, jedným zo štyroch moderátorov koncilu.

Ešte ďalej zašiel predseda francúzskej konferencie arcibiskup marseilleský Etchegaray. Pri svätení kostola v Schmellerstrasse v Mníchove predložil arcibiskup Lefebvre svojim poslucháčom pastiersky list tohto kardinála, v ktorom sa píše:

**„Ak si snúbenci želajú zbožný obrad, avšak bez sviatosti manželstva, pretože sa necítia ešte zreli, aby prijali sviatosť manželstva, je možné, ak si to želajú, tento malý obrad vykonať, aby boli spojení. Potom môžu žiť ako manželia až do tej doby, než prijmú sviatosť.“**

Pri audiencii v Castel Gandolfo dňa 11. septembra 1976 arcibiskup Lefebvre povedal Svätému Otcovi:

**„Vo Francúzsku existuje 23 omšových Kánonov. Pápež mu odpovedal: „Ale je ich viac, monsignore, oveľa viac.“ - „No dobre, keď ich je viac, prečo sa k nim nepridá ešte jeden, ktorý zodpovedá našim želaniam? Predsa sa podporuje pluralizmus.“**

Je samozrejmé, že tieto skutočnosti vyvolali medzi slobodnými murármi a aj medzi liberálmi katolíckmi búrlivé nadšenie. Už v roku 1969 napísal člen francúzskeho senátu knihu „Liberálny katolicizmus“, v ktorej píše:

**„Už pol druhého storočia bojujeme za to, aby naše názory nadobudli prevahu vo vnútri Cirkvi a nikdy sa nám to nepodarilo. Konečne prišiel II. Vatikánsky koncil a my sme triumfovali. Odteraz sú tézy a princípy liberálneho katolicizmu oficiálne a s konečnou platnosťou uznané Svätou Cirkvou.“**

## **IV. Princíp kolegiality, vyhlásený koncilom, je popretím hierarchie právomoci pápeža a diecéznych biskupov**

### **1. Čo je hierarchia právomoci?**

Hierarchia (grécky svätá vláda) je posvätná moc, udelená Ježišom Kristom. Delí sa na hierarchiu svätenia a hierarchiu právomoci.

Hierarchia právomoci je oprávnená viesť a riadiť Cirkev, diecézu alebo farnosť. Táto právomoc bola vždy pokladaná za autokratickú, t. j. jej vykonávateľ sa o ňu s nikým nedelil, ale zároveň za ňu niesol plnú zodpovednosť.

### **2. Siónski mudrci vedeli, že každá právomoc musí byť autokratická**

V 1. protokole sa hovorí:

**„Veľkorysý a jasný plán môže byť vypracovaný len jediným mužom, ktorý skординuje všetky kolesá vládneho mechanizmu. Z toho je nevyhnutné vyvodit', že pre blaho krajiny je výhodnejšie, keď je moc sústredená v rukách jedného zodpovedného jedinca. Civilizácia nemôže existovať bez absolútneho despotizmu, pretože nie je dielom más, ale ich vodcov, nech sú akýkoľvek.“**

A v 10. protokole:

**„V dobách, keď národy pokladali svojich vládarov za čistý prejav Božej vôle, bez reptania sa podrobili autorite samovládcov. Avšak odo dňa, keď sme im vnútili pojem vlastných právd, začali vo svojich panovníkoch vidieť prostých smrteľníkov. Ľud, ktorému sme vzali vieru, prestal pozerat' na svätých pomazancov ako na Božských a keď sme otriasli jeho vierou v Boha bola panovnícka moc vyhodená na smetisko a stala sa verejným vlastníctvom, ktorého sme sa chopili my.“**

V tejto súvislosti nám na myseľ prichádzajú slová v Times z roku 1920, ktoré sme už citovali:

**„Povšimnite si to, že isté podstatné rysy domnelého židovského programu vykazujú znepokojujúcu podobnosť so súčasnými svetovými udalosťami.“**

V roku 1870 bola v Európe len jediná republika, Švajčiarsko. V roku 1970 už je len jedno kráľovstvo, Španielsko a šesť kráľovstiev bábkových - Anglicko, Belgicko, Holandsko, Dánsko, Švédsko a Nórsko. A len jediná autokracia - Svätá Stolica.

Preto dostalo slobodomurárstvo rozkaz k útoku na túto autokraciu. Časopis „Europeische Freimaurerei“ (Baden-Baden Strasbourg, september 1964) napísal:

**„A pokiaľ nebude odstránené panstvo jednotlivca v cirkevnej ústave, potiaľ bude podľa nášho názoru stroskotávať každá reforma na iných úsekoch. Ústavná právomoc pápeža a ním menovaných kardinálov je inštitucionálnou prekážkou každého lepšieho chápania a každej lepšej reformy.“**

### **3. Ani tento moment neunikol bdelosti sv. Pia X.**

V § III, lit. d. encykliky „Pascendi“ reprodukuje bludné učenie modernistov o hierarchii takto:

**„Podstata tejto autority vyplýva z jej pôvodu a z tejto podstaty je nevyhnutné vyvodit' jej práva a povinnosti. V predchádzajúcej dobe bol všeobecne rozšírený názor, že autorita prišla do Cirkvi zvonku, totiž priamo od Boha, a preto sa dôsledne bralo ako fakt, že je autokratická. Toto učenie je však v dnešnej dobe neudržateľné. Ako Cirkev vyviera z kolektívneho vedomia, tak aj autorita. životne vyviera zo samotnej Cirkvi. Ak teda autorita ako Cirkev vychádza zo samotnej Cirkvi a z náboženského vedomia, je mu aj podriadená. Ak sa vymaní z tejto podriadenosti, stáva sa tyraniou. My však žijeme v dobe, kedy zmysel pre slobodu dosiahol svoj vrcholný bod. V občianskom živote verejné**

vedomie presadilo demokraciu. Ľudské vedomie je však len jedno, tak ako je len jeden život. Ak teda nechce cirkevná autorita budovať a udržiavať v ľudskom vedomí vnútorný rozpor, musí prijať demokratické zriadenie a to tým skôr, že ináč je jej osud spečatený. Pretože by bolo naivné sa domnievať, že vo vývoji túžby po slobode by niekedy nastal nejaký zvrät. Násilné obmedzovanie slobody by viedlo k výbuchu, ktorý by zmietol Cirkev aj náboženstvo. To je učenie modernistov, ktorí preto usilovne hľadajú cesty, ako uviesť do súladu autoritu Cirkvi so slobodou veriacich."

#### **4. II. Vatikánsky koncil prijal princíp kolegiality**

V dekrétu „O pastoračnej úlohe biskupov Cirkvi" sa v článku 36 a 37 hovorí:

„Od prvých stáročí Cirkvi boli biskupi, hoci riadili len dielčie Cirkvi spoločnosťou bratskej lásky a horlivosti pre všeobecné poslanie uložené apoštolom vedení k tomu, aby zjednocovali sily i vôľu a tak napomáhali spoločnému blahu jednotlivých Cirkví. Z toho dôvodu sa konali provinčné koncily a nakoniec plenárne koncily, na ktorých biskupi pre rôzne Cirkvi stanovili jednotné smernice ako vo veciach vyhlasovania vieroučných právd, tak aj vo veciach cirkevnej disciplíny. Tento ekumenický koncil si želá, aby účtihadné inštitúcie synód a koncilov rozkvitli novou silou. Tým má byť lepšie a účinnejšie postarané o rast viery a udržanie disciplíny v rôznych Cirkevných vierach podľa daností našej doby. V dnešných časoch môžu predovšetkým biskupi svoj úrad primerane a plodne vykonávať len vtedy, ak svoju svornú súčinnosť s ostatnými biskupmi ešte zblížia a upevnia. A pretože biskupské konferencie, ktoré sú už v mnohých krajinách zriadené, priniesli znamenité dôkazy plodného apoštolátu, pokladá koncil za vhodné, aby sa všade schádzali biskupi tej istej krajiny alebo územia na konferenciách. Majú sa schádzať v stanovenom čase, aby z výmeny znalostí a skúseností a zo vzájomných porád vzišla svätá súčinnosť síl pre spoločné blaho cirkví."

V odstavci 4 čl. 38 sa hovorí:

„Rozhodnutia biskupskej konferencie, pokiaľ boli uskutočnené právoplatne a aspoň dvomi tretinami hlasov tých biskupov, ktorí sú členmi s rozhodujúcim hlasovacím právom a boli schválené Apoštolskou stolicou, majú záväznú právomoc a to v tých prípadoch, keď to buď predpisuje všeobecné právo alebo určí zvláštne nariadenie, ktoré vydá Apoštolská stolica, motu proprio, alebo na pranie konferencie."

#### **5. Dôsledky kolegiality, ako ich vidí biskup Graber**

Na str. 75 knihy o Atanášovi sa hovorí:

„A tým sme sa ocitli na vrchole nášho problému a želáme si len, aby bol nasledujúci citát z „El'Humanisme" chápaný vo svojom plnom dosahu:

„Až sa zrúti tradičná štruktúra, bude nasledovať celý zvyšok. Cirkev takýto zápas nepredvídala, už dlho nie je pripravená na prijatie nového revolučného ducha a na prispôsobenie sa mu ... Pápeža nečaká popravisť, ale rozbuženie miestnych cirkví, ktoré sa zorganizujú na demokratickom princípe, odmietnu závery medzi klerikmi a laikmi, vytvoria vlastné dogmy a budú žiť v úplnej nezávislosti na Ríme."

Toľko slobodomurári.

Vráťme sa tam, kde sme začali, Atanázius vo svojom pastierskom liste vyratúva, čo sa vtedy v Alexandrii stalo:

„Rabovanie kostolov, podpaľačstvo, rúhanie, przenie panien, bičovanie a zabíjanie. Toto všetko nie je nič proti tomu, čo sa odohráva dnes v svetovej cirkvi, bez toho aby sme si to tak vcelku uvedomovali. Či už nevznikajú miestne cirkvi, ba či nie sú už dokonca v plnej aktivite, ak na synodách demokratickým spôsobom hlasovania rozhoduje väčšina, teda akási svojvoľná skupina a nie pravda?"

Spomínaný slobodomurársky časopis ďalej hovorí:

**„Čoskoro už nebude možné, aby Vatikán udržal kontrolu nad týmito prúdmi vo vnútri ohromného telesa Cirkvi, ktorá sa pokladá za homogénnu ... Nebolo by načas vrátiť sa k národnejším cirkvám?“**

Popravisko teda pápeža nečaká. Aká ľudská je naša doba. Pápeža očakávajú len miestne cirkvi, s tými sa teda musí zmieriť, ale na konci tohto vývoja bude pápež zbytočný, veď predsa miestne cirkvi budú žiť v úplnej nezávislosti na Ríme. Teda predsa len popravisko vo forme anihilácie. Sme veľmi povďační za túto otvorenú reč. Vieme, na čom sme. Diabolský plán leží jasne a otvorene pred nami.

## **6. Pôvodným javom kolegiality je zotretie rozdielov medzi kňazmi a laikmi**

Odstránenie posvätného kňaza je jedným z najväčších výdobytkov nemeckého luteránstva. Už predtým sme si povedali, že najmocnejšou hnacou silou nemeckej reformácie bola túžba nemeckých veľmožov po cirkevnom majetku, a že ideologický plášťik, ktorým tieto pohnútky zastrelili, im ochotne utkal Martin Luther. Hlavným Lutherovým argumentom bolo, že medzi duchovným a svetským stavom nie je žiadny rozdiel, že duchovné osoby majú byť volené ľuďom a nie diktované Rímom pomocou biskupského svätenia, že rehole majú byť rozpustené a pod. Za týchto okolností potom Cirkev nepotrebuje vlastniť žiadny majetok - a skutočne severonemeckí veľmoži s rozkošou tento majetok rozkradli. Vo svojom spise „Ku kresťanskej šľachte nemeckého národa a o náprave kresťanského stavu“ z roku 1520 Luther na str. 148 píše:

**„Prvým múrom, ktorú vybudovali romanisti (t. j. rímska hierarchia), je rozdiel medzi duchovnými a laikmi. Tak sa vynašlo, že pápež, biskupi, kňazi a mnísi tvoria duchovný stav, na rozdiel od kniežat, pánov, remeselníkov a sedliakov, ktorí patria k laickému stavu. To je číry výmysel a lož. Pravda je ale taká, že všetci kresťania patria k duchovnému stavu. Jediný rozdiel, ktorý medzi nimi je, je rozdiel funkčný. Ak pápež alebo biskup vykoná pomazanie, udelí tonzúru, posväťí, požehná alebo si oblečie niečo iné ako laici, potom síce môže poslať do sveta podvodníkov alebo pomazaných bôžikov, ale nemôže urobiť ani kresťana ani duchovného... Všetko, čo vyjde z krstiteľnice, sa môže honosiť tým, že je posväteným kňazom, biskupom alebo pápežom, aj keď neprislúcha všetkým, aby túto funkciu vykonávali.“**

V predchádzajúcom odstavci sme sa dočítali, že slobodomurárom záležalo na tom, aby boli „odmietnuté závery medzi klerikmi a laikmi“. V pokoncilovej Cirkvi boli urobené prvé kroky aj v tomto smere. Vo veľa prípadoch bolo odstránené rúcho, kňazi prestali nosiť kolár a tonzúru, farári odložili v úradných hodinách kleriku, Svätá Stolica povolila niekoľko kňazských sobášov, bolo odstránené podjáhenstvo, boli prepustení ženatí jáhnovia atď. Kňazi sa tak dobrovoľne zriekli toho, čo francúzskym kňazom zakázala civilná konštitúcia.

**V. Keď koncil princípom náboženskej slobody ochromil učiteľský úrad Cirkvi a princípom kolegiality podlomil hierarchiu právomoci, mohol prikročiť k vyhláseniu ekumenizmu, ktorý dokorán otvoriť brány univerzálnemu synkretizmu.**

### **1. Čo je ekumenické hnutie?**

Až do II. Vatikánskeho koncilu sa pod týmto pojmom rozumelo úsilie o zjednotenie všetkých protestantských kresťanov. Tento koncil rozšíril rozsah tohto pojmu na všetkých kresťanov, keď v čl. 4 „Dekréta o ekumenizme“ hovorí:

„Pod vplyvom vanutia milosti Ducha Svätého v mnohých krajinách sveta existujú snahy, aby modlitbou, slovom i skutkom sa došlo k onej plnosti jednoty, ktorú chce Ježiš Kristus. Preto koncil napomína všetkých katolíckych veriacich, aby sa poznávajúc znamenia doby horlivo zúčastnili ekumenického diela. Pod pojmom „ekumenické hnutie“ sa rozumie činnosť a podniky, ktoré podľa rozmanitých potrieb Cirkvi a podľa možností dobových pomerov boli vyvolané k životu a zamerané na podporu jednoty kresťanov. Patrí k nim predovšetkým každé úsilie o vymýtenie všetkých slov, súdov a skutkov, ktoré nezodpovedajú situácii odlúčených bratov podľa spravodlivosti a pravdy, a tým sťažujú vzájomné vzťahy. Ďalej ide o dialóg, ktorý pri zhromaždení kresťanov z rôznych cirkví a združení, ovládaných duchom zbožnosti, vysvetlí učenie každého svojho združenia hlbšie, takže zreteľnejšie vystúpi to, čo je na ňom charakteristické.“

Z toho čo sme už predtým uviedli o magistériu jasne vyplýva, že jediná katolícka cirkev (a nikto iný) podáva pravé učenie Ježiša Krista. Všetko, čo sa od tohto učenia odchyľuje je bludné. Preto nemá žiadny zmysel, aby tí, ktorí tvoria „Cirkev slyšiacu“ (Pápež a biskupi patria k Cirkvi „učiacej“), diskutovali o akomkoľvek článku Kristovej náuky. Ich povinnosťou je iba poučovať „odlúčených bratov“ o tom, čo učí katolícka Cirkev a upozorňovať ich na to, že toto učenie je neomylné. V diskusiách totiž víťazí skôr diskutérska obratnosť a pohotovosť, než pravda a preto katolícki diskutujúci sa vystavujú nebezpečenstvu, že sa zapletú do osídiel synkretizmu a nakoniec stratia ten najdrahocenejší poklad, ktorý má človek na tomto svete, dobrú katolícku vieru.

## **2. Čo je synkretizmus?**

Synkretizmom nazývame zmiešanie rozličných, hoci aj navzájom si odporujúcich, filozofických či teologických názorov a náuk.

Nebezpečenstvo synkretizmu si veľmi dobre uvedomoval Mojžiš a preto vyvolenému národu uložil 613 ľahko pochopiteľných telesných predpisov s tým, že ich hoci aj formálne dodržiavanie preukáže u každého z nich príslušnosť k vyvolenému národu.

Aj Ježiš Kristus uložil svojim pokračovateľom - jedenástim apoštolom, aby je ho učenie odovzdávali neporušené ďalej. Stalo sa tak pri slávnom zjavení na hore, kde povedal:

**„Je mi daná všetka moc na zemi i na nebi. Preto choďte do celého sveta a získavajte si učeníkov medzi všetkými národmi, krstite ich v mene Otca, i Syna i Ducha Svätého a učte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta.“ (Mat. 28, 18-20)**

Oproti tomu je náboženský synkretizmus starou slobodomurárskou požiadavkou. Už v spomínanej „Konštitúcii slobodného murárstva, obsahujúcej dejiny, povinnosti a pravidiel tohto starobylého a ctihodného bratstva, vydaného pre potrebu lóží“, ktorú vypracoval v roku 1723 z príkazu veľmajstra anglickej veľlóže vojvodu z Whartonu presbyteriánsky pastor James Anderson, kde sa hovorí:

**„Pre slobodomurára vyplýva z jeho členstva v lóži povinnosť riadiť sa mravným zákonom - ak ovláda dokonale svoje umenie, nikdy nebude hlúpym ateistom ani bezbožníckym voľnomyšlienkárom. Avšak ak za starých čias bolo slobodomurárom prikázané, aby sa hlásili k náboženstvu svojej krajiny alebo svojho štátu, nech bolo akékoľvek, dnes sa javí vhodnejším, aby vyznávali to náboženstvo s ktorým súhlasí celé ľudstvo, pričom sa ponecháva na ich ľubovôli, aby vyjadrili svoju osobnú mienku. To znamená, že slobodomurári majú byť ľuďmi dobrými a naozajstnými, ľuďmi čestnými a poctivými, nech sa od seba líšia akýmkoľvek vyznaním alebo presvedčením. Tým sa slobodomurárstvo stáva centrom jednoty a prostriedkom k upevneniu priateľstva medzi ľuďmi, ktorí by sa bez neho nikdy nedokázali medzi sebou zmieriť.“**

Pre úplnosť dodávame, že toto stanovisko k náboženstvu zaujímajú len tzv. regulárni slobodomurári, ktorých prototypom je „Veľká lóža anglická“. Naproti tomu neregulárne

slobodomurárstvo, ktorého základy položil „Veľký orient francúzsky“, keď zo svojej konštitúcie v roku 1877 vyškrtol „Veľkého architekta vesmíru“ je slobodomurárstvom ateistickým.

Pápež Pius XII, keď prednášal 23. mája 1958 na VII. týždni pastorálnej adaptácie, označil za korene moderného odpadlivity od viery vedecký ateizmus, dialektický materializmus, racionalizmus, iluminizmus, laicizmus a ich spoločnú matku: slobodomurárstvo.

Zvolením Jána XXIII. v roku 1958 nastáva opäť obrat. Snáď táto okolnosť viedla plenárne zasadanie argentínskych kardinálov, arcibiskupov a biskupov k spoločnému prehláseniu z 20. februára 1959, v ktorom sa hovorí:

**„Marxizmus a slobodomurárstvo majú spoločný ideál pozemskej blaženosti. Preto slobodomurárstvo môže prijať filozofické koncepcie marxizmu. Nie je možný žiadny konflikt medzi filozofickými princípmi marxizmu a slobodného murárstva - prehlasuje veľmajster parížskych slobodomurárov.**

**„Aby dosiahlo svojich cieľov, používa slobodné murárstvo sociálne a hospodárske revolúcie proti vlasti, rodine, majetku, morálke a náboženstvu. Slobodné murárstvo dosahuje svoje ciele skrytými, podvratnými prostriedkami. Komunizmus zase verejnými podvratnými prostriedkami. Slobodomurárstvo uvádza do pohybu sektárske politické minority a komunizmus sa opiera o politiku más, využívajúc túžob po sociálnej spravodlivosti. Všetkým, ktorí majú na srdci lásku k vlasti, označujeme za nepriateľa tradícií a našej budúcnosti slobodné murárstvo a komunizmus, ktoré túžia zničiť všetko, čo je v našej krajine vznešené a posvätné.“**

Rwandský arcibiskup Perraudin zaslal po svojom návrate z Európy v roku 1961 všetkým kňazom svojej africkej diecézy list, v ktorom povedal:

**„Stretol som sa s mnohými veľkodušnými a pozoruhodnými činmi, ale napriek tomu je môj prevažujúci dojem ten, že si v Európe neuvedomujú dosah boja, ktorým sa stáva lotériou osud celej Afriky. Komunizmus a slobodné murárstvo tu hrajú diabolskú hru a staré kresťanstvá si dostatočne neuvedomujú, že Cirkev, ktorej sú členmi, teda ich cirkev, je v Afrike v smrteľnom nebezpečenstve. Ľudia v Európe sú nedostatočne informovaní a pokiaľ áno, tak sú informovaní veľmi skreslene.“**

Biskupi gréckej pravoslávnej Cirkvi už 12. septembra 1933 na svojej konferencii prehlásili:

**„Slobodomurárstvo je mysteriózne náboženstvo, úplne odlišné od kresťanskej viery, jej odporujúce a cudzie. Ako iné mysteriózne kulty vedie cez zdanlivú toleranciu a uznanie cudzích božstiev k synkretizmu, podkopáva dôveru k iným náboženstvám a pozvoľna ich rozkolísava.“**

Na záver si vypočujme veľkého staviteľa mostov medzi slobodomurárstvom a Cirkvou francúzskeho slobodomurára Yvesa Marssudona, ktorý vo svojej knihe „Ekumenizmus z pohľadu tradičného slobodomurára“ (Paris 1964, str. 61), opatrenej premršteným (?) venovaním Jánovi XXIII, píše:

**„My, tradiční slobodomurári, si dovoľujeme upresniť a do inej roviny preniesť slovo jedného štátnika tým, že ho prispôsobíme okolnostiam - katolíci, protestanti, muslimovia, hinduisti, voľnomyšlienkári, veriaci myslitelia - to všetko sú pre nás len krstné mená. Naše rodné meno je slobodomurár.“**

Biskup Graber k tomuto citátu poznamenáva („Atanázius ...“, str. 41):

**„V tomto bode sa zreteľne ukazuje, ako blízko sa správne môže nachádzať od nesprávneho. Čo by pre nás mohlo byť žiadúcejšie, než ekumenizmus v zmysle Kristových slov: „Aby všetci jedno boli“ (Ján 17, 21). Avšak ako vánok tenká je hraničná čiara, ktorá tento ekumenizmus delí od synkretického ekumenizmu, ktorý relativizuje pravdu a v poslednej fáze smeruje k supercirkvi, veľkému cieľu tajných spoločností.“**

A to je vytúžený cieľ siónskych mudrcov, ktorí v 7. protokole hovoria:



**„Židovský král sa stane tým, čím bol až donedávna pápež. Stane sa univerzálnym patriarchom nami ustanovenej cirkvi.“**

### **3. Praktickým dôsledkom pokoncilového ekumenizmu je poluteránštenie obete Svätej Omše, uskutočnenej liturgickou reformou**

Odlíšná koncepcia služby Božej medzi luteránmi a katolíkmi vyviera z rozdielnej koncepcie cesty k spásu. Podľa luteránov možno k spaseniu dôjsť len vierou, podľa učenia katolíckej cirkvi len činnou láskou.

Ideológ českého luteránstva prof. dr. Hromádka vo svojich „Zásadách“ (Praha 1946, str. 27) hovorí:

**„Spasenie je darom milosti Božej. Pred Bohom stojíme zaťažení vinou a hriechom. Jeho slovo nás usvedčuje, že jediné čo môžeme robiť, je spoznať a uznať svoju vinu a vydať sa na milosť Hospodinovu. Nemôžeme sa odvolať na nič, ani na svoje najkrajšie skutky, ani na svoje vedomosti a učenosť, ani na svoje kultúrne úspechy, pozemské postavenie a česť, ani na svoje city pobožnosti, náboženské úkony a príslušnosť k Cirkvi.“**

Toto učenie, ktoré sa autor nesnažil doložiť žiadnym citátom z Písma Svätého, je v protiklade k tomu, čo povedal Ježiš Kristus:

**„A keď príde Syn človeka vo svojej sláve a všetci svätí anjeli s ním ... vtedy povie Kráľ ... Podďte požehnaní môjho Otca, vládnete dedične kráľovstvom ... lebo som lačnel a dali ste mi jest ...“ (Mat. 25, 31-46)**

### **4. Z Lutherovej bludnej koncepcie cesty k spásu vyplýva aj jeho bludná cesta koncepcie Svätej Omše**

Ak podľa Luthera Ježiš Kristus svojou obeťou na kríži urobil všetko, čo pre spásu ľudstva mohlo byť vykonané, potom by nám veriacim neostávalo naozaj nič iné, než tejto skutočnosti veriť, ale Pán Ježiš nám povedal: „Kto chce za mnou prísť, zapri sám seba, vezmi svoj kríž a nasleduj ma“. (Mat. 16, 24) My katolíci preto veríme, že musíme stáť v ustavičnom boji proti telu, svetu a diablu, že sa ustavične musíme obetovať, že musíme byť ustavičnou obeťou, ustavičným darom. Sme ukrižovaní s našim Pánom Ježišom, s ním nesieme svoj kríž a jeho nasledujeme. V predkonicilovej Svätej Omši bolo toto poňatie vyjadrené nádhernými slovami po obetovaní kalicha:

**„V duchu pokory a so skrúšeným srdcom nech sme prijatí, Pane, a tak sa dej naša obeť pred tvárou Tvojou, aby sa páčila Tebe, Pane Bože.“**

V pokoncilovom formulári bola táto modlitba vypustená. Martin Luther však hovorí (Leo Christiani: „Od lutherstva k protestantizmu“, 1910, str. 258):

**„Hlavná súčasť ich kultu Omše presahuje všetku pobožnosť a všetku hrôzu. Z Omše robia obeť a dobrý skutok. Keby nebol iný dôvod pre zavesenie rehoľného hábitu na klinec, pre vystúpenie z kláštora a pre porušenie rehoľných sľubov, tak toto jediné by naskutku bolo dostatočným dôvodom.“**

A na inom mieste (str. 176) píše:

**„Omšu slúži Boh ľuďom a nie ľudia Bohu. A preto eucharistia je tu predovšetkým na to, aby oživovala vieru, mala by byť slúžená v národnom jazyku, aby tak všetci dobre porozumeli veľkosti záľuby, ktorú im Svätá Omša pripomína.“**

Ešte zreteľnejšie to vyjadril Lutherov žiak Melancton, keď povedal:

**„Kristus ustanovil eucharistiu ako upomienku na svoje utrpenie. Je preto modloslužbou, keď sa jej ľudia klaňajú.“ (str. 252 Cristianiho knihy)**

Tridentský koncil (1546-1563), ktorý bol zvolaný preto, aby zatrhol šírenie reformačných bludov, venoval Svätej Omši veľkú pozornosť. Jeho učenie možno stručne zhrnúť asi takto:

**„Skôr ako sa Ježiš Kristus rozlúčil so svojimi apoštolmi, oslávil s nimi prvýkrát Svätú Eucharistiu. Vzal do svojich svätých rúk chlieb a povedal: „Toto je moje telo - to je moja krv.“ Pri týchto slovách premenil chlieb a víno na svoju drahocennú krv. Z chleba a vína ostali len tzv. spôsoby, t. j. to, čo možno z chleba a vína vnímať zmyslami. Pod spôsobom chleba a vína sa Ježiš sám priniesol svojmu Otcovi v obeť a svojim učeníkom sa sám podal ako pokrm. Vo večeradle priniesol Pán Ježiš tú istú obeť, ktorú mal nasledujúci deň krvavým spôsobom priniesť na kríži. Pod spôsobom chleba a vína sa obetoval za apoštolov a za nás všetkých.“**

V „Tridentskom katechizme“ sa o konsekračných slovách (IL, 4., 24) hovorí nasledujúce:

**„Ak berieme ohľad na schopnosť účinkov Jeho utrpenia, prináleží sa vyznať, že pre spasenie všetkých je vyliata krv Spasiteľova. Ak uvažujeme úžitok, ktorý z neho ľudia vzali, ľahko spoznáme, že úžitku nie všetci, ale mnohí bývajú účastní. Keď teda povedal: „za vás“, tým mienil buď tých, ktorí boli prítomní alebo vyvolených z národa židovského, ako boli, okrem Judáša, učeníci, s ktorými rozprával. Keď potom pridal: „za mnohých“, mienil tým ostatných vyvolených zo Židov i pohanov. Teda bolo dobré, že nebolo povedané „za všetkých“, pretože na tomto mieste je reč len o úžitku utrpenia, ktoré prinieslo ovocie spasenia len vyvoleným.“**

Tu smerujú aj slová apoštola:

**„Tak i Kristus raz obetovaný je tomu cieľu, aby vyniesol na kríž hriechy mnohých.“ (Žid. 9, 28.).**

Ako aj to, čo u sv. Jána Pána hovorí:

**„Ja za nich prosím, nie za svet prosím, ale za tých, ktorých si mi dal, pretože sú Tvoji.“ (Jan 17, 9)**

Apoštoli prijali obetné Telo a obetnú Krv Pána ako pokrm pre večný život. Boli s ním čo najvnútornejšie spojení a naplnení nebeskými milosťami. Slovanami: „To čiňte na moju pamiatku“ udelil Pán Ježiš apoštolom moc premieňať chlieb a víno na Sväté Telo a Svätú Krv, tieto dary obetovať nebeskému Otcovi a podávať veriacim ako pokrm.

Túto plnú moc apoštoli preniesli na svojich nástupcov v kňazskom úrade. Majú sláviť Svätú Eucharistiu až do Jeho druhého príchodu.

A teraz si povšimnime, akú predstavu má o Svätej Omši jeden z moderátorov II. Vatikánskeho koncilu, menovaný Pavlom VL, zosnulý arcibiskup mníchovský a friesenský, kardinál Július Döpfner. V predslove k spevníku a ekumenickej modlitebnej knižke, ktorú má mať každá rodina, napísal:

**„Dávam obciam do rúk túto knihu. Lebo chcem obciam umožniť, aby v bohoslužbe plnili svoju kňazskú službu a svoj kňazský príkaz, ktorý im II. Vatikánsky koncil znova privádza na vedomie. Kniha chce pomáhať, aby sme v eucharistii v radosť a prostote srdca spoločne jedli chlieb, aby sme žalmami, chválospevmi a piesňami, ako ich vnuká Duch, zvestovali Božie diela, (Kol. 3, 16), aby sme spoločne prosili Boha, aby sme sa tiež naučili pridať sa k spevu večerného chválospevu Cirkvi. Aj pobožnosti majú byť touto knihou opäť oživené.“**

O najsvätejšej Obeti - Svätej omši - nie je povedané ani slovo.

## **VI. II. Vatikánsky koncil uskutočnil aj radikálnu zmenu postoja Cirkvi k židovskému národu.**

### **1. Vyjasnenie pojmu**

Aby naše stanovisko k tejto chúlostivej otázke bolo jasné a jednoznačné, opakujeme predovšetkým to, čo sme povedali na začiatku:

**„Trebá si jasne uvedomiť, že nie všetci Židia boli alebo sú judaisti. Medzi židovským národom je mnoho vyznávačov čistého učenia Mojžišovho a prorokov, ba aj mnoho úprimných nasledovníkov Ježiša Krista. Preto je nevyhnutné rozlišovať medzi Židmi a judaistami, ako sme rozlišovali jasný rozdiel medzi Nemcami a nacistami.“**

Naše stanovisko úplne súhlasí so slovami vydavateľa francúzskeho vydania Protokolov síónskych mudrcov na str. 2:

**„Nie sme antisemiti. Bojujeme proti zvráteným Židom, ktorí sa snažia zničiť Božie kráľovstvo. Nie je ich mnoho, ale sú všemocní. Židom boli dané vynikajúce vlastnosti vyvoleného národa. Zachovali si tieto vlastnosti, tieto neoddiskutovateľné dary, ale dali ich do služieb zla, do služieb zvráteného mamonu. V deň predvídaný Písmom svätým (Iz. 2, 1-5), kedy sa obrátia a navrátia ku Kristovi, ktorý vyšiel z ich krvi, využijú tieto vlastnosti v službách dobra. Potom im bez váhania priznáme právo na riadenie sveta. Potom opäť nájdú svoje poslanie a my budeme ich poddanými podľa Božieho práva“.**

Antisemitizmus sa bude potom definovať záporným výmerom, ktorý sme prevzali z knihy kardinála Beu: „Cirkev a židovský národ“ (Freiburg - Bazilej - Wiedeň 1966, str. 80):

**„Antisemitizmus nespočíva v priznaní nepopierateľných historických skutočností, ale v nesprávnom výklade týchto skutočností a z nich vyplývajúcich nevhodných záverov“.**

Kardinál Bea je zodpovedný za „Vyhlásenie o vzťahu Cirkvi k nekresťanským náboženstvám“, ktoré uskutočnil II. Vatikánsky koncil.

Nasledujúce údaje sme čerpali z Herdrovho Lexikonu pre teológiu a Cirkev, zv. „Druhý Vatikánsky koncil“, diel II. z roku 1967. Číslo v zátvorke znamená odkaz na stránku tohto lexikonu.

### **2. „Genéza“ a vyhlásenie o vzťahu Cirkvi k nekresťanským náboženstvám**

Príchodom Jána XXIII. nastal aj nový vzťah k židovskému náboženstvu. Nový pápež bol zvolený 28.10.1958 a už 15.12.1958 menoval ako prvého kardinála svojho predurčeného nástupcu a pokračovateľa milánskeho arcibiskupa Montiniho. Pre prvú Veľkú noc svojho pontifikátu prikázal, aby z príhovoru na Veľký Piatok za Židov, ktorý znel: „Modlime sa aj za zradných Židov, aby Boh a Pán náš zosňal clonu z ich srdca, aby aj oni uznali Ježiša Krista nášho Pána“, bolo vyškrtnuté slovo „zradných“, Vtedy sme všetci vedeli, kam padne tieň stromu, ktorý pápež takto zasadil. A skutočne v pokoncilovej liturgii veľkopiatočnej čítame príslušný príhovor úplne inak:

**„Modlime sa aj za Židov. Ved' oni sú prví, kto spoznal meno Hospodina, nášho Boha. Nech ho stále milujú a nech verne zachovávajú zmluvu, ktorú s nimi uzavrel.“**

K tejto veci sa ešte vrátíme.

O rok neskôr sa k slovu prihlásili jezuiti. Dňa 24. apríla 1960 predložil rektor Rímskeho biblického ústavu Ernest Vegt S. J. menom ďalších 18 profesorov tohto ústavu, všetko jezuitov z najrôznejších krajín, predsedovi Ústrednej prípravnej komisie koncilu podanie, v ktorom sa hovorí:

**„Nikdy sa nesmie tvrdiť, že židovský národ je ako taký zavrhnutý. Ved' už v minulosti sa časť obrátila ku Kristovi“. (140)**

Dňa 8. júla 1960, krátko po menovaní kardinála Beu predsedom Sekretariátu pre jednotu kresťanov, bolo oznámené, že prelát Johannes, riaditeľ Ústavu pre židovsko-kresťanské štúdium pri Seton-halské univerzite v Spojených štátoch, zaslal petíciu podobného obsahu kardinálovi Beovi. (140)

Niekoľko dní nato intervenoval priamo u pápeža „francúzsky“ historik Jules Issak, opierajúc sa o podporu francúzskej národnej lóže všesvetového židovskoslobodomurárskeho rádu B'nai B'rith (60).

18. septembra 1960 dal Ján XXIII. kardinálovi Beovi ústny príkaz, aby pre koncil pripravil návrh vyhlásenia o vnútorných vzťahoch medzi Cirkvou a izraelským národom (496).

6. februára 1961 ustanovil kardinál Bea Subkomisiu pre židovskú problematiku, jadrom ktorej boli vedľa už zmieneného preláta Casterreichera ešte opát Leo Rudolff O. S. B. a Žid Gregory Baum z USA. (415)

Tento postup vyvolal odpor početných cirkevných hodnostárov. Bol to predovšetkým kardinál Ruffini, ktorý znovu upozorňoval na „Talmud“, ktorý učí Židov, aby opovrhovali všetkými ostatnými ľuďmi, pretože sa tí rovnajú zvieratám. Upozorňoval aj na neblahý vplyv slobodného murárstva. Hovoril: „Či nie je táto zhubná sekta, tento neustály proticirkevný pletichár, udržiavaný a podporovaný Židmi?“ (447)

Z ostatných musíme menovať patriarchu Maxima, ktorý vystúpil s tvrdením, že silný zásah amerických biskupov v prospech Židov je dôsledkom komerčných záujmov početných Američanov, ktorí udržiujú so Židmi úzke obchodné styky. Vyhlásil:

**„Dokiaľ židovský národ ostane odlúčený od Krista Spasiteľa, bude na jeho čele znamenie hanby, ako učili proroci Starého zákona.“ (448)**

Podobne sa vyjadril Johan Humpe:

**„Nie je to len katolícky štýl, ale štýl tohto koncilu, že rozlíšenie a odlúčenie náboženských systémov sa buď úplne prehliada alebo je formulované veľmi ironicky. O tom, že bohov hinduizmu a pokusy o spásu v týchto náboženstvách, že budhistický svetový pesimizmus so svojimi požiadavkami premôcť akúkoľvek predstavu o Bohu, nemožno žiadnym spôsobom zlúčiť s kresťanskou vierou, sa vo „Vyhlásení“ hovorí rovnako málo ako o dejinnom proteste Izraelu proti Mesiášovi Ježišovi Kristovi z Nazaretu“. (454)**

V októbri 1964 vyslal Vrchný arabský výbor Palestíny do Vatikánu delegáciu, aby odvrátila koncil od úmyslu vyhlásiť Židov za nevinných. V komuniké, ktoré táto delegácia vydala, sa hovorí:

**„Za podobnými úmyslami sa skrývajú Imperialisticko-sionistické manévry, ktoré sa snažia, aby Cirkev zaujala stanovisko k palestínskemu konfliktu v prospech medzinárodného Židovstva.“**

Po jeho boku sa postavil koptický patriarcha Kyrilles VL, ktorý vyhlásil, že čin koncilu je dôsledkom spiknutia a že so všetkými arcibiskupmi a biskupmi svojej cirkvi bude protestovať proti imperialistickému pokusu zneužiť II. Vatikánsky kongres. (461)

**3. Koncil preklenul priepasť, ktorú vyhlbil judaizmus medzi židovským a kresťanským náboženstvom neuznaním Ježiša Krista za Mesiáša, neurčitým vyhlásením, ktoré má dvojaký výklad**

V čl. 4 koncilného „Vyhlásenia o vzťahu Cirkvi k nekresťanským náboženstvám“ sa objavuje veta:

**„Aj keď je Cirkev novým ľudom božím, nesmú byť Židia predstavovaní ako by boli Bohom zavrnutí, či prekliati a akoby táto skutočnosť vyplývala z Písma Svätého.“**

Tento výrok je hrubým pokleskom proti pravidlám logiky, ktorá vyžaduje, aby podnetom výroku bol pojem buď jedinečný, čiastočný alebo všeobecný. Pretože podmet tohto výroku je v množnom čísle, bude tento výrok určitý iba v dvoch verziách:

- a) žiadny Žid nesmie byť predstavovaný, akoby bol zavrhnutý či prekliaty, alebo
- b) niektorí Židia nesmú byť predstavovaní akoby boli zavrhnutí či prekliati.

Ad a) tento výrok je v rozpore s Písmom Svätým, z ktorého plynie, že Židia, ktorí neveria Kristovi, prepadajú prekliatiu, ktoré nad nimi vyslovil Mojžiš. Nikto nás nemôže hrešiť za to, ak máme za to, že istí konciloví činitelia úmyselne presadili neurčitú formuláciu, aby povrchnejší čitatelia pokladali za koncilom vyhlásené, že Židia nie sú prekliatym národom. Toto tvrdenie dokazujeme skutočnosťou, že sa stratil, bol odstránený pred-koncilový veľkopiatočný príhovor.

Ad b) Tento výrok je v úplnej zhode s Písmom svätým, pretože Židia, ktorí uznávajú Ježiša Krista, prekliati nie sú.

#### **4. Túto úvahu končíme slovami arcibiskupa Lefebvra z roku 1975**

A čo povedať na dekrét z konca januára 1975, v ktorom sa hovorí, že katolík, ktorý vstúpi do slobodomurárskeho rádu, už nebude postihnutý exkomunikáciou? Tí, ktorí zničili Portugalsko. Tí, ktorí sa zúčastnili Allendovho diela v Chile. A teraz sú činní v Južnom Vietname. Ktorí si zaumienili rozdrviť katolícke štáty: Rakúsko-Uhorsko za 1. svetovej vojny, Maďarsko a Poľsko. Slobodní murári chcú skazu katolíckych krajín. čo sa stane o rok so Španielskom, Talianskom atď.?

Prečo Cirkev otvára náruč týmto ľuďom, ktorí sú jej zaprisahaní nepriatelia? Ach, koľko sa budeme musieť ešte modliť, modliť. Dnes prežívame nápor diabla proti Cirkvi, akého doposiaľ nebolo. Musíme sa utiekať k Najsvätejšej Panne Márii, aby nám prišla na pomoc, lebo skutočne nevieme, čo nás čaká zajtra. Je vylúčené, že Boh znesie všetko to rúhanie, všetky tie svätokrádeže, ktoré sa dotýkajú jeho cti, jeho božskej velebnosti. Pomyslime na zákony, ktorými sa legalizuje interrupcia, ktoré sú teraz aktuálne vo všetkých krajinách, na rozlukový zákon v Taliansku, na totálne zrútenie morálky, na zrútenie pravdy. Iba ťažko možno uveriť, že by sa to všetko malo diať nadhlo, bez toho aby sa jedného dňa neprihlásil k slovu Boh, udrel a potrestal svet strašnými ranami.

Preto musíme prosieť Pána Boha o milosrdenstvo pre seba i našich bratov. Ale rovnako sa musíme aj brániť, musíme bojovať. Bojovať za uchovanie tradície, nesmieme mať strach. Musíme za každú cenu udržať rítus našich Omší Svätých, lebo Omša Svätá je základom Cirkvi a kresťanskej civilizácie. Keby Cirkev nemala pravú Omšu, zmizla by z povrchu zemskeho. Musíme zachovať vernosť tomuto rítu, tejto obeti, všetky naše kostoly boli pre túto Omšu vybudované a nie pre inú „omšu“, pre túto omšovú obeť a nie na oslavu poslednej večere, pre hostinu, pre pamätnú oslavu, pre oslavu komunis, - nie boli vybudované pre Obeť nášeho Pána Ježiša Krista, ktorý zotrváva na našich oltároch.

DEO GRATIAS